

Отец и Син

Основополагащите статии

Ейдриън Ибънс

Отец и Син

Основополагащи статии
2010-2013

Ейдриън Ибънс

Юни 2020

Съдържание

Въведение.....	5
Предговор.....	8
Въпросът за вечността.....	11
Дошъл в името на Отец.....	15
Защо Луцифер е завиждал на Божия Син?.....	19
Двойна власт.....	36
Ние се променяме чрез гледане.....	43
Смъртоносните последици от преувеличаването на Божието Слово.....	46
Преувеличаване на Словото, Част 2 – Духът на истината.....	49
Кои са тези три Същества?.....	53
Няма друга Основа.....	57
Да познаваш Отец.....	65
Богът на Исус Христос.....	69
Паралелните реалности и Триединството.....	72
Началото на Тринитарния Бог.....	75
Измамвайки, ако е възможно, и самите избрани – Тринитарният Отец срещу библейския.....	78
Когато „кога“ става „когато и да е“.....	80
Единственото Същество във вселената и само То.....	82
Бил ли е Исус тринитарист?.....	90
Не счете за ограбване.....	94
Спасен ли си?.....	100
Божествен модел – слънце и луна, съботата и законът.....	103

Божествен модел – ключ за закона	112
Божественият модел на кръста	124
Законът на мъдрия е извор на живот	137
Съботата в сърцето на закона	138
Аз съм грешен човек	144
Размисли на един лаодикиец	146
Моята кръв, Отче, моята кръв, моята кръв, моята кръв!.....	150
Уидън, Уиланд и Дж. Х. Уагонър за Умилостивението.....	153
Моята връзка с адвентната църква.....	158
Авраамовото пътуване в Бит. 12-та глава, модел за адвентизма	163
Авраам и адвентизмът, един паралел – част втора	167
Адвентизмът и седемте църкви	168
Защо се придържам към моите адвентни братя.....	175
Защо оставам част от Църквата на адвентистите от седмия ден	178
Дни на борба	187
Историята се повтаря – уроци за нас.....	192
Евангелие на правото или привилегията и ръкополагането на жени	195
Обобщение на изворовия модел	201

Въведение

"Няма от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако забравим пътя по който ни води Господ и Неговото учение в миналата ни история." „Житейски скици“, стр. 196.

Седя тук в началото на новата еврейска година, отминалото новолуние и десет дни преди Пасха. Днес е 26-ти март 2020 г. и досега бях благословен да се наслаждавам на временния ми дом на ул. „Франческа“24, докато по-голямата част от света е под карантина, заради вируса Ковид-19. Пастор Ейдриън си спомни идеята, която го следваше от известно време, да събере стари статии и да ги публикува в книга.

Всички ние приехме вестта за Отец и Сина в различни моменти и макар да не добиваме стойност от това колко дълго сме знаели тази истина, трябва също да приемем, че има такива, които са я приели преди нас и на които сме длъжни. Много от парченцата на истината, които приемаме за даденост, са били старателно събрани, във време, когато не е имало интернет, а материалите са били изключително трудни за намиране. И макар че има много изследвания, които са били от решаващо значение в проповядването на единия истински Бог и Неговия Син, Бог е дал на пастор Ейдриън уникална гледна точка върху спора за Отец и Сина, която трябва да се анализира през обектива на отношенията в противовес на този на изпълнението. Това е перспектива, която не съм виждал никъде другаде. Уникалността на неговия базиран на вестта от 1888 година подход към учението за Отец и Сина прави още по-важни основите и развитието на тази вест.

"Тези, които навлизат в делото понастоящем, знаят сравнително малко за самоотричането и саможертвата на онези, върху които Господ положи тежестта на Своето дело в неговото начало. Опитът от миналото трябва да им се раказва отново и отново; защото те трябва да вършат делото със същото смирение и саможертва, които са характеризирали истинските работници в миналото." – Е. Г. Уайт, в *Ривю енд Херълд*, 3-ти юни, 1902 г.

Точно както ранните пионери на адвентизма са имали много повече трудности от онези, които дошли след това, така беше и с ранните вярващи в Отец и Сина, поддръжниците на празниците и Божия характер. Те бяха посрещани с презрение, съжаление или равнодушие. Бяха

изхвърляни от църквите; семействата им се разделяха поради раздора от заемането на позиция, различна от другите. Те нямаха онлайн общност, която да действа като група за поддръжка. Точно както в първите дни на спазване на съботата, когато някои хора смятали, че са сами по целия свят, поддържащи съботата като Божия ден, така и за някои вярващи в Отец и Сина и пазителите на постановленията нещата са изглеждали по подобен начин.

Спомням си как, когато ходих в Южна Африка, една от по-възрастните дами ми разказваше, че книгите на Робърт Уиланд са изключително ценни и че вестта от 1888 г. е мразена в техните църкви. За нас, за които вестта от 1888 година е доста позната е трудно да си представим как тя може все още да бъде някак си странна. В миналото, книгите на Уагонър и Джоунс бяха изключително трудни за намиране. Не беше ясно как всички тези нови истини се вписват в целия адвентен разказ, за края на времето.

"Ако те [нашите работници-пионери] биха разказали за жертвите, направени от онези, които бяха водещи в делото, и биха припомняли на хората простотата на ранните работници и Божията сила, която се проявяваше, за да опазва делото от грешки, заблуди и екстравагантност, те биха оказали влияние върху работниците в този момент. Когато изгубим от поглед това, което Господ е направил в миналото за Своя народ, ние губим от погледа си Неговото настоящо дело, в Негова полза."—*Е. Г. Уайт, Ръкопис 23, 1899 г.*

Много от нас, по-младите мъже, които сме нови във вестта и се чувстваме призовани от Бога и избрани да бъдем ръководители, тръгваме с жар напред в истината. Искаме да започнем собствени служения; искаме да направим видеоклипове в YouTube; (може би) искаме да бъдем признати. Но първо трябва да научим за опита на тези преди нас. Ако не осъзнаем какво им се е случило, ще допуснем същите грешки - гордост и обезкуражаване (тези двете вървят ръка за ръка, в един цикъл на триумф и поражение), изолация и самота, агресия и огорчение.

Спомням си, когато за първи път се срещнах с пастор Ейдриън през 2017 г. и слушах неговите свидетелства. Не бях възпитан като християнин и слушах разсеяно за всички страдания, през които е преминал. От това да бъдеш ръкоположен пастор със светло бъдеще до приемането на Отец и Сина... здравословните проблеми, загубата на приятели, изключването от

църквата. Помислих си: „Това ли е необходимото изпитание, за да стана ръководител в това движение?“

Но сега разбрахме, че тези изпитания са били необходими, за да се яви истината. Научихме за служението на смъртта (1 Кор. 3:17), което Бог използва, за да ни помогне да осъзнаем собствената си греховност, за да се покаем и да поискаме благодат (Римл. 5:20). Чрез този процес Бог е в състояние да ни даде повече светлина и разбиране.

"Има работа от свещено значение за служителите и хората. Те трябва да изучават историята на Божията кауза и Неговия народ. Не трябва да забравят отношението на Бога към Неговия народ в миналото." —*Е. Г. Уайт, Ръкопис 22, 1890 г.*

Статиите в тази книга полагат основите на Божествения модел, връзката между източника и канала между Отец и Сина (1 Кор. 8:6), която беше толкова важна и ни помогна да разберем други точки на вярата. Този модел на канала и източника ни помогна да разберем връзката между съботата и празниците (източник-канал) и по този начин ни позволи да влезем в разбирането за постановленията и съдбите. Освен това той ни помогна да пробием диспенсационизма, тъй като Христос е канал за разбирането на Стария Завет. Това най-накрая ни позволява да проповядваме вестта за Божия характер в дух и истина, вестта, която пастор Ейдриън нарече връхният камък за всичко, което е дошло преди това.

В този момент на размисъл смятаме, че е подходящо да погледнем назад към тези стари статии и да видим как Бог ни е водил. В тях виждаме борбата в трудното измъкване от Тринитарната рамка. Вървейки в утъпканата пред нас, пътека, някои от нас, може да приемат това за даденост. Ние препечатваме тези статии, надявайки се, че те ще събудят чувство на благодарност, както и съчувствие към тези, които все още са в капана на заблудата. Нека те ни изяснят и всички други погрешни схващания, които е възможно, подсъзнателно, да продължаваме да поддържаме.

Данутат Браун
- Последовател на нежния, единороден Син

Предговор

Малко си давах сметка за пълните последици от възприемането на това, че божествеността на Исус беше получена чрез Неговото наследство от Отец. Излизайки от мъглата на фалшивото предположение, че божествеността може да бъде само присъща (вродена) и нейния произход може да се определи само от завинаги продължаващо време, аз се оказах в гъста, тъмна гора, изведнъж пронизана от ярка светлина..

Да разберем равенството на Отец и Сина във взаимоотношения беше такава революционна и красива мисъл. С тази мисъл цялата същност на светските царства беше разбита в съзнанието ми. Сякаш чувах звука от скърцането и огъването на метал и мисловната постройка, която бях наследил, се срина около мен, а светлината избухна в душата ми.

Никакви думи не могат да опишат чувството на радост, което изпитах. Красотата в отношенията на Отец и Сина ме завладя напълно и аз коленичих пред Тях с порой от сълзи в очите си. В един единствен момент бях избавен от матрицата на Вавилон и стъпих в царството на светлината. Наистина Божият Син е пътят, истината и животът към Отца.

Писанията избухнаха с толкова ярка светлина, че едва ли можех да смогна на далеч простиращите се изводи от това. Много от тези, които се осмелиха да тръгнат с мен в това пътуване, усетиха натиска да не бъдат в крак със светлината, която дойде до мен. Не успях да пиша за това достатъчно бързо.

Ключът за всичко това ми беше даден в мислите, изразени в книгата "Идентичностни войни". Тази книга е ключът, който отключи небесното царство в душата ми и беше семето, което ускори перото ми, в опит да напиша това, което бях видял и за което имам абсолютна сигурност, че е истината.

В тези статии ще видите доказателства за човек, който се бори с тъмнината и се стреми да се приспособи към светлината; опитвайки се да се

приспособя към проникващата реалност на думите „Това е моят възлюбен Син, в Когото благоволя.“

Навлизайки в това красиво царство на равенството на отношенията и радостите от наследството, аз се изправих пред ужасна битка в сърцето си по отношение на моята скъпоценна църква - църквата на адвентистите от седмия ден. Подхранван от гърдата ѝ, възпитан от любящите ѝ ръце, аз бях пронизан до сърцевината на естеството си, когато се изправих пред въпроса дали да следвам светлината, която получих или да остана на страната на майка си, докато тя продължаваше да флиртува с новия си любовник, Триединството, пирувайки с дъщерите на Вавилон.

Тази мъка си остана в мен. Моето свидетелство продължава да бъде обидно за нея. Мисля за нея в продължение на много дни и копнея да се съберем отново, и отправям молба към Отец вечер и сутрин, майка ми да се върне у дома при Отца и Неговия Син, да се върне при Бога на бащите ни.

Много от статиите в тази книга произтичат от книгата „Завръщането на Илия“. Работих върху изводите от тази нова рамка, която постави старата светлина в нова среда. „Завръщането на Илия“ е залегнало в „Идентичностните войни“ и затова първите 6 глави от „Завръщането на Илия“ третираат въпроса за идентичността.

Възлюбени, Бог ни отвори врата в тези последни дни. Чрез Божиата благодат опитах всичко възможно да ви представя това, което вярвам, че моят любим Спасител ми е показал в Своето Слово. Съкровище е да мога да споделя тези статии с вас.

В тези ранни години, от 2010 до 2012 г., преминах през най-мрачния, до този момент, период от живота ми. Докато светлината гореше ярко, физиката ми страдаше в голяма степен, а страданието на духа, което понасях, знаят истински само моят Баща и моят Спасител. Следваща по чест, след Тях, е моята скъпоценна съпруга, която застана до мен през това време на голям конфликт. Кой може да измери благодарността, която

изпитвам към нея, че ме последва в това най-опасно пътуване, което включваше загубата на всичко, което имахме в стария ни свят?

Някои изрази в тези статии са доста директни. Осъзнаването, че бях обгърнат с тази огромна хидра от доктринална мистерия, ме принуди да изговарям душевни изрази на безсилие и скръб, затова че съм бил поробен от такова ужасно учение. Хората понякога се шокират от тези изрази, защото не усещат веригите на собственото си робство. Те или са изгубили желанието да бъдат свободни, или са доволни от заблудата си. Напомня ми на мъжете, които Християнин видял, как се скитат из гробището, с очи, извадени заради дългата им връзка с идолопоклонството.

В последната част на книгата ще намерите принципите на зараждането на Божествения модел. Божественият модел е пряк плод на ценностната система в „Идентичностни войни“ и в тези статии ще откриете мисли, които не са разработвани другаде, особено по отношение на Божия закон.

От сегашната ни гледна точка мога да кажа, че възхвалявам Бога, защото усилията да хвърля жребия си с родения Син на Бога си струваха, повече отколкото бих могъл да си помисля. На Него давам целия си ум, сърце и душа. На Него дължа всичко, за слава на Бог Отец.

Ейдриън Ибънс, 26-ти май 2020 г.

Въпросът за вечността

Поддържане парадокса за вечен и роден Божий Син

(5-ти февруари, 2010 г.)

Когато обмисляме синоვნостта на Исус Христос, веднага се изправяме пред едно объркващо нещо. Когато четем Библията в прав текст, откриваме, че Синът е представен едновременно като вечен и като роден.

Христос е вечен

Мих. 5:2 А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си твърде малък, за да бъдеш между юдовите хиляди, от теб ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил; и произходът Му е от начало, от дните на вечността.

Йоан 8:58 Исус им каза: Истина, истина ви казвам: преди да е бил Авраам, Аз съм.

Забележка: Връзката с АЗ СЪМ изразява едно състояние на постоянно съществуване.

Евр. 1:8 А за Сина казва: "Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скиптърът на Твоето царство е скиптър на правота."

Христос е роден

Евр. 1:2-4 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното.

Йоан 1:18 Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви.

Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Йоан 8:42 Иисус им каза: Ако Бог беше вашият Отец, вие щяхте да Ме любите, защото Аз съм излязъл и дошъл от Бога; понеже Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той Ме изпрати.

Забележка: Думата излязъл означава да произлезе или да излезе от

Когато се опитваме да хармонизираме тези две титли, Вечен и Роден Син, те изглежда, сякаш, не са съвместими.

Хармонизирането на тези две титли е основен компонент за разбирането на Божия Син

Това е мястото, където получаваме често срещаната линия на разсъждение от много тринитаристи:

1. Христос не можеше да излезе от Отца като Син, защото тогава Той не би бил вечен;
2. Това би означавало, че е имало време, когато Христос не е съществувал;
3. Такова предложение показва отричане на неговата божественост;
4. Затова Христос не би могъл да бъде роден във вечността.

Така думата „роден“ или по-точно "единороден" е принудена да промени своето значение. Ясният прочит на "единороден" е:

Моноgenes(моногенес) един роден, тоест единствен: - само (роден, дете).

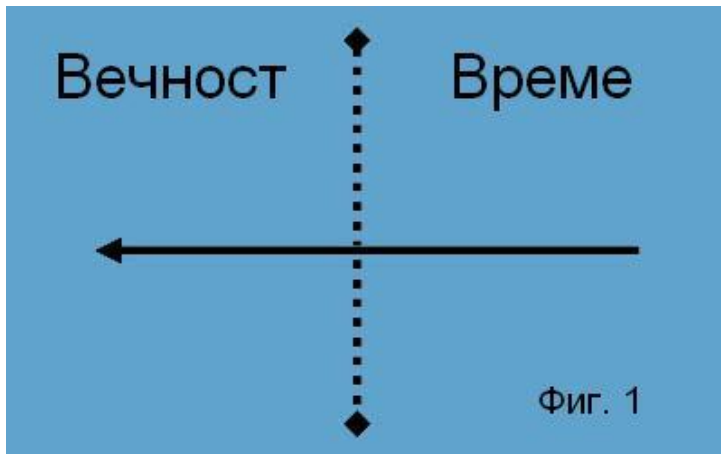
Затова има два начина, чрез които хората обикновено подхождат към термина "роден":

5. Исус бил роден в Своето възплъщение (когато дошъл на земята);
6. Исус бил духовно роден във вечността, което означава, че той влязъл в ролята на Син, но всъщност не е буквален син.

И в двата случая самоличността на Христос се променя, за да не бъде истински и буквален Син. С етикета на Второто лице на Божеството, Неговата идентичност става неизвестна. Няма концепция за връзка между Отец и Син, освен тази на равенството на силата и вечността. Това е всичко, което наистина можем да схванем - че и двамата са вечни и силни.

Така че в този ред на разсъждения, разрешаването на термините Вечен и Роден Син превръщат истинската самоличност на Единородния Син в тайна. Под тайна имам предвид това, че Неговата идентичност, като Син, става една загадка.

В рамките на този процес на разсъждение не е направен опит да се определи терминът вечен или вечност. Просто се прави предположението, че вечността е безкрайно разширение на времето, което продължава вечно.

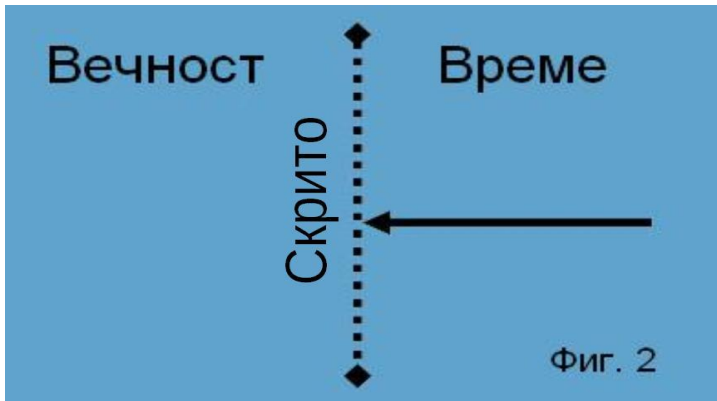

Едно от интересните неща в този процес е, че времето в крайна сметка се оказва постоянно, а Христос е този, който се променя. При този сценарий кой на кого е обект?

На какво основание правим предположението, че времето е постоянно? Какво всъщност има предвид Библията, когато казва, че нещо е вечно?

От Евр. 5956; собствено - скрит, т.е. точката на изчезване; обикновено време отвъд ума (минало или бъдеще), тоест (практически) вечност; често срещано (особено с предлозите) винаги: - винаги (мн. ч.), древни (времена), повече, продължаване, вечно.

Библейската концепция за вечността е нещо, което е скрито, времето извън ума, което означава, че това е извън обсега на нашите умове. Ако нещо е скрито или е отвъд точката на изчезване, тогава не можем да начертаем линия в съзнанието си.

Библията казва:

Вт. 29:29 Скритото е на ГОСПОДА, нашия Бог, а откритото е на нас и на синовете ни до века, за да изпълняваме всичките думи на този закон.

Библията определя вечността като нещо, което е скрито, Бог не ни я е разкрил, това е отвъд нашето разбиране. Налагането на нашето ограничено понятие за време върху вечността е опит да се търсят неща, които Бог никога не е искал да разберем.

За нас, като човешки същества, концепцията за време е постоянна. Ако налагаме тази концепция върху вечността, не проектираме ли човешките условия върху Божеството. Възможно ли е това да е форма на идолопоклонство, за да направим Божият Син продължение на себе си.

Ако живеем във времето, тогава Синът трябва да живее във времето, Той трябва да бъде като нас.

Абсурдно е да се измерва Христос с нещо, което Той е направил. Библията казва, че всичко е било направено чрез Христос и без Христос нищо не е било създадено. Йоан 1:3. Това включва и времето.

Вместо да превръщаме идентичността на Божия Син в тайна, защо не можем да позволим вечността да бъде тайна? Ако направим това и се ограничим до рамките на нашето съществуване, тогава термините Вечен и Роден Син намират пълна хармония. Затруднения имаме само, когато се опитваме да достигнем до тайнството на вечността, нещо, което Бог никога не ни е разкривал.

Това е единственият начин, по който можем наистина да кажем, че Христос е същият вчера, днес и завинаги. Ние трябва да позволим на Христос да бъде постоянен, а времето и вечността да бъдат променени.

Неспособността да се направи това причинява унищожението на Родения Син от вечността, а това, приятели мои, е точно каквото Сатана желае от самото начало.

Дошъл в името на Отец

Какво означава “незает и недобит” живот?

(15-ти март, 2010 г.)

Йоан 5:43 Дойдох в името на Отец, но вие не ме приехте, но ако друг дойде в негово име, него ще приемете.

Иисус дошъл при нас в името на Своя Отец. Той ни е казал, че Бог е Негов Баща. Отец ни е казал, при кръщението, че Иисус е Негов Син. (Мат. 3:17) Иисус ни е казал, че Отец Го почита (Йоан 8:54). Той е изразеният (точният) образ на Своя Отец (Евр. 1:3) и на Него е дадено да има живот в Себе Си от Своя Отец. (Йоан 5:26)

Най-висшето средство за почитане на Исус е да признаем Неговия Баща; да признаем, че Той е наследил всичко от Своя Баща. Ако твърдим, че Исус не е приел всичко, което има, от Своя Отец, тогава ние отричаме Неговата истинска идентичност; отказваме Му това, което е най-скъпоценно за Него и това е връзката Му с Неговия Отец. Без това наследство няма смисъл в думите на Отец и Сина; наследството е което дава смисъл на тези думи.

Сатанинската лъжа, казана в градината, настоява, че няма нужда да приемаме, че всичко идва от Отец. Дори Синът е произлязъл от Отец. Йоан 8:42; Притчи 8:22-24. **Исус не се срамувал от тази истина. Той беше щастлив да признае от къде е дошъл. Той не отрече Своя Отец.**

Ако кажем, че Христос има Свой собствен Живот от само Себе Си, а не от Неговия Отец, тогава отричаме истината, че Исус е Синът на Живия Бог. Това означава, че не приемаме Исус като такъв който идва в името на Своя Отец. Това означава, че ние ще Го приемем само ако Той идва в Своето собствено име. Точно това правеха фарисеите. Те не желяеха да приемат Христос като идващ в името и силата на Отец. Това беше така, защото те бяха от баща им, дявола. **Сатана не би желал да приеме, че Христос е дошъл в името на Своя Отец. Той би приел само един Бог, който идва в своето собствено име.** Това е центърът на великата борба. Мога ли да приема един Бог, който идва в името на друг? Точно това е Христос – Един, който идва в името на Своя Отец. Ето какво отхвърля Сатана. Той отказва да приеме Исус освен ако Той не идва в Своето собствено име.

Точно това е направила и църквата днес. Църквата е отказала да приеме, че Исус е дошъл в името на Своя Отец. Думите на вдъхновението са изопачавани, за да паснат на лъжите на дявола. “В Христос беше Живот Изначален, Незает и Недобит” продължава викът. Той не е приел нищо от никого. Той го е имал в Себе Си. И така се изпълняват думите на Христос: *„Дойдох в името на моя Отец, а вие не ме приемате: ако друг дойде в свое собствено име, него ще приемете”*. Йоан 5:43

Йоан 5:26 изяснява напълно въпроса за Животът, който Исус е приел от Своя Отец.

“Защото, както Отец има живот в себе си; така е дал и на Сина да има живот в себе си;“ Йоан 5:26

Казва се, че КАКТО Отец има Живот, ТАКА Той е дал и на Сина. КАКТО Отец има Живот изначален, незает и недобит, ТАКА и на Сина е бил даден този **същия** живот. Твърдението от Елън Уайт за този Живот е дадено в Копнежът на вековете.

“Все още опитващ се да даде истинска посока на вярата й, Исус заяви, **"Аз съм възкресението и животът"**. **В Христос е живот, изначален, незает, недобит.** "Този, който има Сина има този живот." 1 Йоан 5:12 Божествеността на Христос е уверението на вярващия за вечен живот. "Този, който вярва в Мен, казва Исус“, "ако и да умре, ще живее: и който живее и вярва в Мен никога няма да умре. Вярваш ли в това?" **Тук Христос поглежда напред към времето на Неговото второ идване. Тогава праведните мъртви ще бъдат възкресени нетленни, а живите праведни ще бъдат преселени в небето, без да видят смърт.** Чудото, което Христос тъкмо щеше да извърши, във възкресяването на Лазар от мъртвите, щеше да представи възкресението на всички праведни мъртви. Чрез словото Си и делата Си Той обяви Себе Си за Авторът на възкресението. Този, който Сам щеше да умре скоро на кръста стоеше с ключовете на смъртта, победител на гроба и предявяваше правото и силата Си да дава вечен живот." Копнежът на вековете, Гл. 58, Параграф 25

Това твърдение е дадено в контекста на възкресението от мъртвите. Исус е възкресението и животът. Но откъде идва този Живот, за да възкреси мъртвите? Нека прочетем Писанието:

Йоан 5:26-30 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; и Му е дал власт да извършва съд, защото е Човешкият Син. Не се чудете на това; защото иде часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане. Аз не мога да върша нищо от Себе Си; както чувам, така и съдя; и съдът Ми е справедлив, защото не търся Моята воля, а волята на Отца, който Ме е пратил.

Вижте отново какво казва Исус точно преди това в същата глава:

Йоан 5:18-23 Затова юдеите искаха още повече да Го убият; защото не само отменяше съботата, а и наричаше Бога Свой Отец и

така правеше Себе Си равен на Бога. Затова Исус им каза: **Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът. Защото Отец обича Сина и Му показва всичко, което Сам върши; и ще Му показва по-големи дела и от тези, за да се чудите вие. Защото, както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява тези, които иска.** Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина, 23 за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, който Го е пратил.

Исус ни казва ясно от къде идва силата за възкресяване на мъртвите. Той ни казва, че Той не върши това от само Себе Си, но че е получил тази сила от Своя Отец. Това е контекстът на твърдението на Елън Уайт в Копнежът на вековете.

Върховна обида към Христос е да Му се отрича Неговата идентичност като Син на Бога, да се изопачават твърденията на вдъхновението, за да го направят да дойде в Своето собствено име със собствената Си сила, отделен от Отец. Това е предателство от най-висш порядък. Само онези, които имат Сина ще имат живот, а онези, които тълкуват, че Исус има Живот изначален, некаже и недобит да означава, че Той не е приел този живот от Отец, нямат Сина на Писанията, но едно същество, което идва в своето собствено име като Нимрод и Сатана.

Някога аз вярвах, че Исус е имал този живот от Себе Си, а не от Своя Отец. Напълно се срамувам, че съм вярвал такова нещо и моля Отец да ми прости за тази обида към Неговия собствен Син. Уповавам на Неговата милост, че съм простен и сега се радвам да познавам Сина. Приемем Го като дошъл в името на Своя Отец. Обичам Сина на Бога и обичам Отец, за това че Го е дал за мен, като мой Спасител и Приятел.

Умолявам всеки, който не приема Исус като дошъл в името на Своя Отец да се покае и да се обърне към истината докато все още има време. Върнете се към главния път, пътят истината и живота и открийте радостта от това да знаете, че Исус наистина е Синът на Живия Бог.

Защо Луцифер е завиждал на Божия Син?

(1-ви април, 2010 г.)

Исаия 14:13, 14 А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!

Желанието на Сатана беше да бъде като Всевишния, но ако “втората личност на Божеството” беше всъщност Всевишният в същото време както Отец, тогава защо Луцифер ще завижда?

Вместо да се стреми да направи Бог върховен за чувствата и верността на всички създадени същества, неговото начинание беше да запази тяхната служба и лоялност за себе си. И закривайки славата, с която безкрайният Отец бе облякъл Своя Син, този княз на ангелите се стремеше към властта, която беше прерогатив само на Христос.
Патриарси и пророци – Гл. 1, Параграф 9

Елън Уайт твърди, че Луцифер е пожелал славата, с която Бог е облякъл Своя Син; той пожелал една власт, която била право само на Христос. Забележете как Елън Уайт комбинира властта, която е притежавал Христос със славата, с която го е облякъл Отец. Но Тринитарният възглед усилено защитава това, че силата на Христос идва единствено от самия Него – “незаета и недобита”. Ако случаят беше такъв, тогава Елън Уайт наистина трябваше да каже, че Луцифер е пожелал силата, която е била прерогатив на Отец и Сина заедно, вместо само на Сина. И нещо повече, тя трябваше да каже, че той е търсил властта, която е била прерогатив на Отец, Сина и Святия Дух заедно, а не само на Христос.

Как би могъл Луцифер да пожелае власт, която по право, без унаследяване, е на Христос? Но Елън Уайт изяснява, че властта, която Луцифер пожелал била славата с която Отец облякъл Своя Син. Сега това е нещо, което лесно може да се разбере. Луцифер започнал да завижда

за това, което Отец бил дал на Сина Си или което Сина Му е наследил, когато е бил роден. Синът не смятал, че това е ограбване, защото Той приел Словото на Отец; Луцифер смятал, че това е ограбване, защото Той не приел Словото на Отец.

Луцифер позволи на завистта му към Христос да доминира, и стана по-решителен. Оспорването на върховенството на Божия Син, чрез поставяне под съмнение на мъдростта и любовта на Създателя, бяха станали целта на този княз на ангелите. За постигането на тази задача той щеше да подчини енергията на този майсторски ум, който, след Христовия, беше пръв измежду всички множества на Бога. Патриарси и пророци – Гл. 1, Параграф 10

Въпросът отново е, защо Луцифер завидя само на Христос, защо той не завидя на всичките трима члена на така нареченото Тринитарно Божество? Защо той оспорваше само върховенството на позицията на Сина?

Тринитарният възглед всъщност използва спираловиден и цикличен начин на разсъждение, който позволява предположението, че вината за цялата Велика борба произхожда от Самия Бог.

"Един план на спасението се съдържаше в завета направен от Трите Личности на Божеството, които еднакво притежаваха атрибутите на Божество. За да може да изринат греха и бунта от вселената и да възстановят хармонията и мира, едно от божествените Същества прие и влезе в ролята на Отец, друго в ролята на Сина. Оставащото божествено Същество, Святият Дух, трябваше също да участва в постигането на спасителния план." Гордън Йенсен – *Адвентист Ривю* – 31-ви октомври, 1996 г.

Тринитарният възглед предполага, че Втората Личност на Божеството доброволно е заела позицията на подчинение с оглед целта на

спасителния план. Но изглежда, че действието, предприето от Божеството избирайки подчиненост за Сина всъщност предизвикало завистта на Луцифер и започнало бунта, който докарал греха в света. На тази основа случаят би могъл да изфабрикува, че всъщност Бог е отговорен за идването на греха във вселената. Уроците, които биха могли да се научат от Тринитарния мит са, от една страна, че липсата на честност не се заплаща и че винаги трябва да бъдеш себе си и да не се преструваш, че си някой друг.

Щом като Луцифер поставяше под въпрос позицията на Божия Син, не би ли било разумно Бог да изяви ясно позицията относно това кой беше Той? Истинският Бог на небето със сигурност е направил това. Нека прочетем това внимателно:

Царят на вселената свика небесните множества при Себе Си, та в тяхното присъствие Той да може да изяви истинското положение на Своя Син и да покаже връзката, която Той поддържа с всички сътворени същества. **Синът на Бога споделяше трона на Отец, и славата на вечния, Самосъществуващ обкръжаваше и двамата.** Около трона се събраха святите ангели, едно огромно, неизброимо множество – "десетки хиляди по десетки хиляди, и хиляди по хиляди" (Откровение 5:11.), най-възвишените ангели, и служители и подчинени, радващи се на светлината, която падаше върху тях от присъствието на Божеството. Пред събраните обитатели на небето **Царят заяви, че никой освен Христос, Единородният на Бога, не можеше да участва напълно в Неговите цели, и че на Него бе поверено да изпълнява могъщите съвети на волята Му.** Божият Син бе извършил волята на Отец при създаването на всички небесни множества; и на Него, както и на Бога, те дължаха своята почит и вяност. Патриарси и пророци, Гл. 1, Параграф 12

Ето я истинската позиция на Сина, изявена от Отец. Когато казваме истинската позиция, това е истината за това кой е Синът. Ако това, което е писано в предишния абзац не е истината за Сина, тогава Бог може да бъде обвинен в лъжа. Нека обобщим точките, които бяха изявени за истинското положение:

1. Синът споделял трона на Отец;
2. Славата на Самосъществуващия (Отец) обкръжавала и двамата;
3. Христос бе Единородният на Бога;
4. Той единствен можел да влезе в Неговите цели;
5. На Него била поверена властта да изпълнява могъщите съвети на волята на Отец;
6. Почитта на всички сътворени същества била дължима на Христос, също както към Отец.

Това е истината за Божия Син и отношенията, които той поддържал с всички сътворени същества. Но Тринитарният възглед не приемал това. Те виждат това като план, който е бил пуснат в действие при спасителния план. Но такава една позиция означава, че в думите от горния цитат Бог всъщност не е изявил позицията на Своя Син, а по-скоро е скрил истината за това кой наистина е Синът.

Ако Тринитарният възглед беше правилен, тогава Отец би казал:

1. Синът е титла, която Той използва, за да демонстрира принципа на подчинението;
2. Синът има точно същата сила и способност както мен;
3. Тази сила Той има от Себе Си и Той е избрал да заеме тази длъжност в полза на вселената;
4. Той не е наследил нищо от мен под никаква форма.

Това би трябвало да каже Бог ако той изявяваше ИСТИНАТА за Сина.

Тит 1:2 С надежда за вечен живот, който Бог, който не може да лъже, е обещал преди да започне светът;

Бог не може да лъже. Ако Луцифер е бил объркан относно положението на Сина, Отец би могъл да спаси Луцифер от цялата тази бъркотия като просто му каже истината за Сина. Ако Тринитаристите могат да разберат това, тогава смятам, че и Луцифер е бил способен да го разбере, в предвид на това, че сме били направени малко по-нископоставени от ангелите.

Сатана е знаел точно кой е Синът. Библията дава ясно доказателство за това. Същината на сатанинското изкушение срещу Христос в пустинята било да Го обърка относно това кой е Той наистина. Сатана се опитвал да отдалечи Христос от реалната му идентичност. Това бил най-добрият начин да Го възпре. И как се обърна сатана към Исус?

Мат. 4:3 И когато изкушителят дойде при него, той каза, ако си Божи Син

Сатана апелира към Христос да демонстрира Своята сила. Този апел бил свързан с името Син на Бога. Сатана е знаел кой е Исус, а така също и останалите паднали ангели.

Мат. 8:29 И, ето, те извикаха, казвайки: Какво общо имаме с теб, Исусе, Божи Сине? Да не си дошъл да ни мъчиш преждевременно?

Някои хора, за почуда, предлагат: “О, това е било при въплъщението!” Така това означава, че падналите ангели използват съответно титлите, които Бог е приписал за провеждането на спасителния план. Това наистина е много мило от тяхна страна!

Нека размислим за това много внимателно:

1. Ако Синът не беше в действителност Синът на Бога, но само заема позицията или титлата заради плана на спасението, тогава това създава объркване за Луцифер и ангелите относно Неговата реална идентичност;

2. Когато Бог свикал небесното множество, за да представи проблема, Неговият отказ да бъде честен с тях в този случай всъщност би бил катализатор на бунта, допускайки ангелите да останат в объркване относно истинската идентичност на Сина;
3. Луцифер пожелал славата на Сина, която Отец Му бил дал. Той завидял само на Христос, а не и на Отец и на Сина.
4. Разбираемо е, макар че не може да се извини, защо Луцифер би завидял на Сина за това че е облечен със сила и власт. Не е разбираемо, че ако Синът всъщност беше съравен и съвечен на Отец като Негово собствено независимо право, те да продължават да скриват това знание от ангелите и така да разпалват бунта в небето.

Вдъхновението изяснява кой е Синът.

Отец знаеше

Мат. 3:17 И ето глас от небето, който казваше: Този е Моят възлюбен Син, в когото е Моето благоволение.

Ангелите знаеха

Евреи 1:2-5 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, 3 който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. 5 Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“.

Сатана знаеше

Мат. 4:3 И когато изкусителят дойде при Него, той каза, ако си Божи Син.

Падналите ангели знаеха

Марко 3:11 И нечистите духове, когато го видяха, паднаха пред Него, и извикаха, казвайки: Ти си Син на Бога.

Учениците знаеха

Мат. 14:33 Тогавата тези, които бяха в кораба дойдоха и Му се поклониха, казвайки, наистина Ти си Божият Син.

Мат. 16:15,16 Той им каза, Но според както вие казвате: Кой съм аз? А Симон Петър отговори и каза, Ти си Христос, Син на живия Бог.

Стотникът знаеше

Марко 15:39 И когато стотникът, който стоеше срещу Него, видя че Той извика, и предаде дух, каза: Наистина Този човек беше Синът на Бога.

И разбира се Исус знаеше

Йоан 3:18 Този, който вярва в Него не е осъден: но този който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божи Син.

Защо по-голямата част от света изглежда не знае кой наистина е Исус?

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“, - не син по сътворение, каквито бяха ангелите, нито син по осиновение, както е простеният грешник, но Син роден в изразения образ на личността на Отец, и в целия блясък на Неговото величие и слава, Един равен с Бога по власт,

достойнство, и Божествено съвършенство. В Него обитава, телесно, цялата пълнота на Божеството. Знамения на времето – 30-ти май, 1895 г., параграф 3

Господ Исус Христос, Единородният син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност. Поглед нагоре – с. 367 (1905 г.)

Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос е било дадено въздигнато положение. Той е бил направен равен с Отец. Всички съвети на Бога са открити пред Неговия Син. *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 43, Параграф 30 (1909 г.)

Господ Исус Христос, Божественият Син на Бога, съществуваше от вечността, една отделна личност, но едно с Отец. Той беше ненадминатата слава на небето. Той беше водачът на небесните интелигентни същества, и почитта от обожанието на ангелите бе приемана от Него, като Негово право. Това не беше ограбване на Бога. "Господ ме имаше като начало на пътя си", Той заявява, "преди делата си от древността, Аз бях поставена от вечността, от началото, или откакто я имаше земята. Когато нямаше бездни, Аз бях родена; когато нямаше извори изобилстващи с вода. Преди да бяха установени планините, преди хълмовете аз се родих: докато той все още не беше направил земята, нито равнините, нито най-високите части от пръст на света. Когато приготвяше небесата, Аз бях там: когато поставяше кръг върху лицето на бездната" (Притчи 8:22-27). Избрани вести – том 1 – гл. 34, Параграф 7

Триединството и загубата на идентичност

(29-ти октомври, 2010 г.)

Прочетох няколко пъти за идеята, че, за да може Бог да бъде любов, трябва да има повече от една личност, за да може тази любов да съществува. Ключовият текст, който се използва в тази връзка е 1 Йоан 4:8, че Бог е любов.

„Богът на Библията е триединно Същество, защото ТОЙ Е ЛЮБОВ. Любовта не може да се прилага в изолация. Не можеш да бъдеш вселюбящ и в същото време сам. Любовта се изявява в отношения. Августин изразява красноречиво тази истина, като казва: “Ubi amor, ibi trinitas – Където има любов, там има триединство”. Чрез това той има предвид, че там където има любов, има и любим, един възлюбен, и един дух на любов.” Самуеле Бакиоки, Важността на Доктрината за Триединството

Аргументът продължава с това, че поради триединната природа на Бога се произвежда една любов, която не е ориентирана към Аза:

„Ние бихме предложили, че Бог в Своето тринитарно себеразкриване, е заявил, че ни е сътворил, за да отразяваме любовта, която пребивава свръхестествено в самата Му същност като на един вечно обичащ Бог, който е един в три. Нещо повече, триединната любов, която се намира в Бога не е ориентирана към Аза и по този начин това подчертано загатва, че ние намираме своята най-голяма радост и задоволство в живеенето и служенето за другите.” Уидън, Муун и Рийв, Триединството – с. 247

Никога не бях откривал библейски пасаж, който да подкрепя тази идея. Открих такъв едва наскоро. Предложеният текст беше 1 Кор. 13:5, че любовта не търси своето и че за да е възможно това при

Бога, трябва да съществува повече от една личност, за да може то да се случи.

И така, на основата на това определение, че любовта се съсредоточава в другите, тези други трябва да съществуват, за да може любовта да бъде същината на тази личност.

Проблемът, който виждам е следния: докато това е аргумент на логиката, основан на определение, взето от избрани текстове в Писанието, изглежда се пренебрегва непосредствения контекст на пасажа представен от Йоан. Моето разбиране за екзегетичната практика предполага изискването първо да се определи какво казва авторът в непосредствения контекст и щом това се направи, търсим други текстове, които да разширят разбирането ни. Също, ще бъде добре ако се съберат ВСИЧКИ текстове в Писанието по дадения въпрос, за да бъдат, с молитва, свързани в хармония. И така, първо ето това е непосредственият контекст на I Йоан 4:8:

1 Йоан 4:6-12 Ние сме от Бога. Който познава Бога, нас слуша; който не е от Бога, не ни слуша. По това познаваме духа на истината и духа на заблудата. (7) Възлюбени, да се любим един друг, защото любовта е от Бога; и всеки, който люби, е роден от Бога и познава Бога. (8) Който не люби, не познава Бога, защото Бог е любов. (9) В това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. (10) В това се състои любовта – не че ние възлюбихме Бога, а че Той възлюби нас и прати Сина Си, като умиловивение за нашите грехове. (11) Възлюбени, понеже Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един друго. (12) Никой никога не е видял Бога; но ако любим един друго, Бог обитава в нас и Неговата любов е свършена в нас.

Личността, която Йоан нарича Бог в този пасаж, която е любов в стих 8, чрез последователно приложение, разбирам, че е същата личност, която е изпратила Единородния си Син в стих 9, а също е онова Същество, което никой човек не е виждал когато и да е според стих 12.

Ако Богът, споменат в стих 8, който е любов, е същото онова същество, което дава Своя Единороден Син, според стих 9, тогава все още ли е възможно да се поддържа идеята, че когато Йоан твърди, че Бог е любов според стих 8, че всъщност той има предвид Отец, Сина и Святия Дух в единство и множество на любовта?

Ако случаят е такъв, тогава чрез последователно приложение за Бога от стих 8, което включва Сина и Духа, също може да се настоява, че е дал “Своя” единороден Син, според стих 9. Също ще трябва да обмислим и това, че никой не е видял Сина или Духа според стих 12. Да, със сигурност това е така за Духа, но можем ли да кажем това за Сина?

Идеята ми е, че непосредственият контекст на думата Бог в този пасаж се отнася за Отец.

Помислете също за значението на стих 7. Йоан апелира към нас да се обичаме едни други, чрез действие на любов. След това той говори за причината поради която можем да се обичаме едни други, защото „любовта е от Бога“, или по-директно: любовта идва от Бога, тя излиза от Бога, тя е родена от Бога. Идеята на стих 7 е, че любовта излиза от Бога към нас, за да можем и ние да бъдем обичащи. И в този контекст, споменатата любов идва от един Източник (Бог Отец, който изпрати Своя Син) за нас.

А какво би било ако в стих 8-ми Йоан не прави просто едно заявление, че Бог Отец е любов (тоест, че Той е Източникът на любовта)? Ако Йоан променя потока на мисълта си, за да направи

изведнъж дълбокото заявление за идентичността на Бога. И това твърдение би означавало, че Бог не е Отец, но съдържа в себе си Отец и Сина. Ако Йоан се опитва да обясни нещо такова, тогава потокът на това което има предвид Йоан, чрез думата Бог в 7-ми стих се загубва.

И така, потокът на мисълта от стих 7 към стих 8 се обърква, ако значението на думата Бог се променя в прехода от “любовта е от Бога” към “Бог е любов”. Следователно, Бог се променя от значението на един единствен Източник, от който произтича любовта, до една множествена природа на любящата същност, изявена във вътрешната центрираност на Бога към другия.

По отношение на любовта, която не търси своето си, този аргумент би могъл да предложи, че докато не съществува Триединство, единният Бог, по подразбиране, би бил себичен. Всъщност точно това предлага д-р Бакиоки, когато коментира Аллах:

За разлика от това, богът на Корана е „ЕДИН,“ защото той е ЦЕНТРИРАН В СЕБЕ СИ и живее в самотна отчужденост, “там някъде далече горе” и отвъд всяко интимно взаимоотношение – Важността на Триединството – стр. 6

Един от ключовите проблеми при целия този ред на мислене е, че за да може да се осъществи тази демонстрация на любов трябва да има лично жертване на идентичността. Индивидуалните членове на Божеството трябва да се потопят в големия океан на несебичната любов. Азът се загубва в този саможертвен фокус към другите. Обърнете внимание на персоналната идентичност в изявлението на Уидън, Муун и Рийв:

Бихме предложили това, че Бог в **Своето тринитарно себе-разкриване**, заявява че **Той ни е създал**, за да отразяваме любовта, която пребивава свръхестествено в **собственото Му**

битие като вечно обичащ Бог, който е едно в три. Нещо повече, триединната любов, която се намира в Бога не е ориентирана към Аза и това загатва по един силен начин, че ние намираме най-голямата си радост и удовлетворение в живеенето и служенето на другите. Уидън, Муун и Рийв, Триединството – с. 247

Обърнете внимание на изразите: "Своето тринитарно себе-разкриване"; "Той ни е създал" и „собственото Му битие“. Тези понятия представляват разтопяване на три личности така, че да можем да използваме понятията Той, Негов и Него като отнасящи се за три, които са едно. Тези понятия в единствено число се отнасят за три личности; тази характеристика се постига чрез жертване на личната идентичност.

Този процес, всъщност е много подобен на Зен Будизма:

Буда е създал една нова система от йогистка медитация (випасана) и със сигурност това е довело до неговото последно прозрение. Повечето системи от неговото време причинявали транс като състояния познати като „самадхи“ **при които се казва, че азът се слива с универсалното божество** или Брахман – подобно на "росна капка падаща в океан". [Въведение в Будизма](#)¹

Наскоро четох в един [форум](#)², в който се обсъждаха някои аспекти на будизма. Там намерих за интересно, следното твърдение:

"Всъщност аз никога не съм имал проблем с дихотомията единство/небитие. И двете идеи са така непонятни в своята

¹ <https://www.westernchanfellowship.org/dharma/dharma-library/dharma-article/2000/introducing-buddhism-a-guide-for-western-beginners/>

² <https://forum.evageeks.org/post/269139/The-Grand-Adventures-of-Logical-Warrior-VS/#269139>

значимост, че са абсолютно еднакви. Както собственият ти пример илюстрира, че чувството да бъдеш едно с всичко и да бъдеш нищо, би се почувствало по един и същ начин, защото ... ами ... **то е загуба на идентичност."**

Започнах да си давам сметка за смисъла на жертването на идентичността в океана на любовта, някъде по времето, когато споделях свои мисли за идентичността с един мой скъп приятел, който някога планирал да учи, за да стане свещеник в Зен Будизма. Той сподели с мен как разказаното от мен за идентичността било всъщност абсолютно противоположно на Зен Будизма, защото това, което аз споделях включваше намирането на идентичност, като дете НА Бога, докато Будизмът включва загуба на идентичността чрез сливане С Бога.

Така че Азът се жертва чрез потапяне в океана на универсалното Божество. Възможно ли е, триединството и Будизмът да черпят от сходните идеи, които произлизат от пантеизма? В светлината на това, което адвентистите знаят за Пантеизма и д-р Келог, мога да ви предложа идеята, че те действително се движат по сходна плоскост. Будизмът използва противопоставящите се мисли за единство/небитие, за да замъглят ума, докато Триединството използва конфликта три в едно, за да свърши същата работа. Крайният резултат, и в двата случая, е загуба на идентичността и въвеждане към „страхопочитанието“ пред мистерията.

Дали съвременното адвентно Триединство води до режими на мисълта, които обезценяват важността на идентичностите на Отец и Сина? Ами, на ум ми идва следният пример:

Но представете си една ситуация при която съществото, което познаваме като Бог Отец е дошло да умре за нас, а онова което познаваме като Исус остане в небето (говорим по човешки, за да представим идеята). **Нищо не би се променило, с**

изключение на това, че щяхме да наричаме всеки един с името, което сега използваме за другия. Ето какво означава равенството в Божеството. Съботно училищен урок – 1-ви април, 2008 г.

Поддръжникът на Триединството е съблазнен от изкуството на взаимнозаменяемите роли, чрез сливането на три самовъзникнали източници на живот в един любящ Бог, когото те наричат Той или Него. Това, наистина, е един процес на идентичността, който будистите използват, за да изгубят Аза, в океана на Божеството.

Адвентната вест е била основана на едно ясно и добре изразено разбиране за Отец и Сина. Основата на нашата вест, която произхожда от Данаил 7-ма и 8-ма глави, изисква различаване между Древния по дни и Неговия Син. Това е от жизнено важно значение за разбиране на системата на светилището и умилостивението. Обърнете внимание на силата на тези думи, поддържащи идентичността на Отец и Сина, от перото на вдъхновението, написани, за да оборят пантеистичните теории на Келог:

Писанията показват ясно отношението между Бог и Христос и те извеждат пред погледа, като понятна, персоналността и индивидуалността и на двамата. “Бог, Който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, 2 в края на тези дни говори на нас чрез Сина, Когото постави Наследник на всичко, чрез Когото също направи световите, 3 Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините 4 и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. 5 Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те

родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? Евреи 1:1-5.

Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос бе дадена възвишена позиция. Той бе направен равен с Отец. Всички съвети на Бога са открити за Неговия Син.

Исус каза на юдеите: “Моят Отец работи досега, и аз работя. . . Синът не може да извърши нищо от Себе Си, но каквото вижда, че върши Отец; защото каквито неща прави Той, такива прави също и Сина. Защото Отец обича Сина, и Му показва всички неща, които Той самият прави.” Йоан 5:17-20. Тук отново е представена пред погледа персоналността на Отец и Сина, показвайки единството, което съществува между тях. Това единство е изразено също и в седемнадесетата глава на Йоан, в молитвата на Христос за Неговите ученици: “Не се моля само за тях, но и за онези, които ще повярват в Мен, чрез тяхното слово; да може те всички да бъдат едно; както Ти Отче, си в Мен, и аз в Теб, така и те да могат да бъдат едно в нас, та да може светът да повярва, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, аз я дадох на тях; та да могат да бъдат едно, както Ние сме едно: Аз в тях, и Ти в Мен, та да могат да бъдат усъвършенствани в едно; и да може светът да познае, че Ти си Ме пратил, и си ги възлюбил, както си възлюбил Мен.” Йоан 17:20-23. Чудно изявление! **Единството, което съществува между Христос и Неговите ученици не унищожавя персоналността на която и да е от двете страни. Те са едно в цел, в ум, в характер, но не и в личност. Ето така Бог и Христос са едно.** Свидетелства към църквата – т. 8, гл. 43, Параграф 27-34

Нека тези думи звучат в ума ви. Запомнете Свидетелства към църквата, том 8-ми, с. 268 и 269 и знайте, че това е било написано,

за да се изправи срещу пантеизма, който унищожаваше персоналностите на Отец и Неговия Син. Прочетете нейните предупреждения по този предмет. Тази смъртоносна отрова ще ни накара да виждаме още разменени роли и генерализиране, по отношение на идентичностите на Отец и Сина. Това винаги е бил планът на Сатана.

Аз имам лично отношение с моя Баща в небето, чрез Неговия възлюбен Син. Баща ми никога не е бил в опасност да бъде егоист, нито да има нужда да се хвърли в океана на безкористността, за да се спаси от себе си. Моят Отец е Любов и тази любов от Духа Му се влива в моето сърце чрез Неговия Син.

Настоящите адвентни Триединства (има много, но в този контекст те говорят в един глас) са шедьовър на сатанинския гений, който ни засмуква надолу по пътя на източния мистицизъм и в ръцете на предсказаната омега.

Щом като Любовта не търси своето, обмислете от чие сърце изтича тази любов, когато четете този цитат:

Ще се види, че славата сияеща в лицето на Исус е славата на себепожертвувателната любов. В светлината от Голгота ще се види, че законът на себеотричащата се любов е законът на живота за земята и небето; че любовта, която "не търси своето" има за свой източник сърцето на Бога; и че в Кроткия и Смирения е изявен характера на Онзи, Който обитава в светлината, която никой човек не може да приближи. Копнежът на вековете – Гл. 1, Параграф 2

Когато говорим за Божията любов, така както тя е изразена в I Йоан 4:8, 9 – мисля, че Елън Уайт увеличава това, което има предвид Йоан "В това се изяви любовта на Бога към нас", когато тя казва:

Това не е само жертвата на Христос; то е също и жертвата на Отец. Отец, в единство и любящо съчувствие със Своя Син, се подложи на страдание с Него. Той не пожали своя Единороден Син, но безплатно го предаде за всички нас. **Този дар на Христос е коронната истина на Божията любов, и това Бащинство е за всички времена и за вечността. Ето това е любовта на Бога в Неговото Бащинство.** Елън Уайт, Колекция на Сполдинг и Мейгън – с. 68. "Сънисайд, Коранбонг, Н. У. У., 12-ти март, 1897 г. Адресирано да „Скъпите братя Даниелс, Палмър и Колкорд.“

Най-трайната изява на Божията любов е не три личности сливащи идентичностите си в несебичност – тя е Отец, Който дава Своя единствен Син за нас. Пред този Бог аз прекланям коленете си с Павел, защото по името на Отец, се именува цялото семейство на небето и на земята Еф. 3:14,15.

Двойна власт (18-ти декември, 2010 г.)

Откровение 5:13 И всяко създание, което е на небето, на земята и под земята и по морето и всичко що има в тях, чух да казват: На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство, до вечни векове.

Книгата Откровение ни предоставя истинското поклонение, изразявано от всяко създадено същество във Вселената. Фокусът на това поклонение е съсредоточен върху две идентичности; Бог и Агнето. На тези две идентичности се приписва благословение, чест, слава и сила.

В съответствие с тази сцена в Откр. 5-та глава, Елън Уайт дава следното увещание:

Единствено Отец и Синът трябва да бъдат възвишавани. Младежки инструктор, 7-ми юли, 1898 г.

Поклонението на Отец и Сина е възможно само чрез Духа.

Галатяни 4:6 И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче!

Йоан 4:24 Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.

Павел говори за властта на Отец и Сина по следния начин:

Еф. 4:5, 6 Един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички.

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, от Когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.

Един Бог и Един Господ. Отец е източникът на всички неща и владетел над всички. Христос е наследил всички атрибути на своя Отец и бил направен Господ над всички, като върховен пример за вселената, на любящото доверие и подчинение към Отец.

Това схващане за Бога и Неговия Син, както е разкрито в Библията, установява ясна основа за двойна власт; Ръководна/изворна власт, както е показана в Отца, и власт на подчинение/отхранване, както е разкрита в Сина. Синът получава живота и благословията на Отец и ги разширява преди да преминат към Вселената (подхранва ги, добавяйки към тях дух на подчинение и чувството за приемане).

Бог е поставил тази двойна власт върху всеки аспект от нашия живот.

Власт на водачеството /семето	Власт на подчинението / подхранването
Баща	Син
Библия	Духът на пророчеството
Съпруг	Съпруга

Тъй като властта на Бащата е дадена на Неговия Син, Синът притежава власт, както на ръководство, така и на подчинение, за всички създадени същества. Ето защо Той носи името, което е над всяко друго име за слава на Бог Отец (Фил 2:9). Това е причината, управлението да е на рамото Му (Ис. 9:6).

Този принцип на двойната власт (на ръководство и подчинение) може да се поддържа само когато ясно се поддържат идентичностите на Отец и Сина. Всяко объркване на техните самоличности ще доведе до объркване на авторитета (властта) им.

Учението за Триединството учи, че Отец, Син и Дух са три различни личности в едно естество. Няма ясна идентичност на ръководството и няма ясна идентичност на подчинението. Тези понятия се приемат с цел илюстрация. Термините Баща и Син вече не са изразители на тяхната персоналност, а са работни звания, с цел функциониране на Вселената.

Мистерията, която заобикаля Триединството, обгръща в тайна и двойната власт на Отец и Сина. Тя обърква концепцията за ръководство и отхранване, смесвайки ги в една егалитарна власт.

Триединството представя концепция за три еднакви тризнаци. В основата им не можете да ги различите. Тъй като умът се опитва да формира разлика между личности, той се обърква и може да ги смеси само в една мистериозна същност. Личностите са унищожени и остава само властта. Това е невероятно съблазнителна схема на Сатана, с която той обърква и извращава човешкия ум. Триединството е най-хитрата му схема за унищожаване на Христос и Неговата истинска идентичност.

Не е трудно да разберем как тази мистерия е причинила голямо объркване във връзката между Библията и Духа на пророчеството. Десетилетия се водят дебати за това по какъв начин Духът на пророчеството е равен на Библията и какъв авторитет има в живота ни. Без ясна концепция за двойната власт, основана на отношенията на Отец и Сина, авторитета на Библията и Духа на пророчеството или се смесват в една единствена власт, където Духът на пророчеството по същество става същият като Библията и обикновено я замества или властта му се

ограничава до тази на „евангелист или пастор, тъй като основната му цел е да спечели и задържи хората за Христос“.

Не е трудно да се види, че същата мистерия засяга авторитета на съпруга и съпругата и ги поставя в същата борба за власт, както това става с Библията и Духът на пророчеството. Истинската идентичност на Отец и Сина незабавно премахва цялото това объркване и отваря канала на благословията, така както той е бил замислен първоначално.

Ясната идентичност на Отец и Сина означава ясна двойна структура на властта в нашия живот.

Пророк и свещеник

Тази двойна власт се отразява в църквата на друго ниво - ролите на пророк и свещеник. Пророците общували пряко с Бога и предоставяли семето (Словото) на църквата. Свещениците вземали това слово (инструкция) и учили хората, като им давали чистото мляко на словото. Виждаме тези двойни роли да действат много ясно в живота на Мойсей и Аарон. Мойсей бил пророк, а Аарон - свещеник.

Ти говори на него и сложи думите в устата му и аз ще бъда с твоята уста и с неговата уста и ще ви науча какво трябва да правите. Нека той говори вместо теб на народа. Той ще ти бъде за уста, а ти ще му бъдеш за Бог. (Изход 4:15-16)

Мойсей действа в ролята на ръководител, а Аарон в ролята на подчинен. Цялата власт, която имал Мойсей била прехвърлена върху Аарон, който инструктирал народа с думите, които му давал Мойсей.

Установяването на църквата

При внимателно наблюдение е лесно да се види как се развива тази структура на двойната власт. Докато наблюдаваме историите за Отец и Сина и тази на Ада и Ева, виждаме как подхранващият авторитет излиза от ръководния орган и след това предава на хората действащи под този орган, благословията и желанията му.

Виждаме призоваването на Мойсей и неговото установяване като пророк. Той получава инструкции за формирането и функционирането на

църквата. Тогава Аарон се появява и получава правомощия да изпълнява указанието на пророк Мойсей като свещеник.

Към това се добавя важният факт, че църквата е изведена от Египет чрез Мойсей и свещенството е създадено след излизането или раждането на църквата. След като църквата била изведена, свещеничеството получило правомощия да ръководи и насочва хората в поклонението на Бога. Свещеничеството винаги е било покорно на пророците и църквата ще процъфтява при тази система на двойната власт.

Църквата на адвентистите е конституирана по същия начин. Тя излязла от Вавилон под ръката на пророк и свещеничеството било създадено покъсно, за да ръководи хората. Структурата на свещеничеството е получена чрез авторитета на Библията или писанията на пророците. Адвентният народ получил ясна основа в лицето на системата за двойната власт с признаване на истинската връзка между Отец и Сина. Докато църквата поддържа тази основа, свещеничеството или ръководството на църквата ще остане покорни на Словото на пророците; което означава Библията и Духът на пророчеството.

Възможността за възприемане на пълната структура на двойната власт, през 1888 г.

През 1888 г. истинската идентичност на Христос е представена на адвентната църква. Христос бил показан като истински Син Божий и Син Човешки. Въпреки че по-ранните пионери определяли Исус като Божия Син, те не били възприели ясно естеството на връзката в рамките на тази двойна власт, затова тази вест била толкова важна. Едно нещо било да се възприемат ясно две идентичности, а друго да се разбере ясно връзката им. Поради неправилно разбиране за това как Исус е равен на Отца, през 1877г. Джеймс Уайт отворил врата за един напълно погрешен възглед за Христос, заявявайки:

„Вярно е, че Христос се помолил на един висшестоящ. Това е по времето на неговото унижение, когато е обезсилен от семето на Авраам. Обаче не съществувала такава зависимост, преди той да се смири, за да може да достигне до немощния грешник в цялата му

слабост и срам. Нито ще има (такава зависимост), когато Христос ще седи от дясната страна на силата в Небето.

Преди създаването на световите можем да гледаме на Отец и Сина, като на фирма с равна власт, която създава и администрира закон." (Ривю енд Херълд, 29-ти ноември, 1977 г. Христос равен с Бога)

Според Джеймс Уайт равенството на Отец и Сина се основава само на силата. Това го кара да заяви, че преди въплъщението Исус не е зависим от Отца. Но това е само частично вярно. Исус със сигурност е имал живот в Себе Си, който е получил с наследството си от Отца, но Той все още е зависим във взаимоотношенията. Той бил зависим по отношение на чувството Си за идентичност, стойност и цел. Ако Исус не е бил зависим от Отца в някакво отношение, тогава Той не би могъл да бъде божествен пример на зависимост за Вселената. Точно както съпругата има отделен живот от този на съпруга си и може да прави нещата независимо и въпреки това все още е зависима от него за Неговото благословение и обич.

Вестта от 1888 г. в непосредственото ѝ развитие се фокусира много върху правилната идентификация на Христовата личност, особено във връзка с Евреи 1-ва и 2-ра глави. Този акцент може да бъде обобщен най-добре от А. Т. Джоунс:

В първата глава на Евреите възвишаването, положението и природата на Христос, такъв какъвто е бил на небето, преди да дойде на света, са дадени по-пълно, отколкото във всяка друга част от Писанието. Следователно, със сигурност, разбирането за положението и природата на Христос, такъв какъвто е бил на небето, е от съществено значение за правилното разбиране на Неговата позиция и природа, когато е бил на земята. (Осветен път към християнско съвършенство)

Елън Уайт описала тези вести като представяне на Христос в цялата пълнота на Божеството.

„Вести с божествени правомощия са изпратени до Божия народ; бяха представени славата, величието и правдата на Христос, пълен с доброта и истина; пълнотата на Божеството в Исус Христос е

изложена пред нас с красота и обич..." (Материали на ЕГУ от 1888 г., стр. 673)

Изучаването на Христос през 1888 г. създадо възможност благославящата структура на двойната власт на Водачество и Подчинение да ни донесе благословение. Когато Църквата открива истинската идентичност на Исус, тя намира начина по която да получи същото благословение, което Той получава от своя Отец чрез Духа.

Отхвърлянето на Христос през 1888 година унищожило благославящата структура на двойната власт

За съжаление църквата отхвърлила тази вест и така отхвърлила истинската идентичност на Христос. Скоро започнал да се появява фалшив Христос. Благославящата структура на двойната власт се сринала и възможността за късния дъжд била загубена.

Загубата на тази структура на двойната власт през следващите четири десетилетия довело до огромни проблеми за всички двойни власти, които били установени от Бога. Църквата се объркала относно властта на ръководството и подчинението по отношение на Библията и Духа на пророчеството и малко по-късно относно ръководната и подчинена власт на съпруга и съпругата. Загубата на истинската идентичност на Исус разрушава правилното разбиране и отношение на цялата двойна власт, което унищожава възможността благословието на Отец да протича по тези канали.

Това са някои първоначални мисли

Забележка: Презентация с това име също е на страницата на Ейдриън в Vimeo, направена в Амикалола, Джорджия, на 9-ти април 2011 г. <http://maranathamedia.com/presentation/view/dual-authority-and-equality>

Ние се променяме чрез гледане

Този Исус към който гледаме е и Този в който ще се превърнем

(2-ри март, 2010 г.)

2 Кор. 3:18 А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Ето един ключов принцип на християнската вяра – гледането с открито лице към Господната слава, ни променя в същия образ. Когато гледаме Христос, (Йоан 1:29), когато се насищаме от Него, (Йоан 6:51), размишляваме за Него и мислим за Него, (Евр. 12:3), приемаме Духа Му (Йоан 15:26) и ставаме като Него в характер.

Ние се стремим да бъдем като Него във всяко отношение. Пием дълбоко от характера Му, от упованието Му, от Неговата вяра в Неговия Баща. Черпим от Неговия ум (1 Кор. 2:16) и ставаме като Него. Бог е обещал да завърши в нас това дело на преобразяването. Той е започнал делото и Той ще го завърши (Фил. 1:6). Когато оценяваме Христос, Неговата жертва и делото Му (Откр. 11:1,2) ние се променяме по образа Му.

Делото на промяна по Неговия образ изисква това, което гледаме да бъде същото вчера, днес и завинаги (Евр. 13:8). Ако това, което гледаме в Христос е противоречиво в умовете ни, тогава делото на преобразяването ще се обърка. Точно в тази точка трябва да имаме ясна концепция за идентичността на Христос, защото ние ще се стремим да бъдем като Него във всичко. Ще подражаваме на всичко и ще имитираме всичко, което виждаме в Него. Исус е нашият вечен Баща във всичко (Исая 9:6).

Сигурно е че, когато гледаме Христос на земята, виждаме едно абсолютно и преобладаващо упование в Отец. Христос зависеше от Своя Отец напълно и не правеше нищо извън волята на Отец. Когато гледаме това, ние се стремим да станем точно като Него. Но какво да кажем за положението Му в небето; как ни е представен Христос тук? Мнозина учат и вярват, че Христос е притежавал положение на пълна независимост и

себедостатъчност. Едно Същество, което е пожелало да работи с Отец в любов, но подхожда към Него, като към някой, на който не е задължено, по никакъв начин. Съществува твърдението, че в Христос има изначален живот, не зает и недобит от никого, дори и от Отец! Когато гледаме един такъв Христос, какво се случва в сърцата ни, какво започваме да възприемаме? Не ни ли е изпратено едно ясно послание на независимост? Такъв възглед за Христос ни кара да смятаме, че в личността на Христос няма и най-малка зависимост в отношението му с Неговия Отец. В Христос дори в малка степен не се открива признанието, че Той е приел всички неща от Отец. Това ли е Христос, на Когото трябва да подражаваме?

Надига се викът “Но Той е Бог! Ние никога не можем да бъдем като Него!”. Със сигурност трябва да стане ясно, че позицията, която е била дадена на Христос никога не може да бъде наша. Никога не можем да кажем като Христос: “Както Отец ме познава, така и Аз познавам Отец” (Йоан 10:15). Христос притежава равенство в отношенията с Отец, които никое друго същество във вселената не може да разбере или да оцени. Има много аспекти в Неговото естество, които със сигурност са отвъд нас, но това по никакъв начин не променя принципа на отношенията, които трябва да бъдат представени пред нас в един универсален контекст.

Връзката на Христос с Неговия Отец е единственият модел на взаимоотношения, даден на вселената, за да разбере ПЪТЯ към Бащата. Това което ни показва как трябва да се отнасяме към Отец са отношенията, които Христос има с Отец. Христос ни е представен като Един, на Когото ние трябва да подражаваме по всякакъв начин. Той е светлина за душите ни и сърцата ни са привлечени към Него, за да Му подражаваме във всичко.

Ако Христос е представен пред нас в умовете ни, като Един, Който не е задължен на Отец за всичко, което Той притежава, тогава ние ще подражаваме на това в собствения си живот. Но отвъд това, ние ще се стремим да копираме както това, което виждаме в небето, така и това което виждаме на земята. Ще бъдем подтикнати да се опитваме да

ставаме както зависими, доверчиви и послушни, така и независими, самодостатъчни и не задължени по никакъв начин.

Точно това иска Сатана. Умовете ни стават така напълно объркани и затъмнени в съзерцаването на Христос, че неизбежно стигаме до заключението, че това е една тайна отвъд възможността ни за разбиране. В този процес, делото на подражанието се прекъсва и ние започваме да говорим все повече и повече за тайната и все по-малко и по-малко за красотата и яснотата на личността на Христос.

Делото на промяната по образа на Христос изисква един Христос, Който, поддържа последователни отношения с Отец, отначало докрай. Исус наистина трябва да бъде същият вчера, днес и до века, в противен случай преобразяващото дело никога няма да бъде завършено.

Гледам на Христос в небето като на Един, Който гледа с любов и почитание към Своя Баща. Тъй като Той притежава цялата пълнота на силата на Своя Отец, стоящ в Своята наследена величественост и необятност, Той гледа с благодарност и преданост към Онзи, който Му е дал всичко това и е споделил с Него цялото Си сърце.

Въпросът за наследствеността се върти именно около този критично важен момент. Той говори пряко за личността на Христос и Неговото отношение към Отец. Той повлиява начина по който Го възприемаме и това по което сме оформяни. В Христос виждаме вечен пример на преданост, упование, подчинение и благодарност към великия източник на всичко. В самата идентичност и личност на Христос откриваме тайната на правдата чрез вяра! Ключовият принцип е част от Неговата идентичност! Ето защо Той е Пътят, Истината и Животът. Наследството на Исус е изразено в Евреи 1-ва глава, в сърцето на целия процес на евангелието. Както А. Т. Джоунс изразява това:

В първата глава на Евреи, възвишаването, позицията и естеството на Христос, какъвто е бил в небето преди да дойде в света, са представени по-пълно от което и да е друго място в Писанията. Затова е сигурно, че едно разбиране на положението и естеството на Христос, какъвто е бил в небето е от съществено значение за

правилното разбиране на позицията и естеството Му какъвто бе на земята. - Посветеният път към християнското съвършенство – с. 12

И така, какъв е Христос към Който гледате и какъв образ асимилирате? Гледате ли към един предан Син, благодарен на Своя Баща или гледате към един независим и себедостатъчен Христос, Който се е съгласил да работи с Отец, но не Му дължи нищо. Нека добре размислим над това какво гледаме, защото наистина животът ни зависи от това.

Смъртоносните последици от преувеличаването на Божието Слово

Сатанинското манипулиране на желанието ни да вършим
правото

(10-ти май, 2010 г.)

Бог казал на Адам:

Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. (Битие 2:17)

Ева казала на змията:

Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и да не се докоснете до него, за да не умрете. (Битие 3:2-3)

Господната служителка казва:

Змията откъснала плод от забраненото дърво и го поставила в ръцете на колебливата Ева. Тогава тя й припомнила собствените й думи, че Бог им е забранил да го пипат, за да не умрат. Змията заявила, че Ева не би си навредила от яденето на плода повече,

отколкото от докосването му. Не виждайки никакви зли резултати от това, което е направила, Ева станала по-смела. (Патриарси и пророци, Гл. 3, Параграф 14)

В усилията си да защити Божието Слово, Ева преувеличила казаното от Бог и това предоставя възможност на Сатана да я унищожи. Преувеличаването на Божието Слово е това, което отворило вратата за унищожаването на човешката раса.

Сатана е овладял изкуството да заблуждава човечеството, възползвайки се от желанието да се постъпи правилно. Знаем, че Сатана мрази Исус и иска да направи всичко възможно, за да Го унищожи. Ако Сатана дойде при нас директно и напада божествеността на Исус ние ще бъдем готови и няма да бъдем измамени. Но Сатана е много по-хитър, отколкото си мислим. Той ни кани да преувеличим нашия случай, във връзка със самоличността на Божия Син, за да ни откъсне от Него.

Божие Слово заявява:

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото благоволих. (Матей 3:17)

А предизвикателството на Сатана е:

И така, изкушителят дойде и Му каза: Ако си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. (Матей 4:3)

Сатана не се сблъскал директно с Христос, казвайки „ти не си Син Божий“. Той поканил Христос да докаже, че е Син, не като се осланя на словото на Отец, а чрез проява на собствената Си сила. Поканил Сина да преувеличи Своето положение чрез проявление на сила, която би поставила под съмнение Неговото упование в Отца.

Сега Сатана ни задава същият въпрос. Ако Христос е божествен, покажете, че вярвате в това, като Му припишете „абсолютна божественост“. Направете го Бог, сам по себе си, без наследство от Отец, тогава ще покажете истинската си вяроност към Него!

Така ние като адвентна църква отговаряме на предизвикателството. В стремежа си да защитим нашия Господ и Спасител, ние преувеличаваме случая относно Сина и го правим идентичен с Отца и отнемаме от Него наследената божественост.

Отнемайки от Христос Неговата истинска идентичност, ние вече не сме свързани с истинския Божи Син и нямаме шанс срещу злия. Вече нямаме истински божествен пример за подчинение, доверие и послушание. Тези неща вече са метафора, а не реалност.

В едно основано на отношенията царство не е достатъчно просто да повдигнем силовата лента на най-високо ниво и да се задоволим, че сме защитили Сина Божий. Трябва да ударим в целта и да определим точното положение на Сина, в противен случай ще Го загубим. В 28-те основни учения, изразени от нашата адвентна църква, ние вдигнахме летвата до това, което вярваме, че е най-високото ниво, в нашите усилия да защитим любимия ни Спасител. Но вместо да постигнем това, ние преувеличихме случая, така както направила нашата майка Ева и подобно на нея отворихме вратите на един пъклен потоп.

Никога не е добре да се преувеличава това, което Бог казва. Неизбежният резултат е унищожение.

Аз свидетелствам на всекиго, който слуша думите на пророчеството на тази книга: ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, написани в тази книга. И ако някой отнеме от думите на книгата на това пророчество, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град, за които е писано в тази книга. (Откровение 22:18-19)

Преувеличаване на Словото, Част 2 – Духът на истината

(10-ти май, 2010 г.)

В първата част видяхме, че Сатана се възползва от човешкото желание да защитава Бога. Той ни вкарва в битка там, където смятаме, че сме в безопасност; търси да ни съблазни към преувеличаване на казаното от Бога и след това се възползва от идеята за нарушаването на заповедта, което сме му позволили да създаде.

По отношение на Божия Син той направил това, като ни е подтикнал да защитаваме Неговата божественост, надценявайки позицията Му и представяйки Го като Бог по Свое право, независимо от Отца, а не като Бог по наследство. Нашето желание да се защитим срещу атаката на Сатана във връзка с божествеността на Христос, съчетано с наследствената ни склонност да преувеличаваме Божието Слово, всъщност са лишили Христос от Неговата идентичност като Божий Син и са Го направи напълно различна Личност. Сатана не се притеснява от това, че можем да преувеличим позицията на Христос, стига с това да може да се възползва, за да ни попречи да се свържем с Него и да получим Неговата сила.

Тази склонност да се преувеличава Словото Божие, в опит да бъде защитено, се отнася и за Светия Дух.

Словото Божие казва за Духа:

Вие обаче не сте плътски, а **духовни**, ако наистина живее във вас **Божият Дух**. Но ако някой няма **Христовия Дух**, той не е Негов. Но ако Христос е във вас, тялото наистина е мъртво поради греха, но **духът** е жив поради правдата. (Римляни 8:9-10)

И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде **друг Утешител**, който ще бъде с вас до века — Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. **Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас.** (Йоан 14:16-18)

Щом Исус е Истината, както Той е казал за Себе Си, тогава Духът на истината е Духът на Исус. Точно това казва Павел в Римл. 8:9, 10. Духът е друг утешител, защото не е Исус в Неговата физическа (материална) форма, а в друга (духовна) форма. Това е Христовият ум, който ни е предаван чрез тайната на Духа. Ето защо Исус казва, че Той, а не друг, ще дойде при нас.

Когато Исус говори за „друг утешител“ и го нарича „Той“, пренебрегвайки всичко останало, което Той казва, може всъщност да мислим, че това е някой напълно различен от Него. Но единствената Личност, която наистина може да ни успокои, е Този, Който е бил в кожата ни и се е сблъсквал с това, с което сме се срещали и ние. Има далеч по-малко полза в изпращането на някой който да утеши майка, загубила детето си, ако този някой не е изпитал това. Този, който е извървял пътеката, знае точно какво е преживяването и затова е в състояние най-добре да утеши друг, който върви по същия път. Ето защо Господната служителка казва:

“Спасителят е нашият Утешител. Аз опитах, че това е така.”

Издание на ръкописи, том 8, стр. 49

Нека изучават седемнадесетата глава от евангелието на Йоан и да се научат как да се молят и да живеят според молитвата на Христос. Той е Утешителят. Той ще пребъдва в сърцата им, правейки радостта им пълна. Думите Му ще бъдат, за тях като хлябът на живота... Ривю енд Херълд, 27-ми януари, 1903 г.

Този въпрос не е толкова труден за разбиране, ако просто приемаме Божието Слово и не се опитваме да добавяме към него или да защитаваме Бог отвъд казаното от Него. Сатана ни внушава мисълта, че когато четем думата "друг" или "Той", за да защитим истината за Духа, ние трябва да Го представим като "напълно" отделна личност. Може да изглежда, че ако не правим това, ние обиждаме Духа и Му отнемаме Неговата персоналност, свеждайки Го до една обикновена сила или енергия.

Така че, като църква, ние се втурваме към защитата на Светия Дух и преувеличаваме казаното от Божието Слово и превръщаме Светия Дух напълно в личност по Свое право, точно както правим от Сина напълно Бог

по Негова право и така чувстваме, че сме оправдали Бога! (Моля, обърнете внимание, че желанието да имат нещо напълно свое всъщност е част от лъжата, използвана срещу нашите родители в градината. Желанието да имаме напълно наши неща е много естествено за нас заради тази лъжа.)

Когато правим това, ние всъщност се лишаваме сами от Христовото утешително присъствие; ние отнемаме от Христос едно от най-прекрасните неща и това е Неговата способност да ни утешава чрез Своя СОБСТВЕН Дух. Когато имам схващане за отделна личност, тогава си представям как Исус говори с Духа и го моли да дойде и да ме утеши и по някакъв начин Духът представлява Исус. Той действа като Исус, говори като Исус и понеже Исус и Духът са много близки, това се преживява така все едно е Исус, но в крайна сметка не е Исус, а някой друг, който никога не е бил в кожата ми и не знае в действителност как се чувствам. Това е слаба утеха за мен, колкото и да се старая да си представям, че не е така.

Има голяма радост в това да знам, че когато Исус ми вдъхва Своя Дух, това, което е в мен е Неговият ум, Неговият характер и Неговото присъствие. Трогвам се, когато се замисля за това. Исус всъщност е с мен по друг начин, който е различен от физическото присъствие. Той е с мен с духовното Си присъствие.

Светият Дух е диханието на духовния живот в душата. ***Даването на Духа е даването на Христовия живот.*** Той изпълва получателя с качествата на Христос. Копнежът на вековете, Гл. 84, Параграф 10

И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви **Духа на Своя Син**, който вика: Авва, Отче! (Галатяни 4:6)

Когато останем в рамките на Божието Слово, не е необходимо да определяме точно какво е Духът или как Той работи, просто трябва да знаем, че личното присъствие на Исус е с нас и няма нужда да Го определяме като друга отделна Личност. Ако направите това, вие ще преувеличите Божието Слово, отваряйки път на Сатана да застане между Христос и Неговите деца.

Не е важно да знаеш и да можеш да дефинираш точно какво е Светият Дух. Христос ни казва, че Светият Дух е Утешителят, а Утешителят е Светият Дух, „Духът на истината, който Отец ще изпрати в Мое име“. „Ще се помоля на Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да може да пребъде с вас завинаги; Духът на истината; когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той живее с вас и ще бъде във вас“ [Йоан 14:16, 17]. **Това се отнася за вездесъщото присъствие на Христовия Дух, наречен Утешител.** Отново Исус казва: „Имам още много неща да ви кажа, но сега не можете да ги понесете.

Има много тайни, които аз не се стремя да разбера или да обясня; те са твърде високи за мен и твърде високи за теб. В някои от тези точки мълчанието е златно. Благодетелие, преданост, освещаване на душата, тялото и духа - това е от съществено значение за всички нас. „Това е вечен живот, да познаят Тебе, единствения истински Бог и Исус Христос, когото си изпратил“ Издание на ръкописи, том 14, стр. 179

В 28-те основни учения нашата църква е преувеличила случая, назовавайки Светия Дух, „Бог Дух“. Библията не казва това. Звучи сякаш защитаваме Духа, като го казваме, но всъщност ние преувеличаваме Божието Слово и отнемаме от Христос част от това, кой е Той, и това напълно подхожда на Сатана.

Много членове на Църквата използват израза „мълчанието е златно“, за да защитят завишената позиция, че Духът е отделна личност. Те го заявяват това (за Духа), а след това казват, че „мълчанието е златно“, за да предотвратят всяка дискусия или възражение по този въпрос. Това е процес, на който Сатана се радва, защото изявление, което е предназначено да защити Духа на Христос, се използва, за да Го лиши от част от неговата идентичност. Това е изключително тъжно.

Щеше да е добре ако можехме просто да оставим Словото Божие така както е, без да се опитваме да защитим Бога, преувеличавайки случая. Добре би било, ако можехме просто да позволим на Духа да бъде това,

което Библията казва, че е, а другото да си остане тайна. Ако можехме да се радваме на факта, че личното присъствие на Исус е с нас, чрез Неговия Дух и да се задоволяваме с това, тогава наистина бихме били утешени, изпълнени, укрепени и подсилени.

“Причината поради която църквите са слаби, болнави и готови да загинат е, че врагът е предизвикал обезкуражаващи влияния върху треперещите души. Опитал се е да скрие Исус от погледа им като Утешителят, като този, който укорява, предупреждава и ни наставлява...” Ривю енд Херълд, 26-ти август, 1890 г.

Нека престанем да преувеличаваме случая и нека си почиваме в семплите и ясни изявления на Писанието.

Кои са тези три Същества?

(7-ми октомври, 2010 г.)

Учението за Триединството, както е изразено в адвентизма, предоставя представата за три независимо съществуващи същества, свързани в границите на любовта и единството и взели върху себе си титлите Отец, Син и Свети Дух. Можем да оприличим това на екран, върху който са прожектирани тези три идентичности, но те не са самите лица, а само тяхно представителство, което те искат да проектират в наша полза.

Това създава голям проблем, ако наистина се помисли върху него. Кои са тези три същества? Казва ни се, че това е загадка, която не можете да разберете? Но ако се свързвам с идентичността на Отец и Сина и въпреки това тази идентичност не е това, което всъщност са тези същества, тогава аз наистина ли съм в отношения с тях?

Нека илюстрирам това. Докато растях, прекарвах много безцелно време в гледане на телевизия. Гледах една програма, наречена Harry days и следях внимателно един от главните герои, наречен Ричард Кънингам. Гледах тази програма всеки ден в продължение на месеци. Усетих, че познавам Ричард. Чувствах, че мога да се свържа и да се идентифицирам

с него. Проблемът е, че Ричард Кънингам всъщност не съществува, той е играл като роля от Рон Хауърд. Но аз никога не съм познавал Рон Хауърд, така че какви отношения имах в действителност? Свързвах се и изпитвах емоции с идентичност, която всъщност не съществуваше.

Ако титлата на Божия Син всъщност не е това, което е Исус, а е проектирана идентичност - духовен Син, която всъщност не съществува - тогава реална връзка ли имаме или проектиран и нереален образ? Не забравяйте, че Сатана винаги е искал да унищожи Божия Син. Какъв изключително блестящ план да го направим.

Дж. Х. Уагонър обръща ясно внимание на тази идея, когато заявява:

Много отрано е имало такива, които превърнали учението за Триединството в триетизъм и на мястото на три Божествени Личности под икономиката на Отец, Син и Свети Дух, въвели три съвместно съществуващи, координирани и самовъзникнали същества, превръщайки ги по този начин в три абсолютни и независими принципа, **без никаква връзка между Баща или Син, което е най-точното понятие за три бога.** Дж. Х. Уагонър, Размисли върху кръщението, 1878 г.

Ако Бог наистина е Триединство от три идентични същества, които не са преки идентификатори, тогава е невъзможно да имаме връзка с тях. Ако Отец и Син не са Отец и Син, тогава ние сме обречени на тъмнината на тайнството и на това да се чудим: кои са тези могъщи същества? Няма понятие за връзка, тъй като няма идентификационни точки, върху които да се формира тя.

Учението за Триединството е установено в църквата от Никейския събор през 325 г. сл. Хр.. Това учение **унищожава персоналноста на Бог и Неговия Син Исус Христос**, нашият Господ" Дж. Н. Ендрюс, Ривю енд Херълд, 6-ти март 1855 г.

„Тук можем да споменем Триединството, което **премахва личността на Бог и на Неговия Син Исус Христос.** Ривю енд Херълд, 11 декември 1855 г.

Не може да има връзка без правилна представа за личността. Пионерите ясно са осъзнавали това. Моля, помислете за думите на Елън Уайт в контекста на тази статия:

Писанията ясно посочват връзката между Бог и Христос и те изявяват така ясно личността и индивидуалността на всеки от тях... Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът Божий. На Христос е дадена възвишена позиция. Той е бил направен равен на Отец. Всички Божии съвети са открити за Неговия Син. Свидетелства към църквата, том 8, Гл. 43, Параграф 27-29

Бог е Бащата на Христос - Христос е Божият Син. Няма друг начин да ги познаваме.

Що се отнася до Светия Дух, как смятаме тази сила за същество? Формулата на вярата в Триединството се справя с това като представя Отец, Син и Дух като едно същество. Но адвентният израз е три същества.

Когато мислим за Отца и Сина, ние можем да си представим един от тях в Писанията, който да е център на Тяхното същество. Отец е на престола в центъра на вселената а Синът ходатайства до Него. Тези две същества са описани в Данаил 7-ма глава, като движещи се между свято и Най-свято място. Но ако считаме Светия Дух за същество като тях, тогава къде е центърът или мястото на Неговото съществуване? Е, Той е навсякъде. Той няма форма, тяло, няма части; Същество, което е навсякъде. Той е в цветята, дърветата, птиците и дори в нас самите. Не вярвал ли точно в това и Келог?

Ти, старейшина Даниелс, и други сте говорили за тънката линия на разграничение, но аз не можах да видя каква е тя, но това изказване на сестра Уайт ми изяснява нещата. Разликата е в следното: Когато казваме, че Бог е в дървото, думата "Бог" се разбира като Бог Отец, Бог Син и Бог Светия Дух, като трябва да се има предвид, че правилното разбиране с цел запазване на цялостните концепции в съзнанието ни, е че Бог Отец седи на Своя трон в небето, където е и Бог Син; докато Божият живот, Духът или присъствието е

всепроникваща сила, която изпълнява Божията воля във вселената.
Писмо: Дж. Х. Келог до У. У. Прескот. 25-ти октомври. 1903 г.

Откакто приключи съветът, аз чувствах, че трябва да ти пиша поверително по отношение на плановете на д-р Келог за ревизиране и преиздаване на книгата "Живият храм". Той (Келог) каза, че няколко дни преди да дойде на съвета, е мислил по въпроса и започнал да вижда, че направил малка грешка при изразяването на възгледите си. Каза, че през цялото време се е притеснявал, защото е искал да разбере как да говори за характера на Бога и отношението Му към Неговото творение.... След това каза, че предишните му възгледи за триединството са му пречели да представи ясно и абсолютно правилно изявление; **но в кратък период от време той е повярвал в триединството и сега можел да види доста ясно къде е цялата трудност** и вярвал, че може да изчисти въпроса задоволително. **Каза ми, че сега вярва в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух; и възгледът му беше, че Бог Светият Дух, а не Бог Отец е този, който изпълва цялото пространство и всяко живо същество.** Той каза, че ако е вярвал в това преди да напише книгата, можел да изрази своите възгледи, без да създава грешното впечатление, което книгата създава сега. Представих пред него възраженията, които намерих в учението и се опитах да му покажа, че то толкова напълно противоречи на евангелието, че не виждах как може да бъде преразгледано чрез промяна на няколко израза. Спорихме известно време приятелски, но когато се разделихме, бях сигурен, че докторът не разбираше себе си, нито характера на своето учение. Не можах да разбера как би било възможно той да се обърне и след няколко дни да оправи книгите така, че да са наред. Писмо: А. Дж. Даниелс до У. К. Уайт. 29. октомври 1903 г. стр. 1, 2. (Акцентът е добавен)

Ако толкова много адвентисти вярват, че Светият Дух е самосъществуващо същество, което е всемогъщо, всезнаещо и вездесъщо, но няма тяло или части или централно местоположение, тогава наистина Келог е бил прав; Бог наистина живее в дървото, в цветето, а по подразбиране и в нас.

Настоящата ни църковна позиция е просто израз на това, което е преподавал Келог, с изключение на това, че Келог е разбирал последиците от подобна вяра далеч по-добре от повечето хора днес?

Няма друга Основа

Как адвентната доктрина за светилището стои върху истината за Отец и Неговия Син (16-ти февруари, 2010 г.)

Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Исус Христос. (1 Коринтяни 3:11)

Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. А и Аз ти казвам, че ти си Петър и на тази канара ще съградя Своята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. (Матей 16:16-18)

И всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и тази Канара беше Христос. (1 Коринтяни 10:4)

Иисус му каза: Аз съм Пътят и Истината, и Животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. (Йоан 14:6)

За да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното проумяване, за познаването на тайната на Бога — Христос, в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието. (Колосяни 2:2-3)

За вас обаче, които вярвате, Той е скъпоценност, а за тези, които не вярват: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“, и „Камък на препъване и канара на съблазън“, защото се препъват, бивайки непокорни, за което бяха и определени. (1 Петрово 2:7-8)

Внимателното проучване на Писанието ни води до извода, че цялата истина е съсредоточена в личността на Исус. Логичното следствие от този факт е, че поддържането или вярването в което и да е невярно учение

създава фалш за идентичността и личността на Христос. Трябва да подчертаем тази идея, така че позволете ми да я подчертая и да я центрирам.

Поддържането или вярването в което и да е фалшиво учение създава фалш относно идентичността и личността на Христос.

“Христос, Неговият характер и дело са центърът и очертанието на цялата истина. Той е веригата чрез което се свързват скъпоценните доктринални камъни. В Него се намира пълната система на истината.” Утринно бдение, Нашият висок призив, 10-ти януари

Всяка доктрина е свързана с Христос. Неразкритата фалшива доктрина задейства процес, който в крайна сметка ще промени идентичността на Христос.

Една солидна основа

Развитието на адвентната вяра в тяло на истината би могло да се случи само при правилно идентифициране на личността на Христос. Изграждането на цялостна система на истината, при грешно схващане за Христос, е невъзможно, в противен случай Той не е центърът и очертанието на истината, а само един от многото модули, които могат да бъдат събрани заедно. Тази идея също трябва да се изтъкне.

Изграждането на завършена система на истината върху погрешна концепция за Христос е невъзможно

Правилното възприемане на съботата, състоянието на мъртвите, светилището, изследователния съд, второто пришествие, хилядогодишнината и новата земя може да се осъществи само при правилна идентификация на личността на Исус. Този факт се разбира ясно от аналогията на изграждането на къща. Първо трябва правилно да бъде положена основата, преди къщата да бъде издигната. Ако избраният

основен камък е с грешни размери и има грешни ъгли в него, целият проект за сграда ще бъде катастрофа. Изглежда, че този прост факт е пренебрегнат от адвентната църква днес. Изглежда, нашата църква вярва, че може да построи къща върху дефектна основа и след това да промени основите като естествен метод за изграждане на къща.³ Библията ни казва, че Бог не е автор на объркване и че Той прави нещата прилично и с ред (1 Кор. 14:33, 40). Ако адвентното Триединство е правилно, тогава Бог изисква от нас да променим основния камък, положен в началото, но ние не намираме този метод за градеж в Писанията.

Мъдрият човек построи къщата си върху скала, но нашите водачи сега искат да повярваме, че сме я построили на много опасна вяра, която всъщност ще доведе до загуба на спасението!⁴ Това е фантастично твърдение, което трябва да бъде ясно разбрано. Църквата ни твърди, че нашите предци са положили в невежеството си отровен ъглов камък, който би убил всички ни и че по-мъдрото ръководство ще трябва да коригира тази най-страшна ситуация! Къде в библейската история, изобщо, намираме пример за това как второто поколение, след смъртта на пророка, напредва в светлината и знанието? Но това не са ли твърденията на нашата църква днес? Не твърдим ли, че съвременния образователен напредък ни е позволил да прочитаме Библията и писанията на пророка по начин, който поправя тази „отровна заблуда“? Колко прекрасно изглежда, когато съвременното учение разкрива внимателно поставените намеци на пророка, които трябва да ни изведат от пропастта на т. нар. арианство! Обхваща на тези изявления

³ Много хора се позовават на опита на протестантизма, който излиза от тъмнината. Но Бог никога не е построил църква в тъмните векове върху стълбовете на Триединството и Безсмъртието на душата. Такава основа би създала само дъщери за Вавилон и име, което твърди, че е живо, но е мъртво. Бог не е изградил фундамент в тъмните векове, а прозорец за Неговия народ да избяга от хватката на Рим.

⁴ „Какво губим, ако Бог е само една Личност? При една личност Христос не би могъл да бъде нашия Спасител. Светият Дух пък трябваше да доведе Христос при Мария. Изискваше се Отец да отговори на молитвите на Христос и да му даде нужната помощ. Ето колко важно е Триединството за нас. Нашият вечен живот зависи от тази истина.“ Световно адвентно списание – брой от февруари 2010 г. – стр. 30, Пар. 2

предизвикват въображението. Но точно това в действителност е, в което сме помолени да вярваме.

Основите на адвентизма

Откриването на истинската идентичност на Исус е пряко свързано с нашето измерване на Божия храм. Разочарованието на адвентизма и неговото откриване на светилището са ясно очертани в Откр. 10:10, 11 и Откр. 11:1, 2

И тъй, взех книгката от ръката на ангела, та я изядох, и в устата ми беше сладка като мед; но като я изядох, коремът ми се вгорчи. Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много люде и народи, езици и царе. (Откровение 10:10-11)

И даде ми се тръстика като тояга; и един каза: Стани та измери Божия храм и олтара и ония които се кланят в него; но двора, който е извън храма, остави, и недей го измерва, защото той е даден на народите, които ще тъпчат светия град четиридесет и два месеца. (Откровение 11:1-2)

Изядената малката книжка е книгата на пророк Даниил, а сладостта била разкриването на края на 2300 дни от Даниил 8-ма глава. Горчивината идва от грешното разбиране за очистването на Светилището. Милър и други тълкуват това като Второто пришествие. Той е поставил правилно датата, но не е разбрал смисъла на очистването.

Тук неправилното възприемане на Христос не позволило на Милър да проникне в смисъла на очистването на светилището. Милър бил тринитарист и неговите духовни възгледи за термина Син Божи не му позволявали да отвори вратата към небесното светилище. Единствено чрез буквалното разбиране на синоვნостта на Исус може да се отвори вратата към Пресвятото място. Обърнете отново внимание на това:

Само чрез едно разбиране на буквалната синоვნост на Исус би могла да се отвори вратата към Най-святото място на небесното светилище

Обърнете специално внимание на наблюденията на Джеймс Уайт:

Нашата позиция е, че е настъпила промяна в позицията и делото на нашия **буквален Първосвещеник в буквалното Светилище на небето, която трябва да се сравни с идването на младоженеца на сватбата. Този възглед е перфектна защита срещу спиритизма. Ние не само вярваме в буквалния Исус, Който е "служител на светилището", но също така вярваме, че Светилището е буквално. И още, когато Йоан казва, че е видял „един като Човешкият Син“ „сред седемте светилници“, тоест в Святото място, ние не знаем как да направим свещника духовен, а Сина човешки, буквален. Следователно ние вярваме, че и двамата са буквални и че Йоан е видял Исус, докато е бил „служител“ в Святото място. Йоан също имал видение и за друга част от Светилището, което се отнася за времето на тръбния звук на седмия ангел.**

... Най-святото място, съдържащо Ковчег на десетте заповеди, след това било отворено за нашия Велик Първосвещеник, за да влезе и да осъществи умилостивение за очистването на Светилището. **Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, съдържащ десетте заповеди на небето, може да отидем само крачка напред и да отречем буквалния Град и буквалния Син Божий. Със сигурност адвентистите не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а този, който представихме. Не виждаме никаква средна позиция за заемане. Притчата, стр. 16**

Докато чета горното твърдение, съм принуден да спра и да плача от радост. **КАКЪВ ДАР Бог ни е дал в лицето на Джеймс Уайт и това твърдение! Когато стигна до небето, ще хвана този човек и ще го прегърна, и ще го поздравя със свята целувка.**

Ето тайната на влизането ни в Пресветото място. Тя се основава на идентифицирането на Исус като буквален Божий Син. Прочетете това отново внимателно:

ние не знаем как да направим свещника духовен, а Сина човешки буквален. Следователно ние вярваме, че и двамата са буквални и че Йоан е видял Исус, докато е бил „служител“ в Святото място.

Забележете също и думите на Джоузеф Бейтс:

„И Даниил, пророкът, преподава същото учение. „Видях в нощните видения: и ето, един като Човешкият Син дойде с небесните облаци и дойде при Древния по дни (описан в деветия стих) и Го доведоха пред Него; и му се даде господство и слава, и царство, което никога да не бъде унищожено.“ (Дан. 7:13, 14). Сега всички признаваме, че този персонаж е бил Исус Христос; тъй като никое същество освен него на земята или на небето, не е имало някога обещанието за вечно царство. **И не Му ли го дава Древният от дни? Не би ли било абсурдно да се каже, че той го е дал на себе си? Как тогава може да се каже (или да се докаже), че, както смятат някои, Синът е Древният по дни; този пасаж, както и онзи в петата глава на Откровение, ясно доказват, че Бог и Неговият Син са две личности на небето. Исус казва: „Излязох и дойдох от Бога; нито дойдох от себе си, но Той ме изпрати“.** (Йоан 8:42). „Излязох от Отца и дойдох в света; отново напускам света и отивам при Отца.“ {1846 г. Дж. Бейтс, Pamфлет на Бейтс №1, стр. 18, Параграф 2, Отваряне на небесата}

Нашите пионери измерили Божия храм и намерили ПЪТЯ към Най-святото място. Нека си спомним, че измерването на Светилището е измерване на личността на Христос.

Пс. 77:13 Твоят път, о, Боже, е в светилището: кой е толкова велик Бог като нашия Бог? (Версия на крал Яков)

Йоан 14:6 Исус му каза, Аз съм Пътят, Истината и Животът: никой не идва при Отец, освен чрез Мен.

Исус е Божият път. При измерването на храма след разочарованието на 22-ри октомври 1844 г., адвентизмът намерил истинския Исус и те Го намерили на небето, чрез средствата на буквалното разбиране. Това буквално разбиране било ключът, който им бил връчен чрез дара на правилата на Уилям Милър. Въпреки че Милър никога не е проникнал напълно в значението на своите правила, нашите адвентни пионери направили това. Ето защо трябва да разберем, че ...

Библейският текст, който е основата и главният стълб на адвентната вяра, гласи: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“ (Даниил 8:14). {Великата борба, Гл. 23, Параграф 1}

Цялата 23-та глава от *Великата борба* очертава историята за това как Божият народ е получил отворената врата към Най-святото място. Това се случило чрез измерване на храма и намиране на истинския Божи Син. Забележете внимателно думите на пророка, относно нашите стълбове ...

След изминаването на времето през 1844 г. потърсихме истината като скрито съкровище. Срецах се с братята и ние се учехме и се молахме усърдно. Често оставахме заедно до късно през нощта, а понякога през цялата нощ, молейки се за светлина и изучавайки Словото. Отново и отново тези братя се събираха да изучават Библията, за да могат да знаят нейното значение и да бъдат готови да я проповядват със сила. Когато в своето проучване стигаха дотам, където казваха: „Не можем да направим нищо повече“, Духът на Господ идваше над мен. Бивах отнасяна във видение и ми се даваше ясно обяснение на пасажите, които изучавахме, с инструкции как да работим и да преподаваме ефективно. **Така беше дадена светлина, която ни помогна да разберем Писанието по отношение на Христос, неговата мисия и неговото свещеничество.** Линията на истината, простираща се от онова време до времето, когато ще влезем в Божия град, ми беше изяснена и аз дадох на другите инструкцията, която Господ ми даде.“ Ривю енд Херълд, 25-ти май 1905 г. Параграф 24

„Онези, които се стремят да премахнат **старите гранични камъни**, не държат здраво; не си спомнят как са приели и чули. Онези, които се опитват да въведат теории, които биха премахнали **стълбовете на нашата вяра относно светилището или касаещи личността на Бог или Христос**, работят като слепи хора. Те се стремят да внесат несигурност и да накарат Божия народ да се движи без котва.“ Ръкопис 760, стр. 9, Параграф 5

Ето едно конкретно изявление, че на пионерите е била дадена светлина по отношение на Христос, Неговата мисия и Неговото свещеничество. Тези истини са наречени стари гранични камъни и стълбове. Забележете

внимателно свързването на светилището с личността на Бог и Христос. Това е котвата ни. Но нашите адвентни учени определено трябва да отрекат това. Логиката на сегашното ни положение в църквата е, че нашите пионери са се развили в лъжливите си вярвания относно Христос и всички трябвало да понасяме последствията от това в продължение на повече от 100 години.

Защо не се разбира, че има причина, поради която адвентизмът е единствената група на земята, получила ясна концепция за буквално небесно светилище? Причината да имаме тази гледна точка е, защото сме последвали буквалния Син в Пресветото място. Ако Синът е буквален, тогава не знаем как да направим ковчега духовен. Христос и Светилището стоят или падат заедно. Ако Христос не е буквален Божий Син, тогава основите за буквалното светилище на небето са разбити. Погледнете и вижте! Подкопана ли е нашата доктрина за светилището? Говорим ли сега за фази, вместо за отделения? Има ли поголовно отричане на изследователния съд? Поклащаме ли глава отчаяно, без да разбираме? Щастливи ли сме да заключим, че глупостта на хората причинява тази последователност от събития? НЕ! Отричането на буквалния Божий Син УНИЦОЖАВА основата на Светилището в небето, което води до ерозия на буквалния изследователен съд, буквалния закон и буквалната победа над греха. Всички тези стоят или падат заедно и всички са свързани с буквалния Божи Син, защото Той е ПЪТЯТ към Пресветото място - самата му идентичност като Божият Син е Вратата за разбирането.

Заставам до Джеймс Уайт, когато той казва:

Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, съдържащ десетте заповеди на небето, може да отидем само крачка напред и да отречем буквалния Град и буквалния Син Божий. Със сигурност адвентистите не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а този, който представихме. Не виждаме никаква средна позиция за заемане.

По самото си определение Триединството ни отказва правото да вярваме, че Божият Син е буквален. То изисква от нас вяра, че Божият Син е духовен, приложение, работно заглавие, но това не е истинската Му

идентичност. И такава вярване затваря вратата към Пресветото място и ни пречи да участваме в сватбения празник! Вярата, че Исус не е действителният Божи Син, ни поставя в най-голямата опасност да бъдем причислени към безумните девици или дори по-лошо от това!

Отново апелирам към нашия народ, върнете се към здравата платформа, върнете се към светлината на Божия Син и намерете отворена врата към Пресвятото място. Бог е положил сигурен крайъгълен камък в адвентизма и е осигурил стабилна платформа, за да може той да прерасне във вестта от 1888 година. Не се срамувам от този крайъгълен камък. Ще стоя на него с радост, защото е скъпоценен камък, моята скала и моето спасение.

Да познаваш Отец

(21-ви юни, 2011 г.)

Исус му казва: Аз съм Пътят, и Истината, и Животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели. Филип Му казва: Господи, покажи ни Отца, и достатъчно ни е. Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца, и че Отец е в Мене? Думите, които Аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря; но пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела. (Йоан 14:6-10)

Никой не идва при Отца, освен чрез Исус Христос. Това произволна парадигма, решена от съвета на три велики небесни същества ли е, или наистина показва реалността на Вселената, че е невъзможно да опознаем Отец, освен чрез Христос.

Контекстът на тази дискусия е „познаването“, а не просто способността да стоиш в присъствието на някого. Това означава да Го познаваме в сърцето Му; да преживяваме интимност и близост с Него, което поражда топлина, любов, сигурност и всички неща, от които се нуждае човешкото сърце.

Ако четем Библията ясно, тогава трябва да приемем думите на Исус, че няма друг начин да познаем Отец, освен чрез Него. Версията на крал Яков ни казва, че няма човек, но гръцката дума „oudeis“ всъщност означава никой или нищо, така че дори и ангелите не могат да познаят Отец, освен чрез Сина Божий.

Очевидният въпрос е защо?

Тук трябва да имаме разбиране за царството на Отец. Чуйте какво казва Той:

Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД. (Еремия 9:23-24)

Да познаваш истински Бога означава да познаваш Неговия характер и Неговата личност. Но тъй като Богът на Вселената има на разположение неограничена сила и безкраен списък от умения и способности за постижения, за нас, като създадени същества би било невъзможно наистина да Го познаваме като това което Той е, вместо това, което Той прави.

Помислете само за момент: за нас като създадени същества би било невъзможно наистина да познаем кой е Той, вместо това, което Той прави. Защо? Това е същество, за което не знаем откъде е дошло или как прави всички тези неща. Всичко, което знаем, е, че Той върши неща, включително и това, че ни поддържа живи. Липсата на произход прави невъзможно да Го познаваме на чисто релационна основа. Отново питаме, защо? Защото, когато знаете нечий произход, можете да знаете на кого принадлежи и не е задължително да знаете какво прави.

Това е мястото, където Божият Син ни идва на помощ. Чуйте внимателно:

Както Отец познава Мен и Аз познавам Отца; и Аз давам живота Си за овцете. (Йоан 10:15)

Наследството, което Исус получил от Отца, Му позволило да познае истински Отец на базата на една чиста взаимовръзка. Способността Исус да познава Отец по този начин, когато Отец няма произход, докато Христос има, е достатъчно доказателство за Божествения Му произход. Създадено същество никога не би могло да „познае“ същество без произход. Това е невъзможно. Но Исус, божественият Син на Бога, познава Отца. Затова, гледайки към Исус, можем да се свържем с едно същество, което е познато чисто в релационен (на база отношения) контекст. Терминът Божи Син е Неговото най-високо величие и слава. Той е Този, Който е дошъл от Отца. Неговият релационен произход осигурява релационна платформа за царство, върху която се извършват дела. Това е причината за следното изявление:

Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и Името Му ще се нарече: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира. (Исаия 9:6)

Управлението на Вселената трябва да почива на Сина, защото Неговият произход от Отца гарантира ясни отношения в царството на Отец. На тази основа познаването на Сина е единственият начин, по който можем наистина да познаем сърцето на Отца. Ето защо Исус казал:

Когато познаете Мен, ще познаете и Моя Отец; и отсега Го познавате и сте Го видели. (Йоан 14:7)

Само чрез Христос можем да осъзнаем какво има в сърцето на нашия безкраен Бог. Именно чрез Този, който има произход, можем да познаем сърцето на Този, който няма. О, колко славна е личността на Исус! Аз съм развълнуван със сълзи от радост при мисълта за това.

ИСУС Е ПЪТЯТ КЪМ ОТЕЦ!

Самото нещо, което е анатема за Тринитариста, е животът на вярващия в Божия Син, и това е, че Исус има произход. Ние Го познаваме, първо и най-вече, чрез това на кого принадлежи, а не поради това, което притежава или може да направи. Умът на Сатана е създал идеята, че не можем да познаем произхода на Божия Син:

Ето, Той явно говори и нищо не Му казват. Да не би първенците наистина да са познали, че Този е Христос? Обаче Този знаем откъде е, а когато дойде Христос, никой няма да знае откъде е. (Йоан 7:26-27)

Евреите били прелъстени от сатанинската лъжа, че произходът на Месия няма да бъде известен. Но точно това се стреми днес да, каже Триединството на адвентизма. Казват ни, че Христос няма произход и че ако Той имаше произход, това би го представило като един, който не е божествен.

Викът на тринитариста е: „Ако вярвате, че Исус наистина е Син, по наследство, тогава Го правите произлязло същество и следователно, понископоставен!“. Но отнемайки от Исус Неговия произход, вие унищожавате способността да Го познавате в истински релационен (основан на отношенията) контекст. Можете да Го познавате само по делата Му, а това е висотата на човешкото идолопоклонство. Почитането на същество, което се познава от делата му, е точно това, което сатана и всяко плътско, паднало човешко същество желае. Това е абсурдът на Триединството; за да запазите Неговата божественост, вие унищожавате идентичността Му. Красотата на пионерския адвентизъм е, че както идентичността, така и божествеността на Исус са запазени и това те са направили чрез отхвърляне на мистериозното Триединство.

Синоვნостта на Исус и Неговият произход означават всичко за нас и те са самата слава на Неговата личност. Не използвам думата начало, защото тази дума е свързана с времето, а времето никога не може да се използва като мярка за божественост в релационен (основан на отношенията) контекст. Думата произход говори само за източник; не говори за възрастта. Произходът на Божия Син е критичната връзка, която ни позволява да познаваме истински Отец. Без Него никога не можем да Го познаем истински....

Този, който е видял Мен, видял е Отец; Йоан 14:9

Богът на Исус Христос

(11-ти юни, 2010 г.)

Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него Името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слеза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име. (Откровение 3:12)

В Новия Завет има редица места, където Исус се отнася към Отец като към Негов Бог. Този въпрос може да изглежда много основен, но наистина ли Отец е Бог на Исус Христос и почита ли Исус Своя Отец?

Наградата, предлагана на църквата във Филадельфия, дава ясна справка за това, че Исус нарича Отец Свой Бог. Това със сигурност не е изолиран случай.

А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? (Матей 27:46)

Исус каза: Не се докосвай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Своя Отец; но иди при братята Ми и им кажи: Възносям се при Моя Отец и вашия Отец, при **Моя Бог и вашия Бог**. (Йоан 20:17)

Обърнете специално внимание на това, че Исус заявява: отивам при "Моя Бог и вашият Бог". Мисля, че на английски (както и на български) тук е предадено достатъчно ясно, че това е същият Бог, за Който Той говорел и преди това. Богът на Исус Христос е и нашият Бог. Друг въпрос, който трябва да се разгледа, е дали Исус всъщност се покланя на своя Отец?

Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш! Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа, своя Бог, да се покланяш, и само на Него да служиш.“ (Матей 4:9-10)

Исус ѝ каза: Жено, вярвай Ми, че иде час, когато нито върху този хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. Но идва часът, и сега е, когато

истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят. (Йоан 4:21-24)

Исус казал на жената при кладенеца „ние знаем на какво се кланяме“, което е ясен индикатор, че Исус се е покланял на своя Баща. Мисля, че повечето биха признали, че целият живот на Исус, на който е свидетел този свят, е един безкраен акт на поклонение пред Неговия Баща.

Исус посочил Своя Отец като Свой Бог и Му се покланял като на Своя Бог и виждаме, че Отец също казва на Исус, че Той е Негов Бог.

Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с мир на радост повече от Твоите събратя.“ (Евреи 1:9)

Ако приемаме тези прости идеи такива каквито са, тогава пред нас се изправя семплото предложение:

Богът на Исус Христос не е Триединство

Може да се повдигне възражението, че Исус ни демонстрира принципа на поклонението. Това само влошава нещата, защото тогава Исус всъщност се преструва, че се покланя и това преструване всъщност не е истинският Бог на Библията, както е изразен от тринитаристите.

Нека разгледаме друг аспект на това. Сърцето на християнската вяра е убеждението, че:

Кол. 1:27 Христос във вас, надеждата на славата:

Гал. 2:20 Съразпънат съм с Христос; и вече не аз живея, а Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, го живея с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен.

1 Кор. 2:16 Защото: "Кой е познал ума на Господа, за да може да Го научи?" А ние имаме ум Христов.

Ако християните живеят чрез ВЯРАТА на Божия Син и вярата е изразена в Бог, който не е Триединство, а Неговият Отец, тогава когато Христос влиза в сърцата ни и ние сме привлечени да се покланяме на Бога - на кой Бог ще се покланяме; на тримата съвечни Богове на адвентизма или на Бога на Исус Христос?

Обичайната реакция е: „ти казваш, че Исус не е Бог ли?!“ Библията предоставя простия отговор:

А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил. (Йоан 17:3)

за нас има само един Бог — Отец, от Когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него. (1 Коринтяни 8:6)

А за Сина казва: „Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота. Възлюбил си правда и си намразил беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с мир на радост повече от Твоите събратя.“ (Евреи 1:8-9)

Отец е единственият истински Бог, както Исус изразил това по един много ясен начин. Отец дал на Сина си наследство, което включвало и титлата Бог. Христос е представител на Отца и името на Отца е в Него. Обожавам Го, обичам Го и Му служа, защото Отец Ми заповядва да го правя. Ето защо Елън Уайт ясно заявява:

Господ Исус Христос, Единородният Син на Отец, е наистина Бог в безкрайност, но не и в персоналност. Утринно бдение, Поглед нагоре, 19-ти декември

Христос бе Бог есенциално и в най-висшия смисъл. Той бе с Бога през цялата вечност, Бог над всичко, благословен завинаги. Избрани вести, том , стр. 247, Гл. 34, Параграф 6

Тринитарният ум има само една дефиниция за Бога, основана на собствения произход на живота и силата. Вярвам, че Библията дава една по-широка дефиниция, която представя Отец като Самосъществуващ Бог, източник на всичко и Неговият Син, който е Бог по наследство и един истински божествен пример за цялата вселена как да служим на Отца. Без

Сина управлението на Отец не може да успее. Ние се покланяме на Отца и Сина в и чрез Божия Дух. Нашето поклонение и почитание към Сина е зачитане заповедта на единствения истински Бог - Отец. В този процес няма противоречие.

Сегашната адвентна дефиниция за Бога е:

Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности.

Ако някоя от тези личности не присъства, определението по-горе се проваля и понятието Бог вече не съществува. Мнозина твърдят, че всеки член е Бог сам по себе си, но това е в пряко противоречие с определението, дадено по-горе. Тогава се казва, че това е неразбираема загадка и аз от сърце бих се съгласил, като добавя, че в Писанието не ми е заповядано да я приемам.

Настоящият Бог на адвентизма НЕ е Богът на Исус Христос и не е Богът, на когото Той се покланя. Като остатък на Бога, ние твърдим, че спазваме Божиите заповеди и вярата на Исус (Откр. 14:12). Във вярата на Исус няма място за Триединството. Настоящата адвентна дефиниция за Бога е пряка атака срещу Бога на Исус Христос и тя ни поставя в ужасяващата ситуация да не можем вече да прилагаме този стих за нас, като народ.

Отче прости ни, че нарушаваме Твоите заповеди и отхвърляме вярата на Твоя Син.

Паралелните реалности и Триединството

(25-ти декември 2011 г.)

Следващото изявление отразява възгледа на много адвентисти днес:

Един план за спасение бе включен в завета, направен от Трите Лица на Божеството, които притежаваха атрибутите на Божеството еднакво. За да се изкорени грехът и бунтът от Вселената и да се възстанови хармонията и мира, едно от божествените Същества прие и влезе в ролята на Отец, друго, в ролята на Сина. Останалото божествено Същество, Светият Дух, също трябваше да участва в

осъществяването на плана за спасение. Всичко това се състоя преди грехът и бунтът да възникнат в небето. Приемайки ролите, които планът включва, божествените Същества не са загубили нито една от силите на Божеството. По отношение на своето вечно съществуване и други качества, те бяха едно и също. Но що се отнася до плана за спасение, в известен смисъл, имаше едно покорство от Сина към Отца." Гордън Йенсен, Ривю енд Херълд, 31-10-1996 г.

Това представяне на Бога, наред с другото, предполага, че Бог активно живее в повече от една реалност. Първата реалност включва три съвечни, всемогъщи същества, които се обичат и по всяка вероятност правят всичко демократично. Втората или реакционна реалност са ролите на Отец, Син и Дух. Виждаме тази двойна реалност, изразена в думите:

[1] По отношение на своето вечно съществуване и други качества, те бяха едно и също. [2] Но що се отнася до плана за спасение, в известен смисъл, имаше едно покорство от Сина към Отца. Пак там

Този възглед представя Бог, като живеещ в две различни реалности едновременно. Последниците от това са дълбоки. Поклонението на Бог, който се възприема като съществуващ в повече от една реалност, кара онези, които гледат на такъв Бог, да подражават на този принцип и сами да живеят в повече от една реалност.

Освен това, когато разбираме, че втората реалност, с която се ангажира това Триединство, се дължи на проблема с греха, чрез подражание откриваме, че когато срещнем проблеми, трябва да влезем в друга реалност, за да се справим с тях.

Помислете само за момент:

Когато срещнем проблеми, ние сме насърчавани да влезем във втора, паралелна реалност, за да се справим с тях. Тази втора реалност има „предимството“, че пренебрегва проблемите, които се срещат в първата реалност.

Смятате ли, че може да има проблем с този тип поведение? Понякога, когато ходех от врата до врата, за да събирам средства за благотворителна кауза, виждах много хора, които се държат така, сякаш не са собственици на къщата, а просто членове на семейството, които не са шефът, и затова не можели да ми помогнат. Това наистина ли се различава от един Исус, Който ни казва, че не може да направи нищо от Себе Си, освен това, което Отец му казва? Ако вярваме в Триединството, тогава тези думи изразяват втората реалност, която първата реалност не позволява. Но ако временно „забравим“ първата реалност, можем да кажем тези неща, без да се усеща конфликт.

Описаното по-горе Триединство ни въвежда в множество реалности, което ни кара да четем и Библията в множество реалности. Вземете за пример следното:

А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил. (Йоан 17:3)

Докато четем думите "единствения истински Бог" и виждаме, че Исус се обръща към своя Отец по този начин, при нормални обстоятелства имаме едно ясно и просто отричане на Триединството. И все пак почитането на Триединството ви позволява да участвате в множество реалности. Като тринитарист аз просто блокирам първата реалност на три съвечни същества и си представям втората реалност на ролите, в които тези същества участват. Веднага след като съм блокирал съвестта си да не отрича Триединството и продължа по този начин, мога да се прехвърлям обратно в първата реалност на три съвечни същества.

Хората се чудят как някой може да чете Библията и все още да вярва в Триединството. Обяснението за това е просто. След като се научите да живеете в множество или паралелни реалности, умът може да прескача от една реалност в друга и да блокира реакцията на съвестта спрямо истината. Тъй като това Триединство прескача във втора реалност, за да се справи с греха, ние научаваме, че когато имаме проблем с Триединството, правим същото и прескачаме в друга реалност.

Целият този процес на прескачане между реалности бил внимателно представен на света чрез образователния процес на филмите и игрите, наред с други неща. Всеки път, когато гледаме филм, сме поканени във втора реалност. Поканени сме да живеем живота на тези, които наблюдаваме на екрана. Когато филмът приключи, понякога се натъжаваме, че всичко е свършило и се чувстваме още по-тъжни, че трябва да се върнем към собственото си скучно съществуване.

Паралелните реалности са ключова стратегия на Сатана за унищожаване способността на ума да слуша гласа на съвестта. В Триединството този принцип е вграден директно в самото него и процесът на прескачане в реалности се развива и подобрява чрез гледане на филми; всякакви филми, дори филми за гледане от всички възрасти. По отношение изучаването на множество реалности, съдържанието е без значение. Същото важи и за театъра или пиесите. Тези събития са естествени отражения на Триединството, което насърчава множество реалности по едно и също време.

Библията ни казва:

Двоеумният човек е нестабилен във всичките си пътища (Яков 1:8).

Човек, който се покланя на Бог с множество реалности, е с двойно съзнание и следователно нестабилен във всичките си пътища. Нека Бог ни помогне да живеем в единствената реалност на Отец и Неговия Син.

Началото на Тринитарния Бог

(6-ти юли, 2011 г.)

В последната си статия говорих за фините разлики между единствения истински Бог и Неговия Син и Триединството. Разликата в началото е фина, защото и в двете гледни точки присъстват титлите Баща и Син. Разликата, както отбелязахме, беше:

Богът на Библията е Баща; Баща на Син. Тринитарният Бог
действа като Баща и действа като Син.

Библейски, понятията Отец и Син са наименования, които отразяват основната релационна идентичност - това са тези, които всъщност са в центъра на Своето битие. Тринитарният Отец и Син сериозно представят на Вселената ролите на Баща и Син. Това е тяхна работа, но не и кои са. Жизненоважно е да се разбере разликата.

Най-често срещаният въпрос, който ми задават тринитаристите, е: „Вярваш ли, че Исус е имал начало?“ Тъй като вярвам, че Синът е произлязъл от Отец, за ограничения ум събитието на раждането може да бъде считано единствено като нещо настъпило във времето и следователно с обрисуването му в областта на човешкото разбиране, нищо неподозиращият питащ, в опита си да разбере вечността в човешки план, всъщност, принизява божествеността на Христос. Мнозина, които не приемат Триединството, също изразяват събитието на раждането на Сина като „време назад в епохите на вечността“. И все пак самата фраза „време назад“ провокира човешкия ум да начертае линия до тази точка и след това да си представи линията, която продължава без присъствието на Сина, което разбира се е абсурдно, ако Той е вечен. Вечността (евр. ОЛАМ) се определя като „време извън ума“ - което означава, че умът не може да го схване или да го достигне. И все пак трагедията на нашата църква днес е, че хората предпочитат да се домогват до това време и да го познават за сметка на това да имат същество с името Син, с раждане, което сега не могат да разберат. Без произход е невъзможно да познаем Сина. Без Сина е невъзможно да познаем Отец. Нека вечността си остане тайната, за да мога да позная Отец чрез Сина; за да мога да прегърна Неродения чрез Родения; Исус наистина е пътят към Отца.

Така че по отношение на въпроса за началото, вярващият в Отца и Сина е обвинен, че е създал момент във времето, който обрича божествеността на Сина, като твърди, че е имало време, в което Той не е съществувал. Това упорито раздражение се поддържа от арогантността на ограничения човек, претендиращ за безкрайно познание. И въпреки това раздражение, докато вчера обсъждах с приятел този въпрос, той ми спомена, че тринитаристите също имат начало и трябва да бъдат подложени на същата проверка.

Запознати сме с тринитарния мит за тримата съветници в началото, където всеки член на Божеството е поел ролята си в спасителния план, откъдето дошли и техните „работни“ звания. Въпросът, който трябва да се зададе, е: какви са били те, преди да встъпят в тези роли? Тъй като работата и правенето са в центъра на вниманието на Тринитарния Бог, тогава преди упълномощаването с тези титли, съществата в Триединството са пълна загадка; нямат свързваща точка; нямат нищо, за което да се хване човешкият ум. Всяко предложение за връзка е в най-добрия случай предположение. Ето провалът на Триединството; то просто няма капацитет да „БЪДЕ“, защото се почита чрез ролите, които членовете изпълняват. Без тези роли, съществата изчезват като плявата от житната реколта. Ако центърът на вашето поклонение е чистата сила, тогава предполагам, че това не е голяма причина за тревога, тъй като преди началото на Тринитарния Бог е имало чиста сила и това е скъпоценният бог, на който Нимрод се е покланял – богът на силата:

"Нимрод ги подбуждал към такова противопоставяне и презрение към Бога. Той бил внук на Хам, син на Ной, смел човек и с голяма сила в ръцете си. Той ги убеждавал да не я приписват [Силата] на Бога, сякаш чрез Неговите средства те са щастливи, но да повярват, че именно тяхната собствена смелост им е спечелила това щастие. Йосиф Флавий, Юдейски древности, Кн. 1, Гл. 4, Параграф 2

Разбира се, Нимрод поел по чистия езически път в почитане на силата директно в себе си, вместо да ѝ се покланя чрез идола на въображението, както виждаме днес. И все пак трябва да се признае, че пред съвета на тримата, които вземат своите роли, ние не можем да знаем нищо за тяхното съществуване и връзката им помежду им; освен, че са се обичали по някакъв начин. Блудницата от Откровение 17-та глава се стреми да отпечата върху всеки неподозиращ, който търси Бога, точно тази тайна. Този шедьовър на измамата, който премахва всяка възможност да разберем кои са тези три безименни същества, проклина всички нас, които сме принудени да живеем в нейната смразяваща сянка, бивайки неспособни да ги познаем, откъдето и идва жадното желание да постигнем, да изпълним или да произведем добрините (англ. стоките).

Този дух е това, което засмуква всички ни в последната драма на Откровението, където никой няма да може да купува или да продава, освен тези, които се покланят на звяря и нейния тайнствен бог, триединство.

Така че преди Триединството да вземе своите титли, съществува пълна загадка. Вместо вечността да бъде отвъд възможностите на човешкия ум; Бог и Неговият Син са поставени, отвъд ума и разбирането, в пределите на този измислен съвет на тримата.

Аз знам, че преди началото, Синът е излязъл от Отец. Той имал произход, но не и начало, защото началата са за нас, ограничените същества. Чрез Сина намирам пътя си към сърцето на Този, Който е древен по дни и няма произход. В тази идентичност няма мистерия, тя е кристално ясна. Никога не оспорваме нашата пълна неспособност да познаваме Неговата природа, но ние познаваме Неговата личност чрез изявения Му образ, Единородния Син.

Затова нека притиснем до стената въпроса за началото и да видим какво оставя вятърът на едно такова щателно проучване, от тази тринитарна плява.

Измамвайки, ако е възможно, и самите избрани – Тринитарният Отец срещу библейския

(25-ти юни, 2011 г.)

Някои тринитаристи желаят да не им се налага обвинението, че Богът, на когото се покланят, участва в игра с роли. Обвинението за игра на роли подсказва, че това, което се случва в действията на Отец и Син, не е реално. Но обвинението за игра на роли е твърде опростено; нещата са по-сложни от това.

Бихме ли обвинили лекар за театрална игра, когато той прекарва осем часа в борба, за да спаси живота на някоя жертва на злополука? Докторът преструва ли се само, че спасява живота на жертвата? Не е ли истински

ангажиран в спасяване живота на този човек? Да, със сигурност трябва да се съгласим, че в повечето случаи лекарите наистина се грижат за хората и желаят да спасят живота им; те не играят роля, а действително преживяват страданието си.

Тогава какво е това в триединния бог, което кара много от нас да се чувстват неудобно? В тази дискусия има допълнителен слой, който се нуждае от излагане. Най-добрият начин да покажа разликата е чрез думите на един адвентен пастор.

„Изглежда има противоречиви точки, които са трудни за разрешаване. Синът е покорен на Отца; и все пак е равен на Него. Той е послушен на Отца; и все пак е напълно Бог. За него се казва, че е „роден“; и все пак съществува вечно.

Светият Дух понякога е изпращан от Отец; и все пак, в други случаи, Той е изпращан от Сина. Той е Дух на любовта; и все пак е действително същество. Никога не ни е казано да Му се молим; и все пак Той е напълно Бог. Той е новоизпратеният Утешител; и все пак съществува вечно.“

Как можем да съгласуваме всичко това? Какъв е отговорът? Ето основната причина за това привидно объркване в човешките умове: **Хората объркват природата на Божеството с Тяхното дело.** Научавайки за индивидуалната мисия на всеки член да спаси човечеството, ние се изкушаваме да си представим, че техните индивидуални дейности и работа за човечеството обясняват естеството и вътрешните качества на всеки от тях.

И все пак ние сме ограничени от нашия език. Така че при идентифицирането на всеки член на Божеството, в тази книга ще говорим за тях като за Отец, Син или Христос и Светия Дух. **Проблемът тук е, че тези имена идентифицират тяхното дело, а не тяхната природа.** Защита на Божеството от Ванс Феръл, стр. 7

Ето разликата между Тринитарния Бог и Библейския Бог. За тринитариста терминът Баща (съзнателно или несъзнателно) е заглавие на нечие дело; то изразява какво прави някой, а не кой е той. Действителните личности на Отец и Сина са мистерия и всичко, което знаем, е делото, което те вършат като Баща и Син.

За вярващия в Библията терминът Отец е този, който е Бог, а всичко останало е това, което Той прави. Терминът Син е този, който Той е по отношение на Отец, а всичко останало е това, което Той прави.

Разликата между библейския Отец и тринитарния може да се илюстрира чрез един истинския баща у дома, за разлика от мъж, който притежава и управлява детски център. Собственикът на детския център обожава работата си и се грижи за децата и наистина е ангажиран с работата си, без да играе роля по какъвто и да е начин, но това не представя кой е той в сърцевината му, а това, което той прави.

Трудността при двете личности, които се занимават с делото на Баща и Син, е, че там някъде, дълбоко, нещата не се преживяват добре. Не можете да работите като Отец и Син и да бъдете считани за истински, можете само да БЪДЕТЕ Баща и Син, за да достигнете истински до сърцето на тези, които търсят тази любяща връзка.

Разликата в началото е много фина и въпреки това двата варианта са напълно различни и диаметрално противоположни. Богът на Библията е Баща; Баща на Син. Тринитарният Бог **върши** делото на Баща и делото на Син и в тази разлика, ако е възможно, са заблуждавани и самите избрани.

Когато „кога“ става „когато и да е“

(8-ми март, 2011 г.)

Пр. 8:30 Тогава аз бях до него, като една родена с него: и ежедневно бях негова наслада, радвайки се винаги пред него;

Тъкмо обядвах с жена ми и обсъждахме концепцията за времето в релационно измерение. Припомних й една песен, която двамата харесваме и, която отразява нашите отношения. Ето и първия стих:

Спомни си началото, биха ли могли сърцата ни да бият по-бързо
Развълнувани от височината, от която паднахме

Плуващи като перо, **когато „кога“ става, „когато и да е“**

Ние направихме тези моменти важни за нас самите

и се чудя дали някой ден този сън ще свърши

Защото продължавам да се събуждам,

за да изживевам всичко това отново.

Дори като ограничени същества ние разбираме концепцията за загуба на усещането за време; когато „кога“ става „когато и да е“. Може ли радостта от общението на Отца и Неговия Син да е била такава, че времето да не е било нещо значимо; нещо, върху което Те не са се фокусирали; времето било погълнато от връзката.

Но отново, когато изглежда, че времето се влачи и бихме искали да се ускори, не е ли това отново заради копнежът да бъдем в общението с тези, които обичаме? Не е ли станало важно времето на тези шест хиляди години, поради отделянето на тази планета от Отец и Сина и не копнее ли цялата вселена човешките синове да се съберат отново с Отец и Сина? Времето сега е станало важно, но когато отново сме на небето и сме погълнати от красотата, величието и славата на нашия Отец и Неговия Син, „кога“ отново ще стане „когато и да е“ и ще се върнем към схващането, че времето е без значение; времето сякаш ще спре, за да се покланяме в общението на Отца и Сина.

Интересно е да се отбележи откъде идва характеристиката на обслужване на времето:

Валаам “обикна заплатата на неправдата“ (2 Петрово 2:15).

“Грехът на алчността, за който Бог заявява, че е идолопоклонство, беше го [Валаам] превърнал в приспособенец-служител на времето.” Патриарси и пророци, Гл. 40, Параграф 8

Не е ли пожелал Луцифер позицията на Христос, превръщайки се по този начин в опортюнист, погълнат от времето? Не е ли манията за време, като количествена мярка за божество, едно отражение на неговата алчност?

Богът на Писанието, на Когото служи, не е временен. Той по-скоро е погълнат от радостта на връзката с Неговия Син и всичко, в което това общение се разширява към създадената вселена. В преживяването на

такава радост времето действително спира и всеки миг е вечен. Времето ще издържи за една нощ, но вечността ще дойде на сутринта.

Единственото Същество във вселената и само То

(4-ти юли, 2010 г.)

На 17 години прочетох книгата Пътят към Христос и именно чрез тази книга Бог ме накара да приема Неговия Син за мой Спасител. Развих дълбока признателност към писанията на Елън Уайт и затова се чувствам разочарован, когато онези, които твърдят, че я защитават, я поставят в положение на противоречие чрез вярата в три съ-вечни същества на Божеството. Няма съмнение, че Елън Уайт изразява вяра в небесно трио и три сили, които аз от сърце приемам, но съвсем различно е да се вярва в три отделни съвечни същества, които действат в хармония. Противоречията стават очевидни веднага, когато вземете предвид следното:

Христос, Словото, Единородният Божи, беше едно с вечния Отец - едно по природа, по характер и в цел - **единственото същество в цялата вселена, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Бога.** Великата борба, Гл.29, Параграф 3

“Единственото същество, което бе едно с Бога, живя закона в човечеството, слизайки до най-ниското ниво на обикновен работник и, трудейки се на пейката на дърводелеца със своя земен родител.” Знамения на времето, 14-ти октомври, 1897г.

Сега, ако чета правилно тези пасажии, в такъв случай Елън Уайт казва, че Христос е единственото същество във цялата вселена, което може да влезе в целите и съветите на Бог и че Той е единственото същество, което е едно с Бог. Четейки тези пасажии по един ясен начин, не остава възможност думите да се разберат погрешно:

ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО В ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

По колко начина можете да разберете тези думи? Как можете да впишете трето същество в тях? Виждал съм само един човек да се опитва да се отнесе към тези твърдения и ето какво казва той:

Разрешението би било, че Светият Дух има единствен, напълно уникален тип съществуване: Той е винаги без форма, винаги невидим. Ако кажем това, тогава всички твърдения са в съгласие едно с друго; и когато изучаваме Писанието, трябва да се опитаме да направим това. Ванс Ферел, *Защита на Божеството*, стр. 38

Трябваше да прочета това няколко пъти, за да се уверя, че авторът е сериозен. Твърдението, че Светият Дух има напълно уникален тип съществуване, се отнася до факта, че Христос е единственото същество във цялата Вселена, което влиза в съветите на Бога? Но как това се отнася до твърдението, че Христос е единственото същество, което е било едно с Бога? Никак.

Удивителното при приемането на Триединството е това, че то ви освобождава от отговорността на логическата цялост. Забележете какво казва друг автор по този въпрос.

Някои християни поставят под въпрос значението на учението за Триединството, защото никой не може да обясни как трите Същества на Божеството могат да бъдат едно. Те разсъждават така, че, ако никой не може да обясни тази загадка, тогава тя не може да бъде толкова важна. Такова разсъждение игнорира това, че християнската вяра се основава на мистерии. Създаването на Вселената, възплъщението и възкресението на Христос, окончателното възкресение и преселване на вярващите, са загадки, които опровергават рационалните обяснения. И все пак, да ги отхвърлим, тъй като не могат да бъдат обяснени рационално, означава християнската вяра да се изпразни от смисъл, стойност и надежда. Значението на християнското учение се определя не от неговата рационалност, а от неговата приложимост за християнската вест, мисия и начин на живот. Самуеле Бакиоки, *Информационен бюлетин за последното време* 147

Това ми напомня трейлъра на един детски филм, който синът ми веднъж ме помоли да гледаме с надеждата, че ще успеем да гледаме филма. Там някъде в средата на трейлъра в съзнанието ми се заби класически израз изговорен от една мишка, която се затрудняваше да намери храна. Тя каза, "ако успеете да задушите гаф рефлексa, ще се отворят безгранични възможности!" Никога не сме гледали филма, но тази мисъл остана у мен.

Ако можете да задушите нелогичния гаф рефлекс на три личности, които са един Бог, тогава се отворят безгранични начини за тълкуване на Писанието. Вече не сте длъжни да разсъждавате разумно, защото ако карате хората да се смеят на вашите напълно ирационални претенции, тогава просто натиснете бутона „мистерия“ и преставате да се чувствате неуместен! Както твърди последният автор, християнството не се основава на разума, а на мистерии. Така изискването християните да доказват всички неща може да бъде умъртвено с едно просто натискане на бутона „мистерия“. Красиво, просто красиво!

По-долу са изброени няколко твърдения на адвентни автори, които се опитват да намерят по-добра причина от тази Духа да има „единствен, напълно уникален тип съществуване“, за да обяснят какво означава изказването на Елън Уайт:

ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО В ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

и

ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО, КОЕТО БИЛО ЕДНО С БОГА

„Един спасителен план бил включен в завета, направен от Трите Лица на Божеството, които притежавали атрибутите на божеството еднакво. За да се изкорени греха и бунта от вселената и да се възстанови хармонията и мира, било решено, че едно от божествените Същества ще влезе в ролята на Отца, друго в ролята на Сина. Останалото божествено същество, Светият Дух, също трябвало да участва в осъществяването на спасителния план.“
Гордън Йенсен, Адвентист Ривю, 31-ви октомври, 1996 г.

Ако Светият Дух е Божествено **същество**, тогава Елън Уайт е сгрешила, когато казва „Христос... е **единственото същество във цялата вселена**,

което може да влезе във всички съвети и цели на Бога.“ Великата борба, Гл. 29, Параграф 3.

„Това определение на думата „Триединство“ и нейните производни ми се струва правилно и недвусмислено, отнасяйки се до единство на три Божествени Същества в „едно Божество“. „Единственият библейски извод, до който можем да стигнем, е, **че има три различни божествени Същества** - Отец, Син и Свети Дух и че всяко едно от тях е съ-равно и съ-вечно с другите;„ (Триединството: какво е разкрил Бог?: отговори на възражения, 2008 г., Глин Парфит)

Ако има три отделни божествени същества, тогава как би могло следното да е истина?

„Никой човек, дори и най-висшият ангел, не могат да оценят огромната цена [на Божието снизхождение при приготвяне празника на евангелието]: **тя е известна само на Отца и Сина.**“
Библейско ехо, 28 октомври 1895г

Нямаше ли и Светият Дух да знае за това, ако беше отделно Божествено същество?

Някои християни поставят под въпрос значението на учението за Триединството, защото никой не може да обясни как трите Същества на Божеството могат да бъдат едно. (Самуиле Бакиоки Значението на Триединството, Информационен бюлетин за последното време 147)

Ако това е вярно, тогава би било безопасно да се предположи, че и трите същества са включени в благодатното дело, но Елън Уайт не го изразява по този начин:

Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник — съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества. „В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога“ (Йоан 1:1,2). Христос — Словото, Единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по

естество, по характер, по намерение, **единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога.** Патриарси и пророци, Гл. 1, Параграф 5

Защо Елън Уайт не казва, че Владетелят на вселената има двама сътрудници, двама помощници, които биха могли да оценят целите му? Тя все още ли е израствала в разбирането си? Не го ли написала правилно? Това ли е класическия случай, че пророците са хора?

Предишният пасаж от Елън Уайт нарича Бог „владетелят на вселената“. Прочетете контекста и ще видите ясно, че се говори за Отец. Върховен владетел (англ. Суверен) означава:

Качеството да притежаваш върховна, независима власт над територия –
Уикипедия

Имайте предвид това, когато четете следващото изявление.

Впечатляващи и ужасни, на моменти, са проявите на Светия Дух на Неговото присъствие и сила. **Той е суверен в своите действия.** Никой не може да застане на пътя Му. Лирой Фрум. Реки на жива вода, Ривю енд Херълд, 1931, стр. 34.

Ако Светият Дух е суверен в Своите действия, както твърди д-р Фрум, тогава Той действа като напълно независима личност и е напълно върховен. Ако Светият Дух е суверен, тогава нямаше ли той поне да присъства на съветите на Отца и Сина? Нямаше ли да е едно с Бога? Не би ли оценил цената на спасението? Защо Елън Уайт казва, че само Христос заема тази позиция?

Много искрени хора разбират Светия Дух като някакъв електрически ток или сила, прикачени към Божия престол или небесен Интернет, чрез който искат да си осигурят някаква безлична телефонна линия, за да може Бог да общува с нас. Да, Светият Дух със сигурност е чудесно средство за комуникация! Преобладаващите библейски доказателства обаче подсказват, че **Той е личност, самоосъзнаващ се член на единственото истинско Божество.** Уидън, Муун и Рийв. Триединството, Ривю енд Херълд, 2002 г. стр. 66.

Ако Светият Дух е самоосъзнаващ се член на Божеството, тогава бихме предположили, че той е наясно и с Отца и Сина, и ако това е така, тогава как, как, как Христос би могъл да бъде:

ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО В ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА, КОЕТО БИ МОГЛО ДА
УЧАСТВА В СЪВЕТИТЕ И ЦЕЛИТЕ НА БОГА

и

ЕДИНСТВЕНОТО СЪЩЕСТВО, КОЕТО Е ЕДНО С БОГА

А би ли могъл някой да ми обясни и това?

Пред събралите се небесни жители Царят заяви, че **никой освен Христос, Единородният Божий, не може напълно да влезе в Неговите цели** и че на Него бе поверено да изпълни мощните съвети на Неговата воля. Патриарси и пророци, Гл. 1, параграф 12

Никой освен Христос не може да оформи наново характерът, който е бил унищожен от греха. Копнежът на вековете, Гл. 3, Параграф 20

Единствено Божият Син може да осъществи великото дело по осветляване на душата. Християнско възпитание, стр. 97

Нека разгледаме още няколко примера от съвременни адвентни учени, които създават проблеми.

Но представете си ситуация, в която съществото, което сме опознали като Бог Отец, дойде да умре за нас, а това, което сме познавали като Исус, остане на небето (ние говорим по човешки начин, за да представим една идея). Нищо не би се променило, освен че щяхме да наричаме всеки с името, което сега използваме за другия. Това означава равенството в Божеството. Урок в съботното училище, 10-ти април 2008 г.

Според това изказване, имената Отец и Син са напълно неуместни. Излиза, че, в крайна сметка, значение има само работата. Но не това казва Елън Уайт:

Никой, освен Христос, не можеше да изкупи падналия човек от проклятието на закона и да го доведе до хармония с небето. Той пожела да поеме вината и срама на греха — грях така оскърбителен за светия Бог, че трябваше да отдели Отца от Неговият Син. Христос трябваше да стигне до дълбините на нещастieto, за да спаси обречения на гибел човешки род. Патриарси и пророци, Гл. 4, Параграф 2

Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Неговият характер трябваше да бъде разкрит в контраст с характера на Сатана. **Това дело можеше да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви.** Сред тъмната нощ на света трябваше да изгрее Слънцето на правдата „с изцеление в крилата Си“ (Малахия 4:2). Копнежът на вековете, Гл. 1, Параграф 8

Следващото изказване е спиращо дъха със своите твърдения:

Сега, позовавайки се на течението на реки от жива вода, Исус „говори за Духа“, който трябва да получат онези, които вярват в Него. Радвам се, че Исус го е направил толкова ясно. Метафорите и символите понякога са трудни за обяснение. Различните индивиди често имат различни интерпретации. Но тук Светият Дух тълкува пасажа като **реката на собствения Му живот**, която тече през вашия и моя. Това е Светият Дух, от който се нуждаем в живота си. Именно липсата на това е тайната на нашите духовни провали. Лирой Фрум. Реки на жива вода, Ривю енд Херълд, 1931, стр. 54.

Д-р Фрум твърди, че Светият Дух е източник на собствената си река. Но не това аз прочитам във вдъхновението.

С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така, в небесните дворове, чрез Неговата служба за всички сътворени същества, животът на Отец⁵ се влива чрез възлюбения

⁵ На български тази фраза обикновено е преведана неправилно като „живот от Отец“.

Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. Копнежът на вековете, Гл. 1, Параграф 6, 1898 г.

Елън Уайт ясно казва, че животът на Отец протича към всички чрез Сина и че Отец е великият източник на всичко. Ако Отец е великият източник на всичко, тогава как на земята (или на небето за тази цел!) Светият Дух може да бъде реката на собствения Си Живот? Логиката на изразяване изисква, ако Отец:

Е ВЕЛИКИЯТ ИЗТОЧНИК НА ВСИЧКО

ТОГАВА Е НЕВЪЗМОЖНО СВЕТИЯТ ДУХ ДА:

БЪДЕ РЕКАТА НА СОБСТВЕНИЯ СИ ЖИВОТ

Освен ако разбира се не сте Освободени от изискванията на логиката и разума, когато формулирате своите заключения. Ако се позовавате на мистериите на християнската религия, тогава предполагам, че можете да се откажете от логиката.

Благодаря на Отец и Неговия Син за перото на Елън Уайт, което ме събуди, за да видя спиритуалистичната мистерия, която е възпирала моя логичен рефлекс. Благодарен съм за мъже като М. Е. Корнел, който писал следното:

Цитирайки д-р Кларк: „Учението, което не може да издържи теста за рационално изследване, не може да бъде вярно. Стигнахме твърде далеч, когато казахме, че такива и подобни доктрини не трябва да бъдат подлагани на рационално изследване, тъй като са доктрини с характер на чисто откровение. Не знам за подобна доктрина в Библията. Ученията на тази книга са доктрини на вечния разум и те се разкриват, защото са такива.“ 1858 г., М. Е. Корнел, Факти за времената, стр. 136

Благодарен съм, защото чрез могъщите енергии на Божия Дух, умът ми бе освободен, осъзнавайки, че:

“Всяко общуване между небето и земята от грехопадението на Адам до днес се осъществявало чрез Христос.” Елън Уайт, Колекция на Крес, стр. 126, 4-ти юли (1900 г.)

Благодаря, че просветляването на душата ми се е случило, понеже:

Единствено Синът на Бога може да извърши великото дело на осветляването на душата. Християнско възпитание, стр. 97

И аз уповавам, че:

Никой освен Христос не може да оформи наново характерът, който е бил унищожен от греха. Копнежът на вековете, Гл. 3, Параграф 20

Изповядвам с Елън Уайт, че:

“Има един личностен Бог, Отец, има личностен Христос, Синът.” Ривю енд Херълд, 8-ми ноември, 1898 г.

Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога. На Христос е било дадено въздигнато положение. Той е бил направен равен с Отец. Всички съвети на Бога са открити пред Неговия Син. *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 43, Параграф 30 (1904 г.)

Бил ли е Исус тринитарист?

(12-ти май, 2012 г.)

За много хора отговорът на този въпрос изглежда очевиден, използвайки уверено Матей 28:19 и 1 Йоан 5:7. За повечето християни фактът, че Библията се отнася за Отец, Син и Свети Дух, изглежда достатъчен, за да се прекрати всяко по-нататъшно обсъждане на въпроса.

Ако Триединството правилно, бихме предположили, че когато Исус говори за това, което представлява истинското поклонение, Той без съмнение ще говори направо и ще обяви по недвусмислен начин, че „има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство на три съвечни личности.”

Странно (за мнозина), но това не е така. Когато се обърнем към Йоан 4-та глава, установяваме, че Исус очертава пред самарянката какво представлява истинското поклонение. Той ѝ казва ясно, че евреите знаят на кого се кланят, когато Той заявява:

Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите. (Йоан 4:22)

Ако Исус е бил тринитарист, тогава това твърдение, че евреите знаят на кого се кланят, изглежда доста снизходително и всъщност може да се разглежда като подвеждащо. Повечето хора знаят, че евреите са това, което някои пастори наричат „строги монотеисти“, и тази вяра се основава до голяма степен на Вт. 6:4.

Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един!
(Второзаконие 6:4)

Ако евреите имали ограничено разбиране за Бога като Триединство и някак погрешно са успели да прочетат еврейската дума „'e · ḥād“ (ехад)“, за да се отнася към един индивид, тогава ми се струва, че когато Исус посочва, че евреите знаят на кого се покланят, тази Негова снизходителност граничи с потенциална измама. Но тогава може би Исус е на път да вкара тази жена в истината за Триединството, използвайки развития монотеизъм на евреите като платформа за разясняване на по-дълбоката реалност на три в едно.

Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. (Йоан 4:23)

Това е изключително важно твърдение, тъй като Исус използва израза „истински поклонници“. Това което Исус свързва с тази фраза, трябва да означава истинското поклонение. Думата, която Исус използва като централен фокус на истинския поклонник, е „Отец“. Как може да каже това Исус? Ако Триединството е правилно, тогава Той би трябвало да каже:

[Тринитарна версия] Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца, Сина и Духа с дух и истина; защото **ние** искаме такива да **ни** се покланят. (Йоан 4:23)

Защо Исус говори само за Отца като фокус на истинското поклонение? Не ни ли е заповядано да се покланяме и на Исус? Дали това просто означава, че Исус е смирен и не иска да се популяризира? Но ако Исус говори истината и казва, че истинските поклонници се покланят на Отца, тогава как да разрешим това привидно противоречие?

Вярвам, че отговорът е в самия текст:

...покланят на Отца с дух и истина.

Кой е истината?

Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен **чрез** Мен. (Йоан 14:6)

Начинът, по който се покланяме на Отца, е **чрез** поклонението ни на Сина. Докато наблюдаваме как Синът се подчинява, уповава и се подчинява на Своя Баща, научаваме тайната как да се покланяме на Отца. Поклонението ни на Отца става възможно чрез поклонението ни на Сина. И как ни се разкрива тази истина?

Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които ви говоря, са дух и живот. Но има някои от вас, които не вярват. Защото Исус отначало знаеше кои са невярващите и кой е този, който щеше да Го предаде. И каза: Затова ви казах, че никой не може да дойде при Мен, ако не Му е дадено от Моя Отец. (Йоан 6:63-65)

Истината, че Исус е Пътят към Отца, се разкрива само чрез Духа (Мат. 16:17). Плътта и кръвта не могат да разкрият това на хората, а само духът на Бог, Отец. Затова истинските поклонници ще се покланят на Отец чрез знание разкрито от Неговия Дух за Сина [Истината] или, както Исус изразява това, ние се покланяме на Отца в Дух и истина. Само за да поясни тази точка, Исус повтаря казаното от Него.

Бог е дух; и онези, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят. (Йоан 4:24)

Позоваванията на Отца в стих 23 сега са успоредни с фразата „Бог е Дух“, което означава, че Отец е духовно същество и че Му се покланяме [твърдо монотеистично] чрез разкритото от Духа знание на Сина, Който е истината.

Така Исус заявява просто и ясно, че Отец е в центъра на всички истински поклонници и че това поклонение може да се случи само чрез Духа [Отец] и истината [Сина].

Абсолютно невъзможно е да се разберат думите на Исус като заявяващи, че три същества са в центъра на истинското поклонение или, по-класически, три лица в едно същество. След като Исус използва фразата „истински поклонници“, Той бил длъжен да ни даде ясно, гласно изявление какво означава истинското поклонение. Ако Той някак се е опитвал да подготви тази жена да разбере Триединството, тогава това, което Той ѝ казва, не е било нищо друго освен лъжа и знаем, че нито една лъжа не е от истината.

Пиша ви не защото не знаете истината, а защото я знаете и разбирате, че никаква лъжа не е от истината. Кой е лъжецът, ако не този, който отрича, че Исус е Христос? Той е антихристът, който отрича Отца и Сина. Всеки, който отрича Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца. (1 Йоаново 2:21-23)

Защото животът се яви и ние видяхме, и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше в Отца и се яви на нас. Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. (1 Йоаново 1:2-3)

Не счете за ограбване

(7-ми декември, 2012 г.)

Коя е всепоглъщащата вест, която трябва да бъде прогласена на света в тези последни дни?

В един определен смисъл, Адвентистите от Седмия Ден са поставени като стражи в света и носители на светлина. На тях е поверено последното предупреждение към един загиващ свят. Върху тях сияе чудната светлина от словото на Бога. **На тях е било дадено дело с най-тържествена важност - прогласяването на първата, втората и третата ангелски вест.** Няма друго дело с такава важност. Те не трябва да позволяват нищо друго да обзема вниманието им. Свидетелства към църквата – т. 9, с. 19

А каква е основната тема на Тройната ангелска вест?

Някои ми писаха като ме питаха дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест, и аз отговорих, "Тя наистина е третата ангелска вест." -- Ривю енд Херълд, 1-ви април, 1890 г.

Кой е донесъл тази вест и за какво се отнася тя?

Господ в Своята велика милост, изпрати най-скъпоценна **вест до Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс.** Тази вест трябваше да изяви по-ясно пред света въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. **Тя представи оправдание чрез вяра в Гаранта; тя покани хората да приемат правдата на Христос, която се извява в послушание на всички Божии заповеди.** Мнозина бяха изгубили Исус от погледа си. Те трябваше да насочат очите си директно към Неговата божествена личност, Неговите заслуги и непроменимата Му любов към човешкото семейство. Цялата власт е дадена в ръцете Му, за да може да разпръсква богати дарове на човешките, предоставяйки безценния дар на Своята собствена праведност на безпомощния човешки инструмент. Това е вестта, която Бог заповяда да бъде дадена на света. Тя е третата ангелска вест, която трябва да бъде прогласена с висок глас, и придружена с изливането на Неговия Дух в голяма

мярка. Свидетелства до служители и евангелски работници – с. 91,
92

Как темата за Единородният Син се отнася към вестта за оправдание чрез вяра? Забележете увода на книгата на Е. Дж. Уагонър „Христос и Неговата правда“:

В първия стих на трета глава на Евреи имаме увещание, което обхваща всички предписания, дадени на християнина. То е това: "Затова, свети братя, участници в небесното призвание, помислете за Апостола и Първосвещеника на нашата изповед, Христос Исус". Да направим това, както Библията го налага, **да мислим за Христос постоянно и интелигентно, точно както е Той, ще преобрази човека в съвършен християнин, защото "чрез гледане ние се променяме"**. *Христос и неговата правда – с. 5*

А. Т. Джоунс ни представя този принцип, за гледането към Христос, до още по-остър фокус. Уводната глава на книгата му *Посветеният път на християнското съвършенство* започва с призив към нас да изследваме "Такъв" в твърденията на Павел "Такъв Първосвещеник" Евр. 8:1. Обърнете внимание какво казва той:

Снизхождението на Христос, позицията на Христос, и естеството на Христос, такъв както Той беше в плътта в света, са дадени във втората глава на Евреи по-пълно отколкото на което и да е друго място в Писанията. Но това е във втората глава. Първата глава го предшества. Следователно, истината и мисълта представена в първата глава са съществен precedent на втората глава. Първата глава трябва да бъде напълно разбрана, за да може да се следва мисълта и да се разбере истината във втората глава. **В първата глава на Евреи, възвишаването, позицията и естеството на Христос, когато Той беше в небето, преди да дойде в света са дадени по-пълно от която и да е друга част на Писанията. Следователно е сигурно, че едно разбиране на позицията и естеството на Христос, такъв както Той беше в небето, е от съществено значение за подходящото разбиране на Неговата позиция и естество, когато Той беше на земята.** *Посветеният път на християнското съвършенство – с. 11,*

12

По същество, това което Джоунс и Уагонър ни казват е, че когато гледаме Христос „Точно какъвто Той е“, разкрит в Писанието и особено в Евреи първа и втора глава, ще бъдем преобразени в същия образ и ще приемем тази правда, която ще произведе спазване на всички заповеди в живота.

Следователно, ако ние бихме познали Синът на Бога “Точно какъвто Той е,” ако бихме познали истинската Му позиция и естество, докато Той беше на небето, тогава следва, че е от съществено значение да знаем кой точно е Синът на Бога. Трябва да знаем дали Той е роден или нероден; трябва да знаем дали Той е Син по Наследство или Син само по титла. Ако познавахме Исус “Точно какъвто Той е” тогава е жизнено важно да знаем истината за Божия Син. Ако не знаем, тогава няма да можем да бъдем преобразени по подобие на Христос и нещо по-лошо, ако възприемем един погрешен възглед, със сигурност ще бъдем преобразени по образа на Сатана, бащата на всички фалшиви Христосовци и идоли на въображението.

Затова правилното познание за Сина на Бога е самото сърце на разбирането на правдата чрез вяра. Защо това е така? Как правим тази връзка? Помислете върху този текст:

Фил. 2:5-6 Нека този ум бъде у вас, който беше също и в Христос Исус: Който, бивайки в образа на Бога, не счете за обирджийство да бъде равен с Бога:

Библията ни казва ясно, че Христос не счете за обирджийство да бъде равен с Бога. Жизнено важният въпрос, който тук трябва да си зададем е *на каква основа* Христос смяташе, че не беше обирджийство да бъде равен на Бога? На какво почиваше Неговата увереност? Нека А. Т. Джоунс да говори по този въпрос:

Каква е тогава, мисълта относно Христос в първата глава на Евреи?

Преди всичко е представен "Бог" - Бог Отец - като говорител на човешките, който "в миналото е говорил на бащите чрез пророците" и който "в тези последни дни ни говори чрез Неговия Син".

Така е въведен и Христос, Синът на Бога. След това за Него и за Отец е писано: "Който Той [Отец] постави наследник на всичко, чрез

когото също Той [Отец] направи световите." По този начин, преди Неговото представяне и нашето мислене за Него като за Първосвещеник, Христос, Синът на Бога е въведен, като същество с Бога, като Създател и като същество, активното, оживяващо Слово в сътворението--"чрез когото Той [Бог] също направи световите."

След това, за Самия Син на Бога четем: "Който бивайки блясък на Неговата [Божията] слава, и изразен образ на Неговата [Божията] личност ["самият отпечатък на Неговата субстанция," в полето на Ревизираната версия], и поддържащ всичко чрез словото на силата Си, когато очисти чрез Себе си греховете ни, седна от дясната страна на величието нависоко."

това ни казва, че в небето естеството на Христос беше естеството на Бога, че Той в Своята личност, в своето естество, е самият отпечатък, самият характер, на естеството на Бога. Това означава, че в небето, така както Той беше преди да дойде на света, естеството на Христос беше в самата си същност естеството на Бога.

Затова, по-нататък е писано за Него, че Той беше „направен толкова по-добре от ангелите, тъй като по наследство е добил по-превъзходно име от тяхното." **Това по-превъзходно име е името "Бог," което, в осми стих, е дадено от Отец на Сина: "На Сина Той [Бог] казва, Твоят престол, О, Боже, е до вечни векове."**

Така, Той е "толкова" повече от ангелите, колкото Бог е повече от ангелите. И точно поради това Той има по-превъзходно име – името, което изразява само това, което е Той в самото Си естество.

А това име "Той има по наследство". Това не е име, което му е било предоставено, а име, което е наследено.

Ето това е в същината на нещата, като вечна истина, че единственото име, което някой може да наследи е бащиното си име. Тогава това име, на Христос, което е по-превъзходно от това на ангелите, е името на Неговия Отец, а името на Неговия отец е Бог. Името на Сина, следователно, което Той има по наследство, е Бог. *Посветеният път на християнското съвършенство* – с. 13, 14

Евреи първа глава, така както е обяснена от А. Т. Джоунс, не ни оставя в абсолютно никакво съмнение относно това защо Христос не е смятал за обирджийство да бъде равен на Бога. Но нещо повече, то също не ни оставя в съмнение относно *основата на това, защо* Христос не смяташе за обирджийство равенството си с Бога. Силата, позицията, положението на Христос, всички те, Му бяха дадени от Отец и Синът държи всички тези неща чрез вяра в Словото на Своя Отец. Когато Отец казва на Сина:

Евреи 1:5 Защото на кой от ангелите Той е казал някога, Ти си Мой Син, този ден Аз Те родих? И пак, Аз ще Му бъда Отец, и Той ще Ми бъде Син?

И пак:

Евреи 1:6 И отново, когато въвежда Първородния в света, той казва, И нека всички Божии ангели да Му се поклонят.

И отново:

Евреи 1:8 Но на Сина казва, Твоят престол, о Боже е до вечни векове, скиптърът на правдата Ти е скиптърът на Твоето царство.

Синът приема думите на Отец *чрез вяра. Как така?* За да се приеме наследство се изисква акт на вяра към дарителя. Когато Отец постави Христос за наследник на всичко, Синът прие това *чрез вяра*. И пак, защо Христос прие тези неща *чрез вяра*? Отговаряме, защото те Му бяха дадени от Отец.

Сега идваме до самата същина на проблема на това защо Христос не смяташе, че е обирджийство да бъде равен на Бога и да бъде наследник на всичко, да има титлата Бог и да му се поклонят всички ангели? Неговото мислене беше акт на вяра. Това е вярата, която живее чрез всяко слово на Бога. Това е вечната вяра на Исус – вяра, която Му позволи да вярва в това, което Отец Му е казал, което беше да смята Себе Си за равен на Бога и да Му се поклонят като на Бог и да притежава цялата пълнота на божествеността на Отец. Исус, нашият могъщ Княз, избра да приеме чрез вяра, всичко което Отец е казал и направил за Него. Когато Исус сядна на трона на вселената, четем за Него:

Евреи 1:8 Но на Сина казва, Твоят престол, о Боже, е до вечни векове: **скиптърът на правдата е скиптърът на Твоето царство.**

И как Христос е притежавал този скиптър на правдата? *Чрез вяра* в Словото на Отец към Него. Синът на Бога е праведен *чрез вяра*. Синът на Бога е сърцето и душата, ядката, крайъгълният камък на правдата чрез вяра, защото точно това е начинът по който Той е живял, живее и ще живее за вечни векове. Ето защо Той е вечен Баща на всички онези, които живеят чрез вярата на Исус в Словото на Отец.

Когато гледаме към Сина в тази ясна светлина ние сме преобразявани по образа на Неговата вяра. Вярата Му в Словото на Неговия Отец живее в нас чрез Духа и така и ние вярваме в Словото на Отец относно нас. Когато гледаме към Христос “точно както Той е” ние сме преобразявани в същия образ, чрез славата на Господ.

В контраст с тази картина на Исус като такъв, който държи скиптъра на правдата *чрез вяра*, ние виждаме един друг Христос, Варава, който поставя себе си на трона на всички вероизповедания на християнството. Защо този обирджия не счита, че е обирджийство да бъде равен на Бога? На какво уповава този измамник, което го кара да смята, че това не е обирджийство? Защото той гледа към себе си и сочи към собствената си сила, собственото си знание, собствената си вечна възраст. Той не държи тези неща чрез вяра, но чрез своята вечна слава. Той не се осланя на Словото на Отец, а на себе си. Когато е призван да говори за своята увереност, той се надига и разкрива родството си с божеството не чрез вяра, но чрез самоувереност. Той сяда в Божия храм и прогласява себе си за Бог, защото е пожелал да се възкачи към най-крайните страни на север и да бъде като Всевишния.

Какъв е тогава ефектът от гледането към едно такова същество, тази втора личност на триединството? Той е съвършеният образ на самоувереността и самочувствието. Но и повече от това, този хитър измамник, по време на своето въплъщение, си слага маската на един зависим Исус. Маскира своята самоувереност с един уповаващ, подчиняващ се син. Той смесва истинското с фалшивото, за да може да не даде видимост на истинската си самоувереност. Посредством вечните си ресурси на самоувереността,

той проектира един образ на подчинение. Ние питаме отново, какъв е резултатът от гледането на това самоуверено второ лице на Триединството? Ами самоувереност, разбира се! Чрез гледане, ние се променяме в същия образ. Ако възприемаме Исус като Бог от собствените си ресурси, тогава и ние ще станем човек от собствените си ресурси. Но ако вярваме, че Исус е Бог чрез вяра в Словото на Отец, тогава ще станем хора на вярата в Словото на Отец, оформени по същия образ.

Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога: защото мнозина фалшиви пророци излязоха в света. Мнозина ще дойдат в името на Христос с твърдението, че са Христос и ще заблудят мнозина. (1 Йоан 4:1)

Ние сме праведни чрез вяра, когато гледаме Исус, точно какъвто Той е – Праведност чрез вяра.

Спасен ли си?

(1-ви март, 2012 г.)

Този въпрос ми беше зададен наскоро и ето няколко мисли, които събрах в отговор.

Отговорът на този въпрос зависи изцяло от това как разбирате спасението. Въпросът има потенциал да се съсредоточи върху състоянието, а не върху отношението към този, който извършва спасението. За да бъдеш спасен, трябва да си свързан с Този, Който е Спасител.

Защото днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ. (Лука 2:11)

А на жената казаха: Ние вече вярваме не заради това, което ти каза, а защото сами чухме и знаем, че Той е наистина (Христос), Спасителят на света. (Йоан 4:42)

Един по-добър въпрос е:

Вярвам ли в Божието Слово и уповавам ли на Него? Какво ни казва Библията?

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, че всеки, който вярва в Него (да не погине, а) да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. (Йоан 3:14-16)

А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца — на тези, които вярват в Неговото Име; (Йоан 1:12)

Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда. (1 Йоаново 1:9).

И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим. (Деяния 4:12)

И ги изведе навън и каза: Господа, какво трябва да направя, за да се спася? А те казаха: Повярвай в Господ Исус (Христос) и ще се спасиш — ти и домът ти. (Деяния 16:30-31)

Библията е ясна, че ако вярваме, че Исус е Божият Син и вярваме в Неговото име, ще се спасим.

Единственото изискване е да се вярва, че Исус е Божият Син и Спасителят на света. Подобно убеждение ще ни кара да почувстваме ежедневната си нужда от Него. Единствената причина, поради която наистина бихте изповядвали Исус като свой Спасител, е, защото осъзнаваме, че имаме нужда да бъдем спасени от нашия грешен и егоистичен живот.

Библията ни казва, че тези, които вярват в Христос, ще се зарадват и ще Го намерят за скъпоценен:

Когато любите, без да сте Го видели, в Когото като вярвате, без сега да Го виждате, се радвате с неизказана и преславна радост, като получавате следствието на вярата си — спасението на душите. (1 Петрово 1:8-9)

За вас обаче, които вярвате, Той е скъпоценност, а за тези, които не вярват: „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“, (1 Петрово 2:7)

Доказателството, което вярваме, се намира в радостта, която откриваме в Христос, нашия Спасител. Когато повярваме в това, което Библията казва за Него, тогава ще Го намерим за скъпоценен; често ще мислим за Него и ще изпитваме желание да разказваме на другите за Него. Тези неща не се правят, за да се докаже, че сте спасени, но те идват автоматично, когато вярваме, че Исус е наш Спасител.

Затова въпросът ми ще бъде:

Вярваш ли в Божието Слово относно Христос?

Ако е така, тогава ще се радваме на нашето спасение. Всяко съмнение относно нашето спасение всъщност е неверие в това, което учи Библията. Библията ясно показва, че неверието ще направи така, че хората да загубят спасението си.

Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. (Йоан 3:18)

Истинската вяра в Божия Син означава, че ние се доверяваме на Неговото Слово и вярваме, че Той ни е измил със Своята кръв и ни подготвя място. Ако се съмняваме в това, тогава ние не вярваме истински в Него и в това, което Той ни казва.

Ето защо Исус заявил:

А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ (Матей 4:4)

Да живеем чрез Словото на Бога означава да вярваме, че Неговият Син е наш Спасител. Да вярваме в Христос като наш Спасител означава да се радваме и да знаем, че Той е скъпоценен. Да се спасим означава да признаем греховете си и да имаме спокойното уверение на Божието Слово, че сме простени за всеки от тях и че не трябва да се тревожим за тези неща вече.

Божествен модел – слънце и луна, съботата и ЗАКОНЪТ

(13-ти юли, 2013 г.)

Има времена в живота, когато си даваме сметка, че действаме според модели или принципи, които са станали подсъзнателни чрез излагане на тяхното въздействие и чрез повторение. Разбрах това, когато посетих Съединените Щати преди няколко години, движейки се по тротоара. Докато ходих, един човек идваше отсреща, аз минах от ляво, а той от дясно, а щом идвахме от срещуположни посоки, това означава, че и двамата се движим един срещу друг. Моделът, който се бе развил в ума ми, е че трафикът извежда от пътя, чрез движението си отляво. Това е така, защото през целия си живот съм бил изложен на една система на движението по пътищата, което се осъществява отляво, позволявайки по този начин да се минава отдясно. В Съединените Щати, условията са такива, че човек се движи отдясно, за да позволи на движението срещу него да минава отляво (както е и в България). Колкото повече шофира човек, толкова повече този образец се отразява в мисленето му. Тези модели стават част от нас и многократното повторение на принципа ги автоматизира.

Когато се местите в нов дом слагате чашите си в някакъв кашон. Какво става ако решите да преместите чашите на различно място? Ако не си поставя за цел да мисля съзнателно за факта, че съм преместил чашите, почти винаги се хващам, че се вирам към мястото, където са били първоначално чашите. Развил се е модел и аз мога да се наслаждавам на живота без да се налага да мисля постоянно къде са чашите.

Ако не сме внимателни, такива примери могат да имат ужасни последици. Спомням си историята за човек, който бил прекарал известно време в САЩ, а след това се върнал обратно в Австралия. Макар че бил малко уморен от придвижването чрез моторни превозни средства, той все пак се качил на мотор, за да стигне до дома си. Понеже бил прекарал дълго

време в САЩ, моделът в ума му явно бил започнал да се променя, защото завил на погрешната страна на една улица и бил убит от идващ насреща автомобил. Тази трагедия е едно болезнено напомняне, че неправилното прилагане на модели може да се окаже фатално.

Когато става въпрос за модели, няма нищо по-важно от модела на живота. Този модел е универсален и така непроменим, както личностите, които го формират. Този божествен модел на живота се намира в 1 Кор. 8:6:

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, **от Когото** е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез Когото** е всичко, и ние чрез Него.

Библията разкрива ясно Отец като великият източник на всичко и че Неговият Син е изразеният Му образ (отпечатък) и е получил всичко от Него. Щом Синът е получил всичко от Своя Баща и е Негов отпечатък, единственият начин по който можем да ги различим в ума си е като приемем, че Синът е излязъл от Отец и е наследил всичко от Него. Неговата наследственост е тайната за запазването на Тяхната персоналност и индивидуалност. Неговата наследственост също изяснява и разграничава последователността на модела “От Когото” и “Чрез Когото”.

Ключът към този модел е, че втората личност е образ и израз на първата:

Евр. 1:3 Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ...

Нека обърнем специално внимание на това, че няма напрежение между източника и канала. Синът не върши нищо от Себе Си, но е един славен израз на Отец. Всичко което намираме в Сина има за свой източник Отец.

Чрез гледане се променяме и ако гледаме Отец и Сина, такива каквито са, разкрити в Писанието, този божествен модел на източник и канал започва да полага основата си в цялото ни мислене. След като ги наблюдаваме известно време, всичко се преобразява по този модел – защото всичко сътворено е било направено от Отец и Сина и затова Техният отпечатък е върху всичко създадено. Забележете следните примери:

Източник – от Когото	Канал – чрез Когото	Текстове
Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евр. 1:1-3
съпруг	съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
баща	майка	Изх. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Христос	Църквата	Еф. 5:25
пророк	свещеник	Изх. 4:16; Лев. 8:36
старейшини/па стори	стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12,13
цар/управител	Поданици/граждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13,14
библия	пастор/старейшина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2
слънце	луна	Бит. 1:16

За да може да видим как действа това, нека погледнем към един различен модел, според който живеят много хора, познат като принципът Ин/Ян.

	В китайската философия, концепцията за ин-иян), която често се нарича „ин и ян“, се използва, за да се опише как привидно противоположни или противостоящи се сили са взаимосвързани и взаимозависими в естествения свят; и как те се предизвикват взаимно когато си взаимодействат. http://en.wikipedia.org/wiki/Yin_and_yang [ударението е поставено от мен]

Обърнете внимание как този принцип поставя в опозиция две неща, а в същото време те оформят едно единство. Между двете сили съществува напрежение. Две равни сили, които са в напрежение и оформят единство. А сега забележете как този модел се прилага за нещата от естествения свят:

Много естествени двойствености (като мъжки и женски пол, светлина и тъмнина, високо и ниско, горещо и студено, вода и огън, живот и смърт, и т. н.) са възприемани като физически изяви на ин-ян концепцията. http://en.wikipedia.org/wiki/Yin_and_yang

В библейската концепция, жената (на английски думата за жена – „woman“ - съдържа идеята, че жената е от мъжа „man“) е слава или още отблясък на мъжа (1 Кор. 11:7). Но при принципа Ин/Ян, жената е в напрежение с мъжа като съравна. Вътрешното отношение е по-скоро отношение на напрежение, отколкото изразяване на другия. Нека погледнем към западната концепция за този принцип на напрежение и единство.

Хегел разработил цялостна философска рамка, или "система" на Абсолютния идеализъм, за да обясни по един хармоничен и развиващ начин отношенията ум-природа, субект-обект на познанието, психологията, държавата, историята, изкуството, религията и философията. **По-специално, той разработил идеята, че умът и духът се проявяват в сбор от противоречия и противопоставяния, които в крайна сметка се хармонизират и обединяват, без да премахват полюсите си или да се редуцират един към друг.** Примери за такива противоречия са отношенията между природата и свободата, и между иманентността (бел. прев. присъщите качества) и трансцендентността (бел. прев. превъзходството).

[Ударението е мое] <http://en.wikipedia.org/wiki/Hegel>

Повечето демократични страни управляват своите правителства въз основа на принципа на опозицията, в напрежение с правителството, което уж създава синтез или единство.

Трудно ли е да се види, че тази концепция на напрежението, разкрита и в източните и в западните школи на мисълта, е просто едно отражение на това, което Сатана е желал в началото?

Ис. 14:14 Ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!

Сатана искал да бъде съуправител с Бога, едно друго аз (алтер его), което е в отношения на напрежение и което същевременно създава единство, чрез това напрежение. Тогава чудно ли е, че съществува напрежение в толкова много отношения? Какъв е моделът на живота, който се е отпечатал в мисленето ни и ръководи голяма част от отношенията ни?

С тези мисли в ума си, трябва да е ясно, че едно истинско поклонение на Отец и Сина в духа на любовта приемана от Тях, ще доведе до промяна на модела, който владее отношенията ни. Нашата естествена тенденция към напрежение и опозиция ще бъде сменена, при което всяка личност ще намери своето място в божествения модел, позволявайки на втората личност при всяко от тези отношения да бъде израз и слава на първата личност, без напрежение. *Истинското поклонение на Бог и Неговия Син ще доведе до единство и хармония като тези от времето на Петдесетница.*

Като пример за това как можем да се учим от този божествен модел, бих желал да вземем слънцето и луната, за които споменах по-рано, за да се подготвим за едно кратко библейско изследване свързано с разкриването на това как принципите на божествения модел могат да ни научат много неща.

Слънцето и луната могат да представят божествения модел на Отец и Сина:

Бит. 1:16 И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите.

Йоан 14:28 Чухте как Аз ви казах: Отивам си и ще дойда при вас. Ако Ме любехте, бихте се зарадвали, че казах, че отивам при Отца, **защото Отец е по-голям от Мен.**

Луната отразява светлината на слънцето. В небето луната е със същия размер като слънцето и затова изглежда равна на слънцето, когато е пълна.

Евр. 1:3 Който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините.

Христос бил роден от Отец и Той е блясък на славата Му.

Луната трябваше да владее нощта, а всички неща бяха поверени в ръцете на Сина по време на великата борба. Но когато планът на спасението приключи, повече няма да има нощ.

Йоан 5:22 Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина.

Йоан 3:35 Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка.

1 Кор. 15:24, 25 Тогава ще бъде краят, когато Той предаде царството на Бога и Отца, когато унищожи всяко началство и всяка власт, и сила, защото **Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си.** [Владее през нощта]

Откр. 22:5 **Нощ няма да има вече** и няма да имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ще свети над тях. И те ще царуват за вечни векове.

Звездите представят Божиите деца/ангели:

Йов 38:7 Когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божи синове възкличаваха от радост?

Имайки предвид това, сега можем да видим историята на спасението разиграна в 6^а печат:

Отец	Мат. 27:45 А от шестия час тъмнина покриваше цялата земя до деветия час.	Слънцето потъмня като вретиче – Откр. 6:12

Син	Лука 22:44 И като беше в борба, се молеше по-усърдно и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята.	И луната стана кръв - Откр. 6:12
Звезди	Откр. 12:4 И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята... Откр. 12:9 - И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.	И небесните звезди паднаха на земята – Откр. 6:13

Тройната ангелска вест била проповядвана от 1831 г. и нататък. Дали знаменията в небето от 1780 г. и 1833 г. не са предсказание за това как светът ще отговори на тези вести?

Видях, че както юдеите разпънаха Исус, така и номиналните църкви бяха разпънали тези вести и затова нямаха познание за пътя към най-святото място. Ранни писания с. 261 / бълг. Опитности и видения – Една твърда платформа – параграф 3.

Друго, което можем да забележим е, че ние не можем да гледаме директно към слънцето, но можем да гледаме към луната. Знаем, че не е възможно да гледаме към Отец, защото Той обитава в светлина, до която никой човек не може да се приближи (1 Тим. 6:16). Можете ли да си спомните също за жената, облечена със слънцето, но имаща луната под краката си (Откр. 12:1)? Не е ли Христос единствената основа, която може да бъде положена за християнската църква, и не е ли Синът на Бога, Този

Който апелира към Своя Отец да ни даде помощ и сила (светлина 1 Йоан 1:5), за да напредваме в каузата на истината?

Любимият ми пример е, че през нощта, когато Иисус се молеше в градината и потта Му се превърна на капки кръв, беше пълна луна (Копнежът на вековете – с. 685 / бълг. гл. 74 – Гетсимания – параграф 1). При смъртта на кръста виждаме Сина на Бога разкрит в пълнотата на славата. В светлината на пълната луна получаваме повишена гравитационна сила чрез изравняването (не напрежение) на слънцето и луната. Аз също намирам утеха в познанието, че луната е много близо до нас, също както Христос е близо до нас и ни утешава в тази тъмна нощ на скръб.

Има много други примери, които можем да извлечем, за да се покаже начина, по който се учим от божествения модел на слънцето и луната, но основната идея която искам да подчертая е, че луната е израз на слънцето в противовес на това да бъде в отношения на напрежение със слънцето и използвана от Сатана за напредъка на неговата философия за живота.

Сатана извращава символа на слънцето, луната и звездите също както е извратил и символа на хляба и чашата след кръста.

Вт. 4:19 И внимавай да не би, като повдигнеш очите си към небето и видиш слънцето и луната, звездите и цялото небесно войнство, да се подмамиш и да им се поклониш и да им послужиш — на тези, които ГОСПОД, твоят Бог, е разпределил на всичките народи под цялото небе.

Когато загубим познанието си за божествения модел, всички отношения, на всички нива се променят в един процес на единство чрез напрежение или дори в единство чрез сливане на две в едно. Това може да се разкрие дори в процес на въздигане на втората личност/сила за сметка на първата.

Вземете за пример въпроса за лунарните съботи. Съблюдаването на седмия ден - събота се позовава на наблюдение на слънцето на всеки седем дни. Лунарните съботи зависят от движенията на луната. Ако виждаме един принцип на съблюдаване на лунарните съботи за сметка на съботата като седми ден, то ние сме свидетели на едно нарушение на

божествения модел. Съблюдаването на нещо свързано с луната, никога не трябва да затъмнява (да извинява объркването!) съботата свързана с движението на слънцето.

Друг важен принцип, който виждаме във връзка с луната е, че слънцето не се променя, но макар че и самата луна не се променя, то тя преминава през фази. Така също виждаме, че Отец никога не променя Своя израз, но виждаме, че Синът на Бога има ясно изразени фази. Виждаме Христос в стария завет като Ангелът на Неговото присъствие, а след това, при възплъщението Му като учител, пророк, а след това и жертва. След това Го виждаме в небето като Свещеник, а по-късно като Съдия. Най-накрая Го виждаме като Цар, когато се завръща на земята. Една и съща личност, но минаваща през различни фази.

С тези мисли нека поразсъждаваме и върху това как този божествен модел действа във връзка със закона. Знаем, че десетте заповеди са „заповедите на Отец“ (Йоан 15:10). Знаем също, че законът на Мойсей *беше един израз* на десетте заповеди с различните му наредби и присъди. Гледайки на Закона на Бога и на закона на Мойсей в отношенията на божествения модел, виждаме, че *единият е израз на другия*. Те не са в напрежение един с друг. И точно както луната минава през различни фази, така и принципите на Мойсеевия закон са продължили да минават през фази – същите принципи, но различни фази и изражения. Преди кръста е различна фаза от тази след кръста. Същите принципи, но в различен израз. Знаем, че е имало принципи от Моисеевия закон, които са пренесени в новия завет, както е представено в Деяния 15-та глава. Ако просто кажем, че всички тези закони и съдби не са приложими повече по никакъв начин, така унищожаваме божествения модел. Предлагам да гледаме към същите принципи, но като на такива, които са под друга фаза. Също както самата луна не се променя, но изразът и фазата ѝ се променят.

Заслужава също да отбележим, че жената от Откровение 12-та глава е застанала на луната – тя е нейната основа. Облечена е с източника (10-те заповеди = източник на светлина), но стъпила на луната – изразите на десетте заповеди в различни фази. Без принципите на Мойсеевия закон,

намиращи се в светилището и неговите служби, църквата ще загуби основата си, защото светилището е централният стълб и основа на нашата вяра.

Какво би се случило, ако поддържаме един модел на съравенство и го прилагаме към закона на Бога и закона на Мойсей? Можем да бъдем принудени да ги обединим в напрежение или да ги слеем в едно и така да унищожим и двата. Или можем да бъдем склонни да премахнем напълно втория. Докато сме в този свят, ние имаме нужда от луната да ни води към слънцето, също както се нуждаем от Духа на пророчеството да ни води към Библията. Едно послание към мъдрите.

Осъзнавам, че засегах много точки, но се надявам, че можете да видите как притежаването на един правилен божествен модел за отношенията, може да има мащабни разклонения, по отношение на това как гледаме на нещата в Писанието и в света около нас.

Изберете днес на кого ще служите. Колкото за мен и моя дом, ние ще служим на Отец и Неговия Син. А при Тях няма никакво напрежение.

Божествен модел – ключ за закона

(23-ти август, 2013 г.)

Библията ни дефинира божествения модел на живота чрез личностите на Отец и Сина:

1 Кор. 8:6 За нас има само един Бог — Отец, **от** Когото е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез** Когото е всичко, и ние чрез Него.

Както споделях преди, този модел се среща на много места в живота ни.

Източник – от Когото	Канал – чрез Когото	Текстове

Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евр. 1:1-3
съпруг	съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
баща	майка	Изх. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Христос	Църквата	Еф. 5:25
пророк	свещеник	Изх. 4:16; Лев. 8:36
старейшини/пас- тори	стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12,13
цар/управител	Поданици/гра- ждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13,14
библия	пастор/старей- шина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2
слънце	луна	Бит. 1:16

Колкото повече гледаме към отношенията между Бог и Неговия Син, толкова по-добре разбираме как трябва да действат тези образци. Забележете какво казва Исус:

Йоан 14:6 Исус му каза: Аз Съм Пътят и Истината, и Животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен.

Йоан 14:24 Който не Ме люби, не пази думите Ми; а словото, което слушате, не е Мое, а на Отца, който Ме е пратил.

Затова, Синът на Бога не е само „Пътят“ към Отец, но и „Словото“ от Отец.

От това научаваме, че когато словото идва от източника, то идва чрез канала. Например:

1. Когато бяхме деца, майка ни вземаше заповедите от баща ни и ни ги представяше по достъпен за разбиране начин. Словото от баща ни идваше при нас чрез майка ни;
2. Христос се опитва да достигне света, чрез църквата Си. Той изпраща словото Си посредством онези, които са Го приели чрез вяра. Римл. 10:14;
3. Словото на пророка често е било отнасяно от свещеника и споделяно със събранието. Аарон като свещеник действал като „уста“ за Мойсей. Изх. 4:16;
4. Царете и управителите имат посланици, които отнасят вестите им до други страни; имат също и говорители, чрез които споделят каквото пожелаят с народа си.

Научаваме също, че достъпът до източника е през канала. Например:

1. Покорният дух на майка ни определя пример за нас как да подхождаме към баща си. Подхождаме към баща ни с отношението и подчиняващия се дух, за който сме научили от майка си;
2. Ако желаем да представим дадена вест до обществен или бизнес лидер, обикновено отиваме към един от неговите представители или секретари, за да определим среща.

Ето още един принцип, за който научаваме от отношенията Отец и Син, който е от значение за нас:

Кол. 1:13-15 Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син, в когото ние имаме изкупление

чрез Неговата кръв, прощението на греховете. Той е **образ на невидимия Бог**, Първородният на цялото творение:

Исус е видим образ на невидимия Бог. Това установява принцип на невидимия източник и видимия канал. Намираме ли този образец навсякъде в Писанието?

Отец	Син	
Източник (1 Кор. 8:6)	Канал (1 Кор. 8:6)	Принцип 1
Невидим “който единствен притежава безсмъртие, обитавайки в непристъпна светлина, когото никой човек не е видял, нито може да види, на когото да бъде чест и вечна власт. Амин.” 1 Тим. 6:16, “Никой никога не е видял Бога.” 1 Йоан 4:12	Видим образ “Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение:” Кол. 1:15 “ Който, бидейки сияние на <i>Неговата</i> слава и отпечатък на Неговото същество.” Евр. 1:2-4	Принцип 2
Небесно светилище “...имаме такъв Първосвещеник,	Земно светилище “И да Ми направят светилище, за да	Достъпът до небето преди идването на Христос бил

който седна отдясно на престола на Величието в небесата, Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек.” Евр. 8:1,2	обитавам между тях.” Изх. 25:8-9 Които служат на образа и сянката на небесните неща, както на Мойсей му беше наредено от Бога, когато щеше да направи скинията: „Внимавай, каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти беше показан на планината. Евр. 8:5	изявен чрез видимото земно светилище, като канал към невидимото небесно светилище. След като Христос дошъл, вярващият в Христос е видимото земно светилище, живеещо чрез Духа на Христос, чрез посредничество от небесното светилище.
Христос “Аз обаче ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да отида, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. Йоан. 16:7	Вярващият “Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не принадлежите на себе си?” 1 Кор. 6:19	Всеки вярващ е посланик на Христос, видим представител на Христос, Който сега е в небето и е невидим за човешкото зрение. Христос достига невярващите чрез вярващите.

Слънце И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите... Бит. 1:16	Луна “И Бог създаде ... по-малкото светило да владее нощта:” Бит. 1:16	Този свят е в сянката на греха и смъртта. През нощта слънцето не е видимо, но луната сияе върху нас със светлината на слънцето и е видима.
Събота – Невидима. Съботата не може да се види. Помни съботния ден, за да го освещаваш... Изх. 20:8-11	Родители - Видими “Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава.” Изх. 20:12	В сърцето на закона е божественият модел на съботата и родителите. Съботата е паметник на източника на живота ни, а 5^{та} заповед ни призовава да почитаме канала. Истинското спазване на съботата започва с почитането на онези, които имат власт над нас.

Плочите на закона. “И като свърши да говори с Мойсей на Синайската планина, ГОСПОД му даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст.” Изх. 31:18, “И Божият храм на небето се отвори, и в храма се видя ковчегът на Неговия завет; и настанаха светкавици и гласове, и гръмове, и земетресение, и силен град.” Откр. 11:19	Книгата на закона Вт. 30:10 Ако послушаш гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да пазиш заповедите Му и наредбите Му, които са написани в тази книга на закона, и ако се обърнеш към ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа. Понеже тази заповед, която днес ти заповядвам, не е прекалено трудна за теб, нито е далеч. (Думата е близо до теб. Римл. 10:8) “Тогава казах: Ето, идвам; в свитъка на книгата е писано за мен.” Пс. 40:7, “И като започна от Мойсей и от всичките пророци, им тълкуваше писаното за Него във всичките Писания.” Лука 24:27	Десетте заповеди били скрити в ковчега и не били видими за Божия народ, но книгата на закона била изваждана и прочитана пред народа и била видима. Принципите на десетте заповеди са достъпни чрез по-подробните постановления и съдби, намиращи се в книгата на закона.

Много поуки могат да бъдат извлечени от простите фактите на отношението на Отец и Сина. Цялата служба на видимото светилище в Израил била един видим канал за невидимия източник – небесното светилище. Небесното светилище винаги е било оригиналът и всичко, което се е случвало в земното светилище намира своя източник в небесното. Аарон, свещеникът бил само един видим образ на невидимото служба на Христос в небето. Никоя от молитвите на Аарон и

Мойсей не би достигнала ухото на Отец ако не е било посредничеството на Христос в тяхна полза. Всяко заклано животно било един видим образ на невидимото агне, което било заклано от основаването на света. С това познание наистина можем да видим, че евангелието е било проповядвано на Израил както и на нас (Евр. 4:2).

Щом цялата видима земна система говореше за Христос, когато Христос дойде, то тогава цялата система на земното светилище намира пълния си израз в Него. Той не дойде да унищожи закона, но да възвеличи закона и да го направи почитаем (Ис. 42:21, Мат. 5:17).

Преди (поради тринитарната ми концепция за съравенство) разбирах, че Христос замества (закона на) Мойсей като едно напълно отделно образувание, но в светлината на божествения модел, Христос напълно и свършено изразява принципите дадени на Мойсей. По отношение на жертвената система, то тя наистина била прикована на кръста **в личността на Христос**, като израз на това, което било написано в закона. Тя не била прикована **заедно** с Христос като едно отделно образувание, като нещо, което Христос се опитвал да унищожи. Нито една йота или точка на закона не е била унищожена, но всяка негова подробност била вярно изразена и следвана от Христос. Жертвата и приносът престанали, защото делото било завършено и сега формирало видимия крайъгълен камък на евангелската вест към света.

Церемониалната система бе съставена от символи, посочващи Христос, Неговата жертва и свещеничество. Този обреден закон с неговите жертвоприношения и различни наредби трябваше да бъде изпълняван от евреите, докато символът срещне своята същност в смъртта на Христос, Божия агнец, Който взема греха на света. Тогава всички жертвоприношения трябваше да престанат. Патриарси и пророци – с. 365 / бълг. гл. 32 – Законът и заветите - параграф 6

Забелязваме също, че Мойсей и пророците, отначало докрай говорили за Христос. Когато Исус поучавал учениците за Себе Си, той “започнал от Мойсей” и им обяснил всичко за Себе Си и Своята мисия (Лука 24:27, Йоан 5:39.). Книгата на закона има за свой източник десетте заповеди, които са копие на Божия характер. Христос, разкрит в книгата на закона, бе образ

на това копие. Както книгата на закона стояла отстрани до ковчега, така и Христос стои от дясната страна на Своя Баща. Питали ли сте се някога, защо книгата на закона се съхранявала в най-святото място, поставена от дясната страна на ковчега, символът на Божия вечен трон? Ако книгата на закона е била само временна, тогава тя е трябвало да бъде поставена в една стара, дървена кутия до вратата на двора на светилището. Святото и най-святото място символизирали делото в небето, а дворът представлял земята. Напредващото движение на грешника към най-святото място, разкрива едно движение към закона на Бога, който е обобщен в десетте заповеди и е изразен в постановленията и съдбите.

Разбирането на истинските отношения между Отец и Сина са жизнено важни за разбиране на отношението между десетте заповеди и постановленията и съдбите, намиращи се в книгата на закона. Рамката на източника и канала и видимо и невидимо, намираща се в Отец и Син говори директно за отношението между тези два закона. Забележете как Елън Уайт изразява това:

Но Бог не спря дотук - да им даде заповедите на Декалога. Народът бе показал, че много лесно се отклонява и за да не остави възможност за изкушение, Бог нареди на Мойсей да напише точно това, което Той заповядва - съдби и закони, даващи и най-малките подробности за Неговите изисквания към народа. **Тези указания се отнасяха до задълженията на хората към Бога, до задълженията им един към друг и към чужденците и бяха просто принципите на десетте заповеди, приложени по такъв специален начин, че никой да не може да сгреша. Те бяха предназначени да пазят светостта на написаните върху каменните плочи десет заповеди.** {Патриарси и пророци – с. 364, параграф 1/ бълг. гл. 32 Законът и заветите – параграф 3}

Поради продължаващото престъпление моралният закон беше повторен с ужасяващо величие от Синай. Христос даде на Мойсей религиозни правила, които трябваше да управляват ежедневиия живот. **Тези постановления бяха дадени изрично като защита на десетте заповеди. Те не бяха сянкoви образи, които отминаваха със смъртта на Христос. Те обвързваха човека от всяка епоха дотогава докато трае времето. Тези заповеди бяха**

подсилени от силата на моралния закон, и изясняваха ясно и определено този закон. {Ривю енд Херълд, 6-ти май, 1875 г.}

Забелязваме действието на принципите на божествения модел, където източникът на целия закон е увеличен и обяснен в подробности чрез закона на Мойсей, също както една майка обяснява подробно на децата си заповедите на техния баща. Книгата на закона, разкриваща личността и делото на Христос и значението на десетте Божии заповеди, са каналът или пътят към източника (Вт. 6:6-9, Вт. 30:10,11).

Ако възприемаме отношенията между Отец и Сина като отношения между две съравни същества, всяко от които е източник на себе си, тогава между тези два източника автоматично се появява напрежение. Светът нарича това просто парадокс или напрежение на Инг и Янг, но едно такова напрежение, отразено в Божеството естествено създава скрито напрежение във всички останали примери (образци), които отразяват Отец и Сина, както споменах в първата таблица горе. Моето убеждение е, че напрежението, което повечето християни намират между Божия закон и закона на Мойсей идва от скритото напрежение създадено от погрешно разбиране на съравенството; но при истинското отношение между Отец и Сина, това напрежение изчезва и целият закон става нещо, върху което можем да размишляваме ден и нощ, намирайки голяма наслада (Пс. 1:1-2).

Другото напрежение, което идва от съравенството е, че синовността в Триединството е акт на дела, а не на вяра. Истинският Син поддържа синовността Си чрез вяра в Словото на Отец. Този Син може да обгърне треперещия грешник и да го въведе в праведност, изясняваща се във всички заповеди и постановления на Бога – самата вяра на Исус! Тринитарният син на Бога, който поддържа позицията си чрез собственото си дело, не може да предостави никаква утеха за (протестанта) грешника и ще го накара да бяга от закона като от враг, който действително е унищожен в ума му, чрез кръста. В обратния случай, онези, които се опитват да следват книгата на закона без истинските отношения на Отец и Сина, действително ще започнат да пропадат в една програма на праведност чрез лични дела, защото Тринитарният Син не е вяра, но само

дела – Той се осланя на собствената си сила, а не чрез вяра в словото на Своя Отец.

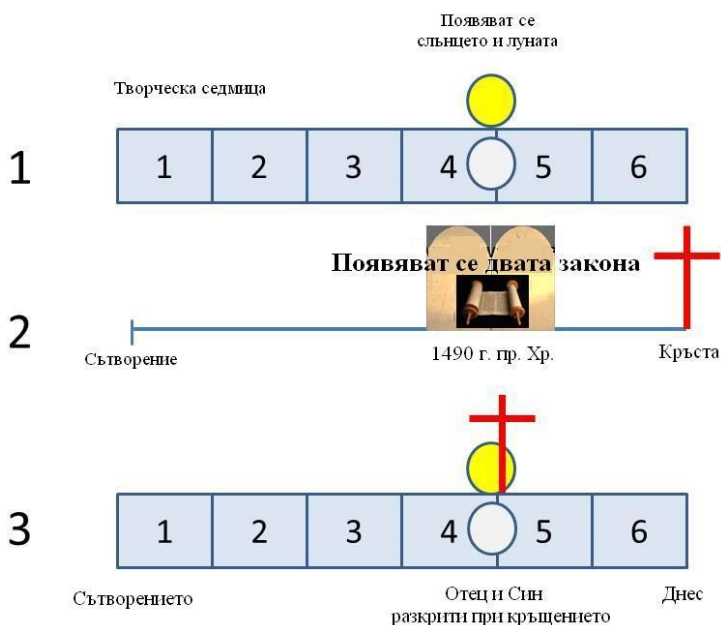
А какво да кажем по въпроса за времето, когато е била разкрита книгата на закона. Не предполага ли откриването на постановленията и съдбите в книгата на закона по времето на Мойсей, че нейните принципи са временни? Искам да обърнете внимание на нещо интересно, което се отнася за творческата седмица. Забелязваме, че светлината беше сътворена на първия ден, но слънцето и луната не бяха създадени до 4^а ден. Светът беше обяен в светлина преди появата на слънцето и луната, но когато те дойдоха, увеличиха принципа на светлината и разкриха повече за това как светлината идва до нас. Знаейки че слънцето и луната се явиха на четвъртия ден, нека обърнем внимание на следните паралели:

Творческа седмица	Светлината идва на първия ден. Бит. 1:3	Слънцето и луната идват на четвъртия ден. Светлината се разкрива в две отделни тела.
Закон	Принципите на закона идват от началото на сътворението. Доказателството за постановленията и съдбите е очевидно в Бит. 26:5, но няма различимост.	Ако разделим периода на времето преди кръста (4000 години) на шест и го умножим по четири, стигаме приблизително до 2600 години (4000/6 x 4). Това е приблизително времето, когато законът е бил разкрит чрез две различни неща.
Отец и Син	Откровението за единият Бог с доказателство за Отец и Син е очевидно, но не е	Когато Христос дойде в края на четвъртото хилядолетие, Отец

	разкрито ясно. Бит. 19:24, Изх. 23:20-23, Пр. 30:4	говори на Своя Син при кръщението и за първи път Отец и Сина са разкрити различимо, като отделни.

И така, ако следваме модела на творческата седмица, тогава хронологията на закона от времето на Мойсей е в последователност с хронологията на слънцето и луната, като символи на Отец и Сина във връзка с времето, когато Те били разкрити. Виж моята статия: Божественият модел, слънцето и луната, съботата и законът.

В заключение виждаме, че знаейки със сигурност, че Исус произлиза от Отец и е образ на невидимия Бог, можем да започнем да виждаме една блажена хармония между закона на Бога и книгата на закона, каквато преди това не би могла да съществува.

Когато божественият модел на Отец и Син проникне в мисленето ни, можем да започнем да възкликаваме заедно с Давид “О, колко обичам аз Твоя закон.” (Псалм 119:97)

Божественият модел на кръста

В личностите на Отец и Сина, забелязваме два основни принципа:

Източник (1 Кор. 8:6)	Канал (1 Кор. 8:6)	Принцип 1
Невидим “обитавайки в непристъпна светлина, когото никой човек не е видял, нито може да види” 1 Тим. 6:16, “Никой никога не е видял Бога; но ако любим един другото, Бог обитава в нас и Неговата любов е свършена в нас.” 1 Йоан 4:12	Видим образ “Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение;” Кол. 1:15 “който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество” Евр. 1:3	Принцип 2

В личността на Отец и тази на Сина имаме невидим източник, който е изявен чрез видим канал. Този модел се повтаря на много места. Ето два примера за които разсъждавахме по-рано:

Небесно светилище “...Но главното на това, което казваме,	Земно светилище “И да Ми направят светилище, за да	Преди Христос да бъде изявен, достъпът до небето бил представен

е: ние имаме такъв Първосвещеник, който седна отдясно на престола на Величието в небесата, 2 Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е издигнал, а не човек.” Евр. 8:1, 2	обитавам между тях.” Изх. 25:8-9 Които служат на образа и сянката на небесните неща, както на Мойсей му беше наредено от Бога, когато щеше да направи скинията: „Внимавай, каза Бог, да направиш всичко по образа, който ти беше показан на планината.“ Евр. 8:5	чрез видимото земно светилище като канал към невидимото небесно светилище. След като Христос дошъл, вярващият в Христос е видимото земно светилище, живеещо чрез Духа на Христос, който ни е даден чрез посредничество от небесното светилище.
Христос “Аз обаче ви казвам истината: за вас е по-добре аз да отида, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя.” Йоан 16:7	Вярващият “Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога, и вие не принадлежите на себе си?” 1 Кор. 6:19	Всеки вярващ е посланик на Христос, видимият представител на Христос, Който е в небето и сега е невидим за човешкото око. Христос достига невярващите чрез вярващите.

Има ли поучение в този божествен модел, отразено в Христовия кръст? Знаем, че когато Христос дошъл на този свят и умрял, смъртта Му била видимо изявена пред вселената. Но това ли е източникът на кръста?

Откр. 13:8 И всички, които живеят на земята ще му се поклонят, чиито имена не са записани в книгата на живота на Агнето, което е заклано от основаването на света.

Източникът на кръста се е появил при основаването на света. Не като образ, не като символ, но като реалност. Как става това? Обърнете внимание на граматическото време в Исая 53 глава, написана 700 години преди да дойде Христос:

Ис. 53:3-5 Презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. 4 А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен. 5 Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени.

В 700 г. пр. н. е., Христос е презрян и е отхвърлен. Той е човек на скърби и навикнал на печал. В 700 г. пр. н. е., Христос вече е понесъл нашите скърби и се е натоварил със страданията ни. В 700 г. пр. Хр. Той вече е бил наранен заради нашите престъпления. В 700 пр. н. е., на Христос вече са нанесени раните, чрез които се излекувахме. Забележете как се е случило това:

Ис. 53:6 Всички ние блуждаехме като овце, отбихме се всеки в своя собствен път — и ГОСПОД направи да Го постигне беззаконието на всички ни.

Нечестието на света е било наложено върху Неговия Син, от основаването на света. За да могат Адам и Ева да продължат да живеят, Христос трябвало да понесе проклятието на непослушанието и Той трябвало да го носи от основаването на света, и Той го носи дори и сега. Обърнете внимание как минало граматическо време преминава в сегашно:

Ис. 53:7 Той беше мъчен, но се унижи и не отвори устата Си. Като агне, водено на клане, и като овца, която пред стригачите си не издава глас, и Той не отвори устата Си.

Божият Син *бил* угнетяван и наранен от основаването на света и всеки ден Той *е* довеждан като агне на заклание, защото Писанието казва:

Евр. 6:6 А са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват.

Видимата изява на кръста била веднъж за винаги, но невидимият източник на кръста е разпъван наново всеки ден, чрез враждата, която живее в естествения човек. Както Павел казва ясно на Галатяните:

Гал. 3:1 О, неразумни галатяни, кой ви омая така – вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно очертан като разпънат?

Забележете думите на Е. Дж. Уагонър върху този стих:

Исус беше представен пред Галатяните, когато Павел им проповядваше, като разпънат ясно пред очите им. Това представяне беше толкова живо, че те всъщност можеха да видят Христос разпънат. Не беше изкусно рисуване с думи от страна на Павел, нито въображение от страна на галатяните, защото тогава би било само заблуда. Не; това беше действителен факт; **Христос беше там разпънат, пред очите им, и Павел бе направен способен да им Го представи, чрез Духа.** Знаем, че не умението на Павел да изобразява красиви словесни картини ги направи способни да си представят, че са видели разпятието, защото в противен случай Павел не би казал, че е решил [101] да не знае нищо друго, освен Исус Христос и то разпънат, и че той умишлено и внимателно се е въздържал от използването на мъдри думи, страхувайки се, че може да обезсили кръста на Христос. 1 Кор. 1:17, 18; 2:1-4. Преживяването на Галатяните в това отношение не било само тяхно. **Кръстът на Христос е нещо настоящо. Изразът, "Елате при кръста", не е никаква празна словесна форма, но една покана, която може да бъде буквално изпълнена.** Христос е разпънат пред нас и всеки стрък трева, всеки лист в гората, разкриват този факт. Е. Дж. Уагонър, Радостни вести, (1900 г.) с. 99, 100

Кръстът на Христос е винаги настоящ. Невидим за зрението на хората, Христос в небето носи проклятието на греха и ежедневно Христос е разпъван видимо в греховния живот на цялата човешка раса.

1 Кор. 2:2 Защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исус Христос, и то разпънат.

Но нека отидем по-дълбоко в тази слава на кръста. Дали източникът на кръста се намира само в Христос? Христос не е ли наследил всичко от Своя Баща? Отец не е ли източникът на всичко и действителният източник на кръста на Своя Син? Обърнете внимание, че дори откровението на Христос представено в книгата Откровение Му било дадено от Неговия Баща.

Откр. 1:1 Откровение на Исус Христос, което Му даде Бог,

Ако изучаваме внимателно историята на Авраам ще открием източникът на кръста:

Бит. 15:12 А около залеза на слънцето дълбок сън нападна Аврам, и ето, ужас, дълбок мрак го обзе.

Преди да може да се разкрие обещаното потомство, трябвало да бъде взето едно решение:

Ангелът каза: "Смяташ ли че Бог е предал скъпият Си възлюбен Син без борба? Не, не". Беше борба, дори за Бога на небето, дали да остави виновните да загинат или да даде скъпия Си Син да умре за тях. (Ранни писания - с. 127 / бълг. Опитности и видения, Допълнения към опитности и видения - Божият дар към човека - параграф 4)

Ето го източникът на кръста. Това е борбата на Отец, да даде Своя скъп Син. Семето на себепожертвувателната любов се намира в сърцето на Отец и се изяви в Неговия Син.

Земята потъна в тъмнина от фалшиво разбиране за Бога. Лукавата власт на Сатана трябваше да бъде съкрушена, за да се разсея тъмнината и светът отново да се върне при Бога. Това не можеше да се извърши чрез сила. Насилието противоречи на принципите на Божието управление. Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със заповед; тя не се печели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. **Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Неговият характер трябваше да бъде разкрит в контраст с характера на Сатана. Това дело можеше да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов,**

можеше да я изяви. Копнежът на вековете - с. 22 / бълг. гл. 1 – Бог с нас - параграф 8

Йоан 3:16 посочва източника на кръста. Казано е ясно:

Йоан 3:16 Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

Даряването на Сина от Отец е източникът на кръста. Ужасът на една голяма тъмнина паднал върху сърцето на Отец, когато Той избрал да ни спаси, чрез смъртта на Своя Син. Отново отбелязваме, че Христос не си стоеше блажено в небето до изявяването на кръста. Не, Той понесе греховете ни и се нагърби с греховете ни, от основаването на света. Несебичната любов на Отец бе разкрита в несебичната любов на Сина при понасянето на греховете ни:

Ис. 63:9 Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. В любовта Си и в милосърдието Си Той ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.

Христос прие върху Себе Си враждата на човека и я носеше през всички дни на древността, но Христос е образ на невидимия Бог, а Бог е източникът на всичко, затова Отец е поел тази скръб върху Себе Си тъй като Той е Онзи, който е разкрит в Исая 63-та глава:

Ис. 63:7 Ще си спомня благостите на ГОСПОДА, славословията на ГОСПОДА, според всичко, което ГОСПОД ни е дарил, и за голямата добрина към израилевия дом, която им оказа според милостите Си и според многото Си благости.

Така че, в изявата на Христовия кръст, виждаме кръста на Отец. Отец се отказа от Този, Който беше най-скъпоценен за Него. Отец издържа ужаса на една голяма тъмнина, за да осигури агнето. Потомъкът Исаак не беше изявен, докато Авраам не преживя ужаса на тъмнината. Можем да продължим идеята в историята за Адам и Ева. Ева не можеше да бъде изявена, докато Адам не заспа. Знаем, че Адам и Ева били създадени след бунта в небето и следователно кръстът вече е съществувал и историята на кръста е разкрита в сътворяването на Адам и Ева.

Но можем да направим още една стъпка, относно източника на кръста и неговата изява. Обърнете внимание на думите на Павел:

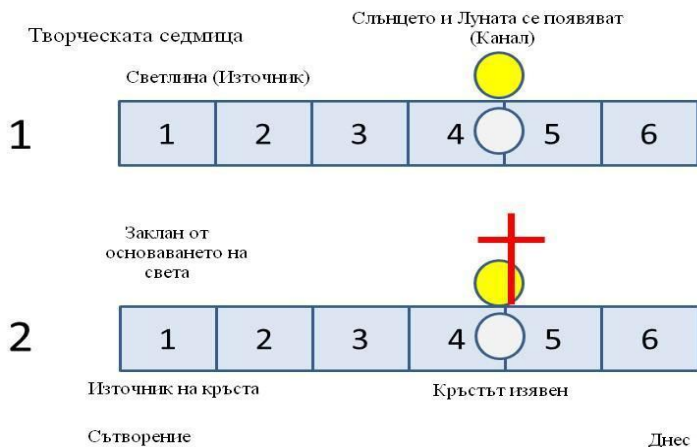
Римл. 10:15-18 И как ще проповядват, ако не са изпратени? Както е писано: „Колко са прекрасни краката на тези, които благовестват доброто!“ Но не всички се подчиниха на благовестието; защото Исаия казва: „Господи, кой е повярвал на онова, което е чул от нас?“ И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово. Но аз казвам: Те не са ли чули? Разбира се, чули са: „**По цялата земя се разнесе гласът им и думите им – до краищата на вселената**“.

Когато говори за проповядването на евангелието Павел цитира от Псалм 19.

Пс. 19:1-4 Небесата разказват Божията слава и небесният свод възвестява делото на ръцете Му. Ден на ден блика слово и нощ на нощ изявява знание — без говорене, без думи, без да се чуе гласът им. **Вестта им е излязла по цялата земя и думите им — до краищата на вселената.** В тях е поставил шатър за слънцето.

Говорейки за евангелието на Христос, Павел казва:

Римл. 1:16-20 Защото не се срамувам от благовестието (Христово), понеже то е Божията сила за спасение на всеки, който вярва – първо за юдеина, а после и за гърка. Защото в Него се открива Божията

правда от вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.“ Защото Божият гняв се открива от небето срещу всяко безбожие и неправда на хората, които потискат истината чрез неправда; понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. **Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение.**

Силата на Бога за спасение се разкрива от създанието на света. При самото сътворяване на този свят е изразена историята на евангелието. Бих ви насърчил да прочетете книгата на Е.Дж.Уагонър със заглавие *Евангелието при сътворението* за разширен вариант на тази тема. Помнете, че грехът съществувал преди сътворението на този свят и следователно сътворението на този свят разкрива спасителната сила на Бога.

Обърнете внимание на думите на Павел:

2 Кор. 4:6 Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този[източник], Който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос[канал].

Светлината на кръста има за свой източник сърцето на Отец и е била изявена в лицето на Исус Христос. Този принцип на кръста е толкова жизненоважен за разбиране. Божественият модел ни казва, че изявата на кръста не е източникът на кръста. Изявата на Христос на кръста е видим канал, който ни води към невидимия източник.

С тези мисли в ума, ние сме подготвени да разгледаме някои аспекти на вечното евангелие. А. Т. Джоунс казва:

Големият проблем при юдеите, отначало докрай, се състоеше в това, че Господ бе толкова отдалечен, че дори нещата, които Бог бе дал да обозначават свършената Му близост, бяха използвани като признаци за отдалечеността Му. Жертвите, приношенията, светилището, храмът, неговите служби, всички тези неща бяха използвани от юдейските учители и значителна част от народа, по

начин, който загатва, че всички тези служби сочат към един отдалечен Христос. Разбираше се, че тези неща имат предвид Месията, но това беше един отдалечен Месия. Трябваше да направят себе си добри, за да могат да направят Него близък и на тези неща се гледаше сякаш бяха добродетел сами по себе си, и като на такива, които можеха да придават праведност.

Не съм сигурен дали Адвентистите от Седмия Ден са надскочили идеята за тези неща тогава, а именно, че са обозначаваха един отдалечен Христос. Сега не казвам, че Адвентистите от Седмия Ден смятат Христос за отдалечен. Но се страхувам, че те не са се освободили от идеята, когато поглеждат към светилището и неговите служби, жертвите и приношенията, като на имащи за цел да ги учат на един отдалечен Христос. И затова се казва, че всички тези неща са сочели към Христос. Всички тези неща действително сочат към Христос, това е истината. Но това беше един близък Христос, а не един далечен Христос. Бог възнамеряваше всички тези неща да сочат към Христос, живеещ в сърцата им, а не на 1800 години от тях; не така далечен, както е небето от земята, но към един Христос в живата им опитност, ден след ден. Когато схванем добре тази идея и след това изучаваме светилището, жертвите, приношенията, накратко евангелието, такова каквото е в Левит – ще видим, че то е имало предвид Христос, един жив присъстващ Спасител, ден след ден, а също ще видим, че Той е това и за нас днес.

Има евангелие, има християнска опитност за нас днес, в Левит, във Второзаконие, в Битие, в Изход и в цялата Библия. Но когато четем тези пасажии и казваме, че всички онези жертви и приноси са сочели към Христос отдалечен от юдеите и очакваме, че юдеите е трябвало да гледат чрез тези служби към един далечен Христос – когато четем тези текстове и гледаме на тях по този начин, то тогава ние четем тези текстове точно по същия начин по който са ги чели и юдеите, и стоим точно където са стояли и те във времето на тези текстове.

Това никога няма да проработи. Не. Не трябва да гледаме към светилището с неговата мебелировка и принадлежности, стоящо както го е поставил Бог, с Божието присъствие вътре, и да смятаме, че за тях това е означавало да се учат, че Бог живее само в небесното светилище. Когато го гледаме по този начин, сме готови да мислим,

че това показва приблизително колко близо е Той и до нас, защото това е толкова близо, колкото сме Го имали и когато е идвал при тях. **Защото ако поглеждаме на тях по този начин, тогава ако бяхме там на техните места, как бихме гледали на Него за себе си? По същият начин, и това ни показва, че ако ние бяхме там, щяхме да сме точно каквито са били и те.** А. Т. Джоунс, Проповед 25, Бюлетин на Генералната Конференция. 1895 г.

Ще забележите в таблицата по-горе споменаването на едно отношение на божествения модел между небесното и земното светилище. Със знанието, че Христос бе заклан от основаването на света и че Христос носеше беззаконията ни през всичките древни дни, тогава е сигурно, че небесното светилище и неговите служби действително бяха реалността, която беше изявена в земното светилище. Евангелието на светилището, разкрито на Мойсей, сочеше към една настояща реалност в небето, а не просто към една бъдеща реалност при изявата на Христос на земята. Повтарям, че източникът на кръста е от основаването на света.

Връщаме се отново при А. Т. Джоунс:

Имаше също свещенство в земния храм, на хълма Сион, в Ерусалим. Имаше свещенство в светилището, в Сило, в пустинята. **Наистина е вярно, че това представляше свещенството на Христос, но дали това представляше някакво свещенство на Христос преди година 1-ва сл. Хр.? Да кажем ли, че е представляло едно свещенство на Христос, което е било далече? Не. Това свещенство в Ерусалим, в светилището, в пустинята, представляше едно свещенство, което вече е съществувало, по реда Мелхиседеков? *Ще бъдеш свещеник завинаги по Мелхиседековия чин?* Не, не. "Ти си свещеник завинаги по Мелхиседековия чин." Не беше ли Мелхиседек свещеник в дните на Авраам? И не е ли свещенството на Христос завинаги по реда Мелхиседеков? **Тогавата не виждате ли, че цялата тази система от служби, дадена на Израил, трябваше да ги учи за присъствието на Христос, тогава и там, за настоящото спасение на душите им, а не за спасението на душите им отдалечено с хиляда и осемстотин или две хиляди години или четири хиляди години? Със сигурност, със сигурност това е така.****

О, винаги е било измама на Сатана и винаги е било действието на неговата сила, която кара всички хора да смятат, че Христос е поставен колкото се може по-далече. Колкото по-далече хората поставят Христос, дори и онези, които изповядват че вярват в Него, толкова по доволен е дяволът. **И тогава той ще пробуди враждата, която е в естественото сърце и ще я задейства за изграждането на един церемониализъм, за да го постави на мястото на Христос.**“ А. Т. Джоунс, Проповед 25, Бюлетин на Генералната Конференция. 1895 г.

Идеята, която представям е, че ако не е имало жива реалност, един жив източник, зад системата на светилището, свещенството и жертвите и ако тези неща са източник сами по себе си, тогава Бог е уязвим за обвинението, че създава церемониализъм за израилтяните, т. е. една форма на поклонение без съдържание. Прочетете внимателно Проповеди 24 и 25 от А. Т. Джоунс в Бюлетина на Генералната Конференция от 1895 г. и ще видите едно красиво разширение на този възглед. Христос не е бил отдалечен през 1500-те години, пр. Хр.; Той е бил близо, бил е точно там с израилтяните.

Римл. 10:5-8 Защото Мойсей пише за правдата, която е от закона: „ако човек прави това, ще живее чрез него“. Но правдата от вяра говори така: „Да не кажеш в сърцето си: Кой ще се изкачи на небето?“ – тоест да свали Христос долу; или: „Кой ще слезе в бездната?“ – тоест да изведе Христос горе от мъртвите? Но какво казва тя? Казва, че „думата е близо при теб, в устата ти и в сърцето ти“ – тоест думата на вярата, която проповядваме.

Реалността на Словото – Христос Исус, Господ – беше представяна в дните на Мойсей:

Вт. 30:11-14 Понеже тази заповед, която днес ти заповядвам, не е прекалено трудна за теб, нито е далеч. Не е в небето, за да кажеш: Кой ще се изкачи в небето за нас, за да ни я донесе, така че да я чуем и да я спазваме? Не е и отвъд морето, за да кажеш: Кой ще премине морето за нас, за да ни я донесе, така че да я чуем и да я спазваме? Но думата е много близо до теб, в устата ти и в сърцето ти, за да я спазваш.

Христос наистина беше агнето заклано от основаването на света и затова Христос беше достъпен и присъстващ за всеки вярващ, който принасяше жертви и приноси на Бога. Това бе в сила дотогава докато вярващият разпознаваше, че извършените приноси не са източникът на спасението, но по-скоро видим канал за невидимата небесна реалност.

Божественият модел на Отец и Сина ни разкрива, че никога не трябва да се опитваме да сливаме източника с канала. Отец е невидимият източник, а Синът е видимият канал. Този модел се повтаря при небесното и земното светилище. Той се повтаря при свещенството на Христос и свещенството на Аарон. Аарон беше просто един канал за истинското свещенство на Христос. Дотогава докато източникът е разграничен от канала няма да има опасност от повреда. Но ако се появи идеята, че каналът е също и източник, тогава цялата система се унищожават. Точно това виждаме при учението за Триединството. Синът на Бога е направен същият като Отец и те са слети в един Бог. Във формирането на един Бог 3 в 1, реалността за Отец и Сина се изгубва. Тъжен факт е също ако смятаме, че Аарон е бил източникът на свещенството за Израил. Не съществуваше ли свещенството на Мелхиседек в дните на Аарон?

Сатана изкушаваше юдеите да променят светилището и неговите служби от канал, в източник на спасителния план. Каналът се превърна в цел сам по себе си и затова стана средство за спасение вместо канал към небесната реалност. Чрез възвишаване канала на евангелието, за да стане източник, юдеите превърнаха цялата система в едно робско иго, един безсмислен кръг от ритуали и церемонии, защото това, което бе замислено като канал бе направено източник. Формата бе превърната в същина. Буквално се представяше по един богохулен начин за самия Дух. Затова книгата Евреи се опитва да възстанови истинския източник, който бе замъглен и заместен от юдейските водачи.

Но има опасност и за нас като християни, ако гледаме на това по неправилен начин. Ако вярваме, че не е имало жива реалност присъстваща във времето на Авраам и Мойсей; ако изповядваме, че кръстът не се е случвал пред 4000 години от сътворението, тогава, по презумпция, приписваме цялата юдейска система на един кръг от

церемонии, който няма настояща реалност, а по-скоро е сочел към нещо далече в бъдещето. Практикуването на каквото и да е, което не е настояща реалност е фарс и е самата ядка на церемониализма. Ако вярваме, че Христовият кръст е бил само единично събитие, преди 2000 години, тогава не само, че кръстът е далече от Мойсей и Авраам, но той е далече и от нас. Единствената защита срещу церемониализма е един постоянно присъстващ кръст, един постоянно присъстващ Спасител. Ключът към кръста е божественият модел на източника и канала. Невидимият източник е при основаването на света, а видимият канал е изявяването на Христос, когато дойде на земята.

Вижте колко много християни извършват поклоннически пътувания до Израел и ходят по стъпките на кръста и целуват краката на безжизнените светии издълбани в камъка. Дали този церемониализъм е толкова далече от Адвентистите от Седмия Ден? А какво да кажем за седмичното посещение на църква за изпяване на три химна и слушането на проповед? Не е ли голяма част от това една форма без съдържание? Докато Христос не бъде представен пред нас като разпънат и като Такъв, Който носи в момента скърбите и страданията ни, ние сме обречени да повторим церемониализма на израилтяните. Ако гледането към кръста се ограничава само до поглед назад във времето преди 2000 години, тогава сме далече от Христос.

А какво да кажем за хвалбата на протестантите, че стоят само в Христос? Те стоят в едно събитие отпреди 2000 години. Христос е една отдалечена реалност. Те се доближават до Христос с устните си, но сърцата им са далече от Него. Протестантите въвличани ли са в церемониализъм? Определено! Танцуване и скачане на дива музика, бичуване на плътта в едно състояние като транс, падайки на земята като убити от *един* дух. Това не е ли един безсмислен кръг от ритуали и церемонии, защото всичко това е израз на един отдавна разпънат Христос (преди 2000 години), а настояща реалност за поклонението е само възкръсналия Христос. Дали едно такова поклонение донася смислена промяна и победа над греха в живота? Без смъртта не може да има живот. Без настоящата реалност на кръста, поклонението на възкръсналия Христос е просто Каинов принос – не присъства заклано агне, а се принасят само живи неща.

Източникът на кръста идва от сърцето на Отец. Христос е започнал да носи греховете ни от основаването на света до самия днешен ден. Исаия 53 глава е една постоянно присъстваща реалност. Той сега е презиран, Той сега е отхвърлян, Той сега е нараняван; по цялата планета се изявява враждата на човека срещу Христос и Неговия Отец. През цялата човешка история, кръстът е една постоянна, настояща реалност. Но това е реалност само в светлината на божествения модел на източник и канал и на невидимо и видимо.

Законът на мъдрия е извор на живот

(25-ти май, 2010 г.)

Пр. 13:13-14 Който презира словото, ще се мъчи, а който се бои от заповедта, ще бъде възнаграден. Законът на мъдрия е извор на живот, за да се избегнат примките на смъртта.

Законът на Бога е Негово отражение. Както ни казва и вдъхновението, той е копие на Неговия характер.

“Божият закон е копие на Неговия характер. Той въплъщава принципите на Неговото царство.” Притчи Христови, стр. 305 (ориг.), гл. 23, Подзаглавие: Църквата днес, Параграф 36

Чрез размишление върху заповедите на Бога ние сме доведени в допир с Божия характер. Ето защо Давид казвал:

Пс. 1:1-3 Блажен човекът, който не ходи по съвета на безбожните, нито стои в пътя на грешните, нито седи на седалището на присмивачите, а насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Пс. 119:97 О, колко обичам Твоя закон! Цял ден той е размишлението ми.

Как би могъл Давид да обича Божия закон и да го прави предмет на размишлението си, когато повечето хора гледат на закона като

инструмент на законничеството, осъждането и смъртта? Законът е смърт за онези, които действат в заблуждаващата лъжа на змията за наследен източник на живот – никак няма да умрете. Тази лъжа кара хората да се опитват да спазват закона сами, като средство да угодят на Бога вместо да виждат закона като обещание за това, което Бог ще направи в нас, когато се свържем с Него.

Това е обещанието на Новия завет за написване на закона в сърцата ни:

Евр. 8:10 Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдате Мой народ:

Законът е смърт само за онези, които не осъзнават целта му. Както Павел казва:

Римл. 7:7-8 Тогава какво да кажем? Законът грях ли е? Да не бъде! Но аз не бих познал греха, освен чрез закона; защото не бих знаел пожелание, ако законът не беше казал: „Не пожелавай.“ Но грехът, като използва възможността, чрез заповедта, произведе в мен всякакво пожелание; защото без закон грехът е мъртъв.

Това, което превръща закона в проклетие е грехът подхранван от лъжата на змията. Когато законът е написан на сърцата ни според новия завет, той ни държи свързани с извора на живота.

Съботата в сърцето на закона

(13-ти юли, 2013 г.)

Този процес на вписване на закона в сърцата ни е свързан най-директно със съботната заповед.

Изра. 31:16-17 И така, израилевите синове да пазят съботата, като я празнуват в поколенията си по вечен завет. Това е знак между Мен и израилевите синове до века; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, а на седмия ден си почина и си отдъхна.

Ез. 20:12 Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам.

Отново и отново Господ посочва на Израил съботата, като знак на отношенията, които Той има с тях. Съботата била използвана от Господ като тест, за да се види дали Неговият народ наистина ще Го приеме и дали ще влезе в близки отношения с Него. Виж Изход 16.

Защо Господ е направил съботата ключът за освещението? Защо съботата ще бъде ключовият тест в последният конфликт между доброто и злото, както адвентистите сме били учени в продължение на повече от 160 години?

Процесът на освещение е въпрос просто на свързване с извора на живота. Щом веднъж сме свързани, цялата пълнота на този извор на характера ще протече в живота ни и ще изтича към другите. Обърнете специално внимание на тези думи на Елън Уайт:

Истинското освещение е хармония с Бога, единство с Него в характер. То се получава чрез послушание на онези принципи, които са копие на Неговия характер. А съботата е знакът за послушанието. **Онзи, който е послушен от сърце на четвъртата заповед, ще спазва целия закон.** Той е осветен чрез послушание. Свидетелства към църквата – т. 6, стр. 350 (ориг.), Гл. 44, Параграф 4

Спазването на съботата е ключът за спазването на целия закон. Забележете по-нататък:

За нас, както и за Израил, съботата е дадена "за постоянен завет." За онези, които почитат Неговия свят ден, съботата е знак, че Бог ги признава за Свой избран народ. Тя е клетва, че Той ще изпълни Своя завет към тях. Свидетелства към църквата – т. 6, с. 350, Гл. 44, Параграф 5

Божията клетва да ни освети, да напише закона си в сърцата ни и да ни направи като Него е свързана със съботата. Нека погледнем малко по-отблизо закона и мястото, което съботата заема и да видим защо тя е толкова важна.

Ключът към освещението е в пряката връзка с източника на живота; връзка с извора на живота, Господ нашата правда. Къде в закона виждаме толкова проактивна заповед за свързване с Бога, ум с ум?

Първите три заповеди са забрани; те ни казват къде да не ходим и какво да не правим. В този смисъл те са ръководства за защита, като ни посочват великият проактивен източник – Съботата.

Заповедите от 6-та до 10-та също са забранителни или също са ръководства за защита, които ни посочват центъра на закона, където се намира твърдението за проактивната връзка.

В центъра на връзката ни с Бога е заповедта **Помни**. След тази заповед е проактивната за нас заповед да **почитаме** онези, чрез които Бог ни е дал живот – нашите родители.

Заповедите да се помни съботата и да почитаме родителите си са единствените проактивни, основани на отношенията заповеди в закона. Тези две заповеди ни довеждат най-близо до източника на извора. Заповедта за съботата довежда умовете ни в директен контакт със Създателя и към съзерцаване на Неговите дела. Заповедта да почитаме

родителите си ни разкрива канала, чрез който Бог изпраща Своите благословения на живота. Точно както Семейството и Съботата били единствените видими институции преди грехопадението, така и тези две заповеди са сърцето на връзката ни с извора.

Както се вижда на диаграмата, заповедите всъщност се подреждат заедно във формата на канал, за да може Духът на живота да протече в нашия живот. Заповедите 1-3 и 6-10 са бреговете на реката, които ръководят сърцата ни към сърцето на извора, намиращ се в 4-та и 5-та заповед.

Почитанието към родителите ни (Делегирани власти/каналы)

Петата заповед ни кани да почитаме родителите си като човешки канал и образ на Отец и Сина, защото човекът бе направен по образа на Бога. Бог осигури нашите родители с видимо представяне на живота, който протича от Отец и Сина. Римл. 1:20

Пр. 17:6 Синове на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Пр. 18:21 Смърт и живот има в силата на езика и които го обичат, ще ядат плодовете му.

“Всяко дете живее чрез живота на своя баща.” Мисли от планината на благословието – с. 78, Гл. 3, Коментар на Мат. 5:48, Параграф 8

Праведният животворен характер на Бога протича от Отец към Сина и от бащата към майката и към децата. 1 Кор. 11:3. Това са изворът и каналът на живота. Това е каналът, който бе установен чрез Авраам:

Бит. 12:2-3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълбна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Бог казал на Авраам, че всички семейства на земята ще бъдат благословени чрез него. Ето защо ставаме деца на Авраам, когато приемем Христос, (Римл. 4:16; Гал 3:16,29), защото обещанията на завета

бяха дадени на Авраам и ние трябва да станем негови деца, за да получим тези обещания. Те не са дадени директно на нас, ние получаваме наследство от това обещание, дадено чрез човешкия канал на Авраам.

Обещанието към Авраам бе дадено при следното условие:

Бит. 18:19 Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него.

Обещанията на завета бяха при условие, че Авраам ще води своето семейство вярно; ето как Бог щеше да докара на Авраам всичко, което беше обещал.

Обществото е съставено от семейства и то е това, което го правят главите на семействата. От сърцето са "изворите на живота"; а сърцето на обществото, на църквата и на нацията е домът. Благополучието на обществото, успехът на църквата и просперитетът на нацията зависят от влиянията на дома. Адвентен дом – с. 15, Гл. 1, Параграф 1

Това условие се провежда чрез старейшините в църквата:

1 Тим. 3:2-5 Надзорникът обаче трябва да бъде непорочен, мъж на една жена, самообладан, разбран, порядъчен, гостолобив, способен да поучава, не пияница, не побойник, а кротък, не скандалджия, не сребролюбец, който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?

Като добавим към това и фактът, че вдъхновението ни казва, че 5^{та} заповед се прилага за пасторите и учителите, виждаме свързваща връзка в канала на живота от Бог към родителите, а така също и от пасторите, които Бог е назначил, да ни хранят със Словото Му.

Петата заповед изисква децата не само да показват уважение, подчинение и послушание към своите родители, но да им отдават също и любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им, да им се притичват навреме на помощ и да ги утешават, когато са в напреднала възраст. Тя също включва

уважение към служителите (пасторите) и управителите и към всички останали, на които Бог е делегирал власт. Патриарси и пророци – с. 308, Гл. 27, Параграф 24

Божият канал на живота протича чрез делегираните от Него власти. Ако ги пренебрегнем или ги отречем, ще бъдем откъснати от благословенията, които започват и се изливат през съботата.

Можете ли да видите защо събирането ни като семейство в съботата е най-мощното средство, което имаме за свързване с източника на живота. Онези, които са мъдри, ще гледат на закона като извор на живота. Пр. 13:14.

Бог го е направил толкова просто за нас. Решимостта ни да отговорим на молбата Му за спазване на съботата, да подготвяме сърцата си, за да Го срещаме всяка седмица, обединява в себе си всички останали обещания. Когато се свързваме с Него в събота, ще изяждаме, в пълнота, двоен дял от небесния хляб, умовете ни ще се изпълват с характера на Христос и ще бъдем подкрепени да посрещнем изискванията на следващата седмица.

Не трябва ли да положим всички усилия да сме готови за съботата, знаейки че ще получим всичко от което се нуждаем за следващата седмица? Можете ли да видите защо петъкът често е толкова стресиращ за онези, които се опитват да се подготвят да срещнат Господ в часовете на съботата?

Не трябва ли да бъдем старателни в молитва, за да искаме от Господ да ни помогне да бъдем готови? Аз се провалях в продължение на години в опита си да бъда наистина готов. От нас се очакваше да почистим и подредим домовете си и да приготвим храна. Бяхме замолвани да сме чисти и изкъпани, когато приближаваше съботата. Дали това е една толкова голяма молба, за да се получи директната връзка с извора на живота? Дали Господ иска от нас нещо невъзможно?

Слава на Бог, че Той го е направил толкова просто. Подготовката за съботата с радостни сърца, предвкушайки идването на Духа на Исус, е всичко което трябва да направим. След като нашият Спасител дойде, Той ще вдъхнови и освети умовете ни, за да ни промени, да ни освети и да ни

направи точно като Себе Си; да напише закона на сърцата ни, точно както е обещал.

Благодаря на Бога за съботата и обещанието за спасение, което тя носи. Какви мощни лъчи светлина греят от тази най-специална заповед в сърцето на Закона. Тя е самият източник на Извора на живота и трябва да се пази чрез нашите семейства, делегираните власти и в сърцата ни.

Аз съм грешен човек

(25-ти януари, 2011 г.)

Викът на Петър към Учителя “Иди си от мен, аз съм грешен човек”, докато в същото време се придържаше към Своя Спасител, беше кулминацията на много работа на Божия Дух в ума на Петър. Вдъхновението заявява:

В Исус той видя Един, който държи цялата природа под своята власт. Присъствието на божеството разкри собствената му липса на святост. Това, което го завладя бе любов към Учителя му, срам от неверието му, благодарност за снизхождението на Христос, и над всичко, чувството за нечистотата му, в присъствието на безкрайната чистота. (Копнежът на вековете, Гл. 25, Параграф 8)

Преди някой да бъде оторизиран с божествена вест, той трябва да извърви пътя на Петър и на всички Божии хора, които в един момент са станали свидетели на величието и светостта на Христос и в контраст с това на собствената си поквара, греховност и порок. Както Елън Уайт заявява:

Първото нещо, което трябва да се научи от всички, които искат да бъдат съработници на Бога е урока на недоверието в себе си; тогава те са подготвени да им бъде предоставен характера на Христос. Това не трябва да бъде постигнато чрез образование в най-престижните училища. Това е плодът на мъдростта, който се добива единствено от Божествения Учител. (Копнежът на вековете, Гл. 25, Параграф 15)

Преди второто идване на Христос, една вест с изключителна сила ще бъде дадена на света; едно откровение за личността на Христос, което е

толкова поразително, че светлината му ще просвети цялата земя със славата си. Обърнете отново внимание на думите на вдъхновението:

Великото дело на евангелието няма да приключи с по-малка изява на Божията сила, от тази, която бе изявена при неговото начало. Пророчествата, изпълнили се при изливането на ранния дъжд, за откриването на евангелието, трябва да се повторят чрез късния дъжд, при неговия завършек. Това са „освежителните времена“, които апостол Петър видял предварително, когато казал: "Затова покайте се, и обърнете се, та да се заличат греховете ви, когато дойдат освежителните времена от присъствието на Господа; и Той да ви изпрати Исус." Деян 3:19, 20. Слугите на Бога, с осветени лица и сияещи със свято посвещение, ще бързат от място на място да прогласят вестта от небето. Предупреждението по целия свят ще бъде дадено от хиляди гласове. Чудеса ще бъдат извършени, болните ще бъдат излекувани, и знамения и чудеса ще следват вярващите. (Великата борба, Гл. 38, Параграф 21, 22)

Онези, които са призовани да дадат една такава вест, първо ще са извървели пътеката на Петър и ще са извикали "Аз съм грешен човек!". Такива ще бъдат квалифицирани от недоверието в себе си и отчаяно ще се вкопчат в Исус.

Когато Петър идваше по-близо и по-близо до Сина на Бога; както той си позволяваше да бъде привлечен към едно разбиране за това кой бе Исус, така нямаше друг път за него освен да стигне дотам, че да извика "Аз съм грешен човек".

Тези от нас, които сме били привлечени към истинско познаване на родения Син виждаме, че сърцата ни започват да потреперват пред дължината, широчината и височината на Сина на Бога. Привлечени сме към присъствието на най-върховния характер, по който можем да бъдем моделирани. Когато гледаме към Него, трябва да има повторение на съответното усещане за нашата собствена вътрешна поквара, порочност и греховност. Да се възприеме Синът на Бога в истина, означава да се възприеме реалността, че сме окаяни, бедни, слепи и голи.

Ако възприемем с устните си вярата в Сина на Бога и след това сме водени да прогласим на нашите братя "Ти си грешен човек, ти си в

отстъпничество”, ние се заблуждаваме. Ако се чувстваме принудени да се отвърнем с отвращение от нашите братя, забравяйки, че ние самите сме се покланяли в краката на Ваал; на такива трябва да се каже, че те не познават Сина на Бога в истина, но само в слово. От такива, странете.

Изпитвайте духовете, братя мои, защото много гласове прогласяват Христос е тук и Христос е там, както в адвентизма, така и извън него, но Христос може да бъде намерен само в сърцата на онези, които викат “Аз съм грешен човек” с плодовете на такова покаяние, очевидни в техния живот. Не може да познавате Сина без да познавате собствената си вътрешно безпомощно, греховно състояние; това е невъзможно.

Нека нашата постоянна молитва бъде:

Фил. 3:10 За да позная Него и силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания, като стана съобразен с Неговата смърт.

Размисли на един лаодикийец

(3-ти февруари, 2013 г.)

Като млад адвентист от седмия ден, научих истината за седемте църкви и приложението за последната църква в последните дни. Това знание е наследство от нашите бащи. Забележете как реалността за Лаодикия се появява в разбиранията на Джеймс Уайт.

Състоянието на лаодикийците (хладки и нито студени, нито горещи) не илюстрира ли подходящо състоянието на тялото на тези, които изповядват третата ангелска вест? *Ривю енд Херълд* – 9-ти октомври, 1856 г.

След това той продължава като прави следния проникновен коментар:

Ако това е състоянието ни като народ, имаме ли някакво реално основание да се надяваме на Божието благоволение, преди да сме послушали “съвета” на Верния Свидетел? [Откровение 3:18-21 цитира се.] - Пак там.

Вслушването в съвета на Верния Свидетел изисква познаване на човешкото сърце, което може да даде само Бог. Това познание бе притежавано от нашия Господ Исус Христос, когато Той ходеше между хората.

Йоан 2:24, 25 Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всичките хора и защото Той нямаше нужда да Му свидетелства някой за човека, понеже Сам знаеше какво има в човека.

Един бърз прочит на съвета даден към Лаодикийската църква разкрива група хора, които не познават в действителност какво има в сърцето на човека. Те са народ, който се смята за богат и замогнат и всъщност не осъзнават, че са бедни, окаяни, слепи и голи. Колко жалко състояние е това! Колко ужасно състояние е това! Мисленето че си свързан с небето, когато е така сигурно, че си свързан с пъкъла! Осъзнаването на тези неща кара душата да трепери.

Но доколко е лесно за Адвентиста от Седмия Ден да открие какво е в сърцето на човека и да познае собственото си окаянство? На адвентния народ не е ли дадена голяма светлина? Не ни ли е даден Духът на пророчеството, чрез който сме станали богати в познание на спасителния план? Как може един такъв народ да приеме всички тези неща и все още да бъде сяп, глух, задръстен и глупав? Апостол Павел отговаря:

1 Кор. 8:1-2 А относно идоложертвеното: Знаем, че ние всички имаме знание! **Знанието възгордява**, а любовта изгражда. А ако някой мисли, че знае нещо, той още не е познал нищо така, както трябва да познава.

Като млад адвентист от седмия ден, аз се вирах в този пасаж, осъзнавайки, че това състояние се отнася за мен, но не бях в състояние да разбера, как може да се прилага за мен, така както буквално е написано. Не бях ли приел вестта от 1888 г. за оправдание чрез вяра? Не бях ли приел истината за изследователния съд? Не бях ли съблюдавал вярно съботата? Нали бях приел призива на здравната реформа и отказването от всички меса? Не посещавах ли болните и не помагах ли на бедните? Не ходех ли от врата на врата с вестта на живота към един загиващ свят? Не проповядвах ли евангелието и не изучавах ли Писанията с мнозина,

подпомагайки ги в църквата на Остатъка? Да, наистина! Тогава, как може този съвет да се приложи за мен? О, разбира се, аз бях убеждаван относно неща от живота ми, с които се борех, но някак си дълбочината на съвета ми убягна. Беше така лесно да отклоня ума си към състоянието на другите хора, когато четях този пасаж.

Когато мислех за моята църква и четях този пасаж, си мислех за отхвърлянето на вестта за часа на Съда от много адвентни теолози, промъкването на учението за еволюцията, снижаването на стандартите и компромиса със света, който виждах навсякъде. Да, сега виждах, че това се прилага за моята църква, но то се прилагаше повече за другите отколкото за мен. Господи, знам, че не съм свършен, но Боже, благодаря ти, че не съм като другите адвентисти! Най-смирено (леле мале!) и с благодарност оценявам всичко на което си ме научил и това че ме освобождаваш, и приемам съвета към Лаодикия и се променям Господи! И така, този пронизващ съвет, който се прилагаше за мен стана бързо един пасаж, който всъщност се прилагаше за другите хора, въпреки че с устата си можех да казвам, че се прилага за мен. Устните ми изговаряха думите на Бога, но сърцето ми бе все още сляпо, задръстено и глупаво. О, окаян човек!

Преди седем години бях пастор на църквата на Божия остатък. Проповядвах вестта за оправдание чрез вяра. Кръщавах грешници в Божието царство. Бях отдал живота си за напредъка на Божията кауза. Бях наследник на вярата, веднъж предадена на светиите! О, всъщност случаят не беше такъв. Вярвах в Триединството и бях объркан относно синовността на Исус. Не бях наясно с това, че Той беше роден. Всъщност сега когато поглеждам назад, виждам че бях напълно объркан!

И така, поглеждайки назад, преди седем години, виждам един човек, който е вярвал, че има истината, но това което вярвах щеше да ме остави извън Божието царство! Мислех си, че имам Сина на Бога, но имах фалшификат и затова бях напълно изгубен!

Сега думите от съвета към Лаодикия започват да проникват в ума ми. Виждам себе си като един, който наистина е бил сляп, беден и гол, но ще стана ли отново жертва на същата съдба, както станах преди? Знанието

възгордява! Дали знанието ми за Сина на Бога ме кара да се върна в лаодикийското си състояние и да викам “Благодаря ти Боже, че не съм като другите адвентисти, които вярват в Триединството”. За това ли дойдох толкова далече, само за да бъда в същото състояние, както бях преди? О, окаян човек, кой ще ме избави от това тяло на смъртта?!

Но и нещо повече, веднъж прегърнал истината, аз се опитвах да убедя другите да ходят, така както ходех аз, да подхождат към църквата, както подхождах аз. Аз все още казвах на хората „Знам пътя!”. “Имам истината!” Няма ли край тази човешка нагласа? Кога един такъв човек идва до края си?”

Ето ги думите на Исус към Лаодикия. Това е пътят към живота.

Откр. 3:19 Ония, които обичам, Аз ги избличавам и наказвам: затова бъди ревностен да се покаеш.

Дали познаването на истината ме караше да се чувствам избличен и наказан със страдание на душата, което води към покаяние? Мислех, че имам истината и бях сляп. Мислех си, че познавам правдата чрез вяра, но нямах Единородния Син – самата истина на правдата чрез вяра. Мислех, че познавам пътя към царството, но признавайки слепотата си аз се доказвах като лицемер. Ставаше ясно, че все още съм объркан.

Господ в Своята велика милост ми позволи да бъда изключен от църквата Му. Той позволи това, за да ме смири и да ме доведе до покаяние. Водачите на църквата ме благословиха много чрез това, че ме накараха да спра по пътя и да започна да си задавам въпроси. В тишината на моя дом, имах шанса да изследвам себе си и да открия, че в действителност аз съм един лаодикиец. Като тринитарист и като адвентен пастор сега поглеждах назад и виждах, че със сигурност заслужавах да бъда избълван от устата на Христос. Получавах само това, което заслужавам. Все още ли ще бъда глупав, за да ходя в искрите запалени от самия мен, представяйки себе си като почетен от Бога, смятайки че Бог е на моя страна и че имам истината и знам пътя. Душата ми трепери! Господи, избави ме от това тяло на смъртта! Избави ме от човека, който винаги смята, че е прав и вижда другите като сбъркалите и се задоволява в своето познаване на истината,

когато сърцето му е пълно с грубост, гордост и самоувереност. Нека бъде човекът, който чака в тишината и скърби за своето състояние и да позволя на Господ да прави с мен каквото Той желае, а не аз.

Татко, нека тези думи бъдат на устните ми:

Лука 18:13 А бирникът, като стоеше надалеч, не искаше дори очите си да повдигне към небето, а се биеше в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мен, грешника.

Псалм 22:11 Да не се отдалечиш от мен, защото близо е скръбта, защото няма помощник!

Господи, ти си ми обещал дара на покаянието. Казал си ми, че трябва да жалеем, както някой жалее за едничкия си син. Нека този дар дойде за мен лаодикиецът.

Моята кръв, Отче, моята кръв, моята кръв, моята кръв!

(16-ти август, 2011 г.)

През последните 48 часа след представянето на презентацията Пътят към Най-святото, бях силно впечатлен от реалността на посредническото дело на нашия Спасител в Пресветото място. Наистина не мога да изразя с думи това, което мисля за жизненоважната работа, която трябва да свършим, за да се възползваме от ходатайството на Исус.

Осъзнавайки, че нашите предци са намерили пътя към Пресвятото място и извървяването на този път в съзнанието ми, ме затрогва силно с реалността на това небесно дело. Сякаш съм придобил благословение от небето, отваряйки сърцето си за делото на нашите пионери, обръщайки сърцето си към тях. Усещам това, което те са чувствали и започвам да изживявам това, което те са преживели, и това се случва само, защото се върнах при Бога, Когото те са почитали.

През този ден бях подтикнат да взема книгата Ранни писания и да прочета раздела за запечатването.

Бях отнесена в Светая Светих, където видях Исус все още да ходатайства за Израил. На долния край на дрехата му имаше редуващи се звънчета и нарове. След това видях, че Исус нямаше да напусне Светая Светих, докато всеки човешки случай не бъде решен било за спасение, било за унищожение. Видях, че Божият гняв не може да дойде, преди Исус да е приключил Своето дело в Светая Светих, преди да е съблякъл свещеническата си одежда и да е облякъл дрехата на възмездие. {Ранни писания, Запечатването, Параграф 1}

Никъде в християнския свят не би могъл да се разбере подобен възглед за спасителния план, тъй като учението за Небесното светилище не се преподава там. Те нямат знанието за едно знание за завършено изкупление в небето; нямат знанието, че Божиите хора трябва да получат победа над всичките си култивирани и наследени склонности; нямат познанието, че Бог ще усъвършенства една група хора, за живот във времето без посредник. Християнският свят не знае нищо от тази истина и затова не знае как да се моли, за да се подготви за това време. Успявате ли да видите как знанието, в учението за Светилището, разкрива движението на Древния по дни и Човешкият Син в небето, от Святото към Пресвятото място, слагайки там край на греха. Следва връщането на земята, БЕЗ да се занимава вече с грях (Евр. 9:28), за да вземе със Себе Си очакващите Го деца. Усещате ли как това влияе на начина, по който се молите и това как разбирате делото на християнина в освещаването?

Не мога наистина да изразя мислите си по отношение на това защо тази истина сега гори в съзнанието ми, сякаш съм я видял за първи път. Вярвам в това учение от 25 години и въпреки това сега то гори в сърцето ми, сякаш е изцяло ново за мен. Имам засилено усещане за това какво означава да знам, че Исус е в Пресветото място. Моята вяра достига до това отделение, за да получа скъпоценното масло, необходимо за справяне във времето на Якововата скръб.

Скоро Исус ще свали Своите свещенически дрехи. Чуйте:

Видях, че четиримата ангели задържат четирите ветрове, докато не завърши Исусовото дело в Светилището и тогава ще дойдат седемте последни язви. Тези язви ще разгневят грешните против праведните. Те смятаха, че ние сме им докарали Божиите наказания и че ако успеят да освободят земята от нас, язвите ще престанат. Излезе указ за убиване на светиите, което ги накара да викат ден и нощ за спасение. Това бе времето на Якововата скръб. {Ранни писания, Запечатването, Параграф 2}

Това време е точно пред нас и е трябвало да се случи преди години, ако не е била молитвата на Исус. Животът ни - вашият и моят - е поддържан в благодатното време само, поради интензивното умоляване на Исус към Неговия Отец с Неговата кръв. Чуйте отново:

Видях четирима ангели, които щяха да извършат едно дело на земята и тъкмо се канеха да го направят. Исус бе облечен в свещенически одежди. Той погледна със състрадание към останалите, след това вдигна ръце и извика с глас на дълбоко състрадание: „Моята кръв, Отче, моята кръв!“ Тогава видях една необикновено блестяща светлина да излиза от Бога, седящ на големия бял престол, и всичката да се излива над Исус. След това видях един ангел да лети бързо с една поръчка от Исус към четиримата ангели, които трябваше да извършат дело на земята. Той размахваше нещо в ръката си и викаше високо: „Спрете! Спрете! Спрете! Спрете! Докато не бъдат запечатани челата на Божиите служители“. {Ранни писания, Запечатването, Параграф 5}

Четиримата ангели би трябвало вече да отпуснат разрушителните ветрове да свършат работата си и ако те бяха пуснали тези ветрове, щяхме ли да получим характери, готови да устоят без посредник? Признавам си, че не бих бил готов. В милостта Си Исус извика: „Моята кръв, Отче, моята кръв, моята кръв, моята кръв!“ Колко съм благодарен за този вик от сърцето на нашия Спасител. Имаме още малко време на достъп до Пресветото място, преди това дело да бъде завършено завинаги.

Колко често трябва да се приближаваме до Божия престол, за да бъдем уверени, че нашите характери са променени? Колко често трябва да се молим за Духа? Доволни ли сме от нашите характери такива, каквито са? Дали сме виновни в поведението си към съпруга / съпругата ни, децата

ни, семейството и приятелите ни? Малките раздражения, нетърпеливите думи, липсата на любов, мълчанието вместо топлината ... доволни ли сме от тези неща? Ще отидат ли такива характери в небето? Не, никога. Само онези, които черпят от извора на вечния живот и са се изпълнили до горе, ще влязат в този чист и свят град и ще получат благословенията на Отец.

Ще се включите ли в молитвата за повече любов, повече светлина, повече Христоводобност? Нека да вършим това дело сега, докато има още малко време.

Уидън, Уиланд и Дж. Х. Уагонър за Умилостивението

(16-ти февруари, 2013 г.)

В основата на Евангелието е Йоан 3:16. Като грешници ние сме поканени да съзерцаваме реалността, че Бог всъщност е дал Своя Единороден Син в акт на неразбираема любов. Тази любов се измерва пропорционално с това, което разбираме, че е дадено. Христос влязъл ли е в гроба със знанието, че като втора личност на Триединството, Неговото истинско Аз всъщност няма да умре? Затъмнена ли е Божията агапе любов с тази дразнеща мисъл, че Исус е имал спасителна утеха докато е минавал през физическото мъчение и срама на кръста?

Бих искал да поставя в контраст някои мисли на д-р Удроу Уидън с тези на пастор Робърт Уиланд, надявайки се с това да насоча вниманието ви към разликата, която съществува в момента, по отношение разбирането на изкуплението.

Д-р Удроу Уидън

Само Бог може да направи жертвата. По-дълбокият проблем обаче се върти около въпроса защо само член на Божеството (избран е Исус) може да принесе напълно ефективна, спасяваща жертва за греха. Тук трябва да се движим с най-голяма загриженост и яснота.

Трябва да си припомним, че сме на границите на тежката истина, обвита в най-дълбоката от всички мистерии.

На първо място, трябва да признаем, че в буквален смисъл истинското божество е естествено безсмъртно и не може да преживее смъртта. Тази проста библейска истина (1 Тим. 6:14–16) обяснява една от причините за необходимостта от въплъщението (Евр. 2:9, 14–18). Само зависима, смъртна човешка природа може да бъде подложена на смърт. И в преживяването на въплъщението Исус поел човешката природа и умрял.

Но, отново поставяме въпроса? Защо само един, който е напълно божествен, би могъл да принесе жертва на умиловителна смърт? Защо това би било вярно, ако Христос в Своята божественост не беше способен да умре?

Исус, единственият извършител на умиловителното. Изглежда, че отговорът идва в редица пленяващи аспекти: (1) Самият съюз на божествеността с човечеството в Христовата въплътена природа предполага, че макар че божествеността не е умряла буквално, тя е достатъчно умряла в следния смисъл:

Христовата божественост, заедно с Неговото човешко естество, саможертвено се съгласяват за смъртта, във всяка стъпка по пътя към Кръста. И по този начин самата природа на Христовата човешка смърт е била облечена с безкрайната стойност на вечната любов. Удроу Уидън, Бог е любов – Тринитарна любов!, Журнал на адвентното теологично общество, пролет 2006 г., стр. 98-124.

Пастор Робърт Уиланд

Където и някой да намира идеята за естественото безсмъртие на душата, там той със сигурност ще намира и егоцентричност, като доминираща концепция за любовта. Това е толкова различно от новозаветната идея за любовта, колкото неделята е различна от съботата, но е също така, умело проектиран фалшификат. Учението за естественото безсмъртие на душата е знаме, което ни предупреждава: тук няма да намерите истинско разбиране за вечното евангелие на правдата чрез вяра, защото не може да има истинска идея за новозаветната вяра; със сигурност не такава, която е в хармония с очистването на светилището.

Това е една от истинските причини, поради които Елън Уайт предупреждавала срещу опасностите от тази лъжлива, но фина заблуда. Крайният спиритизъм е фалшива правда чрез вяра:

Популярното служение не може успешно да се противопостави на спиритизма. Те нямат нищо, с което да защитят стадата си от неговото пъклено влияние. ... Безсмъртието на душата ... е в основата на спиритизма. (Свидетелства към църквата, том 1, гл. 66, Параграф 9)...

Защо е невъзможно истинската новозаветна любов да съществува в компания с този „отровен проект на Вавилон“? Защо Вавилон не може да види кръста, да види *agape* и да преживее истинска новозаветна вяра? Защо той не може да провъзгласи истинското евангелие?

Неразделен с идеята за естественото безсмъртие на душата е възгледът, че Христос не е направил безкрайна жертва, когато е умрял на кръста. Той казва на разкаялия се крадец, днес ще получим голяма награда, „Днес ще бъдеш с Мен в рая“ (Лука 23:43). Да, и двамата уж отишли там в онзи ден! По време на Неговото изпитание, нашият Господ бил поддържан от надеждата за награда и утешен от уверението, че Той наистина няма да умре. Жертвата Му била само физическа агония и човешки срам, с временен характер. Мойсей направил още по-голяма жертва, в името на Израил, когато помолил името му да бъде заличено от Книгата на живота, ако на Израил не можело да се прости (Исх. 32:32)! Но в този

популярен възглед, внимателно е премахната пълната самоизпразваща се природа на агапе, в Христовата любов. Той бил мотивиран само от егоцентрична загриженост; или най-малкото надеждата за награда била старателно смесена с Неговата любов.

Но истинската библейска гледна точка е, че Христовата жертва е била наистина безкрайна и вечна. "Не само човешкото му тяло" е умряло"; Самият той умрял като еквивалент на „втората смърт“, смърт без надежда за възкресение. Самият Той е безкрайният Божи Син, такава жертва е мярката за безкрайната любов, отвъд способността ни да я оценим напълно. Въпреки че Той наистина бил подкрепен от светлата увереност в благоволенieto на Неговия Отец до момента, когато тъмнината обгърнала Голгота, но после над Него дошъл ужасът на голяма тъмнина, когато Той извикал: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“ и лицето на Отец било напълно скрито. Цялата тежест на нашата вина била стоварена върху Него. Тогава Той загубил от погледа Си възкресението и бъдещата награда:

Спасителят не можеше да види през порталите на гроба. Надеждата не му представи Неговото излизане от гроба като завоевател, нито Му говореше за приемането на Неговата жертва от Отец. Той се страхуваше, че грехът е толкова оскърбителен за Бога, че раздялата им трябваше да бъде вечна. Христос изпита мъката, която грешникът ще изпита, когато милостта вече няма да пледира за виновната раса. (Копнежът на вековете, Гл. 78, Параграф 38)

Именно това безкрайно измерение на Христовата любов е затъмнено от езическо-папското учение за естественото безсмъртие. Нито една църква, която поддържа тази концепция, не може да оцени адекватно кръста или да го проповядва в неговата сила. **Това невярно учение допълнително прави невъзможно „агапето на Христос“ да ни води истински към въздържание, тъй като реалността на нейната висша вярънност отсъства. И при една така омърсена агапе, вярата също се омърсява; и е неизбежно правдата да бъде съкратена от истинските й измерения.** От него не може да се получи нищо, освен неподчинение на закона, продължаване в греховете, егоцентричност и равнодушие, всичко това прикрито като

„спасение чрез вяра“. Робърт Уиланд, *Чукването на вратата*. 1974 г.

Пастор Уиланд пояснява, че Христос умрял равностойно на втората смърт, без надежда за възкресение. Има голяма разлика между твърдението „Самият той умря“ и „Той умрял достатъчно, за да....“ Човек трябва само да погледне бележките под линия на настоящите статии на адвентни учени, за да види, че техните основни източници са евангелските църкви, които поддържат учението за естественото безсмъртие на душата и систематично използват това учение във връзка с Триединството.

Както Уиланд ясно показва, учението за естественото безсмъртие, приложено към Христос, Божият Син, „разрежда“ истинското разбиране за агапе и това, което в действителност е дадено на Голгота. Горещо препоръчвам да прочетете книгата на Уиланд *Чукането на вратата*. Това е една от най-проникновените книги, които съм чел някога във връзка с адвентизма.

Тези въпроси не били скрити от нашите пионери. Имало е разбиране за това как Триединството влияе на Умилостивението. Приключвам с изявлението на Дж. Х. Уагонър.

Пастор Дж. Х. Уагонър

И тук е показано как по един забележителен начин най-големите крайности се срещат в теологията. Най-крайните тринитаристи и най-крайните унитаристи се срещат и са идеално обединени, относно смъртта на Христос - вярата и на двете означава социнианство. Унитаристите вярват, че Христос е бил пророк, вдъхновен учител, но само човек; че смъртта му е била само смърт на едно човешко тяло. Тринитаристите твърдят, че терминът „Христос“ обхваща две различни и отделни натури: тази, която е била просто човек; другата, втората личност на триединството, която е живяла в плът за кратък период, но не е могла да страда или да умре; че Христос, който умрял, е само човешката природа, в която е живяла божествеността. И двете групи имат един човешки принос и нищо повече. Колкото и да е бил възвишен предсъществуващият Син; без значение колко славен, колко мощен или дори колко вечен е бил; ако само човешкото е умряло, то жертвата е била само

човешка. И що се отнася до заместническата смърт на Христос, това е социнианство. Следователно забележката е справедлива, че учението за триединство принизява Умилоствението, свеждайки го единствено до основата на един човешки принос. Няколко цитата ще покажат правилността на това твърдение. (Дж. Х. Уагонър, 1884 г., Умилоствението в светлината на природата и Откровението, стр. 164, 165)

Моята връзка с адвентната църква

(29-ти януари, 2010 г.)

Искам да изложа пред вас моето разбиране за връзката ми с адвентната църква.

Църквата на адвентистите е заветен народ, издигнат от Бога, за да даде трите ангелски вести на света и да подготви народ да посрещне Господа.

"Бог призова Своята църква в това време, както е призовал и древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез мощната секира на истината, вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги доведе в свята близост със Себе Си. Направил ги е пазители на Неговия закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите мъдрости, дадени на древния Израил, и тези са свят дар, който трябва да бъде даден на света." Свидетелства към църквата, том 5, Гл. 52, Параграф 3

Пророкът казва, че днес църквата Му е призована ТАКА, както Той е призовал древния Израил. Организацията на Израил се основавала на семейната заветна структура, дадена на Авраам в Битие 12-та глава. Чрез Израил всички семейства на земята трябвало да бъдат благословени. Обещанията на завета били дадени на Авраам въз основа на добре разпореденото му семейство.

Тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благославят всичките народи на земята. Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие, за да направи ГОСПОД да дойде на Авраам онова, което е говорил за него. (Битие 18:18-19)

Наставлението (заповядването) на неговите деца и домакинство било централният стълб, който щял да позволи на Бог да донесе на Авраам всички обещания на завета. Благословенията, които идват чрез тази структура, са славата на децата (Пр. 17:6). Най-голямото благословение, което можем да получим е да познаем своята идентичност, като Божии деца (Йоан 1:12) и това че сме обичани и приети от Него. Най-големите проповедници на тази вест трябвало да бъдат бащите на всеки дом; те трябвало да бъдат най-големите евангелисти от всички.

Отец възцарил тази велика истина в началото на християнската църква, като обявил приемането на човечеството в Неговия Син, чрез благословието на Отец - „Ти си мой Син, в Когото благоволя“. Това е сърцето на евангелската вест, обявена чрез Илия през последните дни, докато той обръща сърцата на бащите към децата, а на децата - към бащите.

На тази платформа апостол Павел поставя ясна основа за ръководството на църквата.

Надзорникът (старейшината) обаче трябва да бъде непорочен, мъж на една жена, самообладан, разбран, порядъчен, гостолюбив, способен да поучава, не пияница, не побойник, а кротък, не скандалджия, не сребролюбец, който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква? (1 Тимотей 3:2-5)

Семейната структура на църквата е жизненоважна, за да може благословието на завета, сключен с Авраам, да достигне до нас. Старейшината трябва да управлява добре дома си, което означава, че той е глава на дома си и той отнася Божието благословение до жена си и

децата си, повтаряйки думите на Отец: „Ти си моето дете, в което благоволя“. Това е работата, дадена на църковните водачи. На хората, които идват в църквата с разрушен дом, старейшините на църквата трябвало да раздават това благословение, като посещават сираците и вдовиците (Яков 1:27).

Критичната способност на един баща (който познава своята идентичност като такъв, който благославя) да благославя хората под негово ръководство се опира на съпругата му. Нейното покорство към съпруга ѝ установява неговия авторитет и му дава възможност да предаде благословенията на Отца към семейството. Ако тя отказва да се подчини или обърква идентичността си по отношение на съпруга си, като първо го предизвиква открито и второ гадае какви трябва да бъдат решенията му, умовете на децата му също ще се научат да оспорват и предизвикват решенията му, поставяйки под въпрос неговата мъдрост.

Ролята на съпругата, която знае своята идентичност, е да моли съпругът ѝ да изговаря думи на благословение към нея и нейните деца. Когато му се покорява и го насърчава, тя ще отвори широко устата му за благославяне и ще получи изобилна реколта чрез способността си да отглежда такова семе в съпруга си.

Това е моделът за дома, както и моделът за църква и нейните водачи. Всеки път, когато членството се съпротивлява на авторитета на ръководството, то затваря канала на благословието и проклятието става факт. Отговорността на църквата е да се моли за своите водачи и да се обръща към тях по въпроси, по които смята, че проповядването, би могло да е във вреда. Ако един член е освободил съвестта си, при пълно уважение към ръководителите си и все още съвестта му не може да види дадените причини, тогава той трябва да поиска решение от ръководителите и от Бога. Единственият, който открито може да предизвика църквата, е самият Бог, пряко или чрез устата на своите пророци. Откритата атака срещу ръководството на адвентната църква и поставяне под въпрос на техния авторитет със сигурност ще доведат до срив на благославящата структура.

Именно в този контекст се опитам да апелирам към ръководителите на църквата.

Старейшина не изобличавай, а го увещавай като баща; по-младите — като братя; (1 Тимотей 5:1)

Убедих се в съвестта си, че като църква сме предприели грешен курс на действие, по отношение почитането на Бога. Направих своето обръщение към водачите, признавайки напълно позицията им на ръководители в заветния Божи народ. Признавам тяхното ръководство, защото ние сме заветно семейство с история, а не просто интелектуален колектив с определени вярвания, където приемането означава пасивно подчинение на веруюто. Членовете на семейството имат право с любов да увещават старейшината, сякаш им е баща и да се молят за него, той да взема решенията, които Бог желае да взема.

Положих много старание да изслушам съвета на моите братя. Молах се сериозно за това, но не намерих облекчение за съвестта си. Следващият ми призив към ръководителите беше да ме дисциплинират, според властта, предоставена им от Бог. Тъй като установих, че не мога да предам съвестта си, която беше в плен на Божието Слово, с готовност предадох пълномощията си - които ценях изключително много и се предадох със сълзи. По никакъв начин не поставям под съмнение решението на ръководителите, относно мен и изцяло уважавам тяхното решение и процеса на оценка, по отношение на моя ръкопис - *Завръщането на Илия*.

Продължих да апелирам към Бога, ако тази дисциплина е наистина Негова дисциплина, Той да ме поправи и да освободи ума ми от заблудата ми, но ако има валидност в обжалването ми, аз вярвах, че като мой скъп Небесен Отец, Той щеше да се вслуша в моя призив и да преобърне това решение. Това е Негово дело, а не мое.

Изключително съм благодарен, че ми е позволено да бъда член на адвентната верска общност. Продължавам да обичам онези, които са поставени за ръководители над мен и се моля за тях. Моля се Бог да им даде мъдрост и да ме благословят с мъдър съвет и да обмислят дали са предприели правилния път на действие. Сега, когато моят призив е в Божиите ръце, аз се доверявам, че Той или ще ми покаже грешката ми,

или ще помогне на моите братя да ме благословят, разбирайки, че сърцето ми плаче за тях.

Вярвам с цялото си сърце, че адвентната църква все още е Божиата заветна църква и няма да се разведе с нея, защото не намирам никакви библейски доказателства, че съм свободен да се ожения за друга. Повтарям, че вярвам, че съм част от заветното семейство и на семействата може да им отнеме време да работят по дадени проблеми, но те се стремят да поддържат дисциплината на уважение към ролите, които имат. Мнозина смятат, че атакувам църквата с изразяване на съвестта си. Това не е така. Обичам църквата и нейните водачи и вярвам, че като член на семейството имам право на обжалване и право на съд.

Знам, че други са се почувствали дълбоко наранени от църквата и са се оттеглили от нейното членство. Моля, вижте това като знак на властта на ръководството да благославя, в рамките на завета. Отказът им да изслушат жалбата ви със сигурност носи проклятие. Познавам чувството добре; то жили като скорпион. Призовавам ви да не изоставяте семейството и да не презирате този законен авторитет. Бог е този, който дава власт и Бог я отнема. Не мога да реша кога тази власт трябва да бъде отнета. Бог прави тези неща ясни, ако е необходимо или когато е необходимо.

Отписването от църковното семейство е отпадане от системата на семейния завет, направен с Авраам, а тези, които напускат, не носят със себе си силата да благославят онези, на които влияят. Да, те могат да благословят с познаване на истината, но не могат да предадат истината, че Бог благоволи в нас и ни прави сигурни в Неговата любов. Отстраняването от семейството не позволява на благословието да се разпростре върху бракове и да възстанови истинския авторитет, защото отстраняването от законния авторитет на Бога е противопоставяне на Неговия авторитет и това пресича силата да се благославя. Организация, която е издигната в такава ситуация, ще бъде силно притисната, за да избегне процеса на самооправдание, чрез атаки срещу църковното ръководство. Тази липса на покорство се наблюдава от новообърнатите към вярата и те след това действат по подобен начин и така структурата на благословието никога не може да проработи.

Ако наистина желаем Духа на Илия, трябва да обърнем сърцата си към бащите на духовния Израил, да ги умоляваме с обич и любов, да покажем дух на подчинение и да се молим за тях, Господ да благослови техните съвети към нас. Това покорство трябва да се поддържа в напрежение с исканията на съвестта, която е в плен единствено на Словото Божие. Нашите ръководители могат да ни ръководят само чрез този авторитет. Библията е единственият авторитет, който ръководи съвестта ми, но църковното ръководство е авторитетът, който носи благословението на завета. Това е обещано на Авраам в Бит. 18:19.

Бог е обещал да отвори извори в долините на депресията, а също и в планините на гордостта. Тези извори ни връщат обратно към семейното царство на Авраам. Докато не направим това, ще стоим в пустинята и ще продължим да мърморим и да се оплакваме от водачите, да бъдем ухапвани от змии и да се оплакваме от манната.

Нека се покоряваме с любов на ръководителите и нека апелираме към тях, за да чуят нашите притеснения с обич и благодат. Това е моята молитва.

Авраамовото пътуване в Бит. 12-та глава, модел за адвентизма

(26-ти февруари, 2010 г.)

Мнозина знаят за факта, че адвентизмът следва модела на Израил.

А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена. (1 Коринтяни 10:11)

Защото всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение, за да можем ние чрез търпението и утехата на Писанията да имаме надежда. (Римляни 15:4)

Елън Уайт сравнява, по един конкретен начин, адвентизма и Израил:

Примките на Сатана са заложени за нас също толкова истински, колкото са били заложени за израилтяните, точно преди влизането им в Ханаанската земя. Повтаряме историята на този народ. (Свидетелства към църквата, Гл. 14, Параграф 10)

Показателно е също, че Израил повторил опитността на Авраам, слизайки в Египет, бил уловен там, след това избавен от язва и освободен от царя. Този модел става важен за адвентизма в контекста на това, че ние сме присадени към този завет и сме отгледани по същия начин, както Израил в древността.

"Бог призова Своята църква в това време, както е призовал и древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез мощната секира на истината, вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги доведе в свята близост със Себе Си. Направил ги е пазители на Неговия закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите мъдрости, дадени на древния Израил, и тези са свят дар, който трябва да бъде даден на света." Свидетелства към църквата, том 5, Гл. 52, Параграф 3

Нека обърнем специално внимание на Авраамовия модел:

1. Бит. 12:2, 3 Обещано му е благословието и завета, чрез който ще бъдат благословени всички семейства на земята;
2. Бит. 12:4 Авраам излиза от Вавилон;
3. Бит. 12:6 Идва на хълма или планината на Учителя (Море);
4. Битие 12:7 Господ се явява и обещава земята на потомството на Авраам. Авраам изгражда олтар и се покланя на Господа;
5. Битие 12:10 Страната претърпява глад и се взема решение да пътуват до Египет;
6. Битие 12:11-13 Авраам моли жена си да прикрие истинската си идентичност и да заяви, че има същия произход като него - негова сестра. Истинската позиция на покорство се губи;
7. Битие 12:14-16. Фараонът намира Сара за привлекателна и въз основа на новата ѝ идентичност я вкарва в къщата си и награждава Авраам;

8. Битие 12: 17-19. Господ изпраща язви на фараона, така че той да открие истинската идентичност на Сара;
9. Бит 12:20, Бит. 13:1-4 Фараонът изпраща Авраам и той отива в Ханаан.

Това е следвания до сега модел от адвентизма и така ще продължи и в бъдеще:

1. Бог дал на адвентизма благословието и завета с вестта на Третия ангел, в контекста на Илия. Тази вест ще отиде до всеки народ (племе), род (група), език и нация. (Свидетелства към служителите и евангелските работници, Гл. 4, Подзаглавие: Църквата – светлина на света, Параграф 2; Ранни писания, гл. Една твърда платформа, Свидетелства към църквата, том 5, Гл. 43, Параграф 32...; Свидетелства към църквата, том 7, Гл. 28, Параграф 1-3);
2. Адвентизмът излиза от папския Вавилон, заставайки върху стълбовете на съботата и състоянието на мъртвите, оттегляйки се от светостта на неделята и безсмъртието на душата. (Съвети до писатели и редактори, стр. 30 в оригинал; Ранни писания, Гл. Една твърда платформа);
3. Адвентизмът пътува към 1888 г., където се натъква на учител по правда във вестта за оправданието чрез вяра. Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 91 в оригинал);
4. Адвентизмът започва да получава късния дъжд и обещанието за земята е пред нас. {Ривю енд Херълд, 2-ри март 1897 г. Параграф 7};
5. Адвентизмът отхвърля вестта и гладът за Словото влиза в Божия народ и ние скитаме към Египет, търсейки храна. (Материали на Елън Уайт от 1888 г. стр. 1067);
6. Водачите на адвентизма крият истината за разбирането на покорството на Христос пред Отца, като Божий Син и го представят на Мартин и Барнхаус, като един, който има същия произход като Отец. (Въпроси върху доктрината ревизирана от Лирой Мур за подробности за това как книгата ВВД е влязла в обръщение);

7. Мартин и Барнхаус обявяват адвентизма за странен, но ортодоксален, поради нашето приемане на Триединството и отхвърлянето на естеството на Христос. Това узаконява адвентизма и отваря много врати за нас и ни дава много предимства. „...напълно е възможно да бъдеш адвентист от седмия ден и да бъдеш истински последовател на Исус Христос, въпреки хетеродоксните (друговерските) схващания...“ Царство на култовете стр. 517;
8. В момента сме в плен, поради лъжата си за истинската самоличност на Христос, Божият покорен деятел, но Бог ще изпрати 7-те последни язви⁶, за да предупреди Вавилон и царете на земята, относно истинската идентичност на Исус, която се разкрива от ангела на Откровение 18-та глава.

Докато не се молим с молитвата на Даниил в 9-та глава от книгата му и не се покаем за скриване на истинската идентичност на покорния Божий Син, ще останем в плен и вестта от Откровение 18-та глава няма да дойде.

Вече сме почти напълно изложени на прищявката и желанието на Вавилон и Божията жива ограда се отмахва от нас. Танцували сме с моавките и сме пили виното им, точно на границите на Ханаан, а язвата със сигурност е на път да слезе върху нас.

Призовавам всички да се молят Бог да се намеси и да ни спаси. Ние сме народ на завета и само онези, които се идентифицират, като част от този народ и се молят с молитвата „съгреших“ и „нека останем в града“, ще избегнат избиването от ангелите-отмъстителите. Сърцето ме боли за нашия народ и аз се моля, ден и нощ, Бог да бъде милостив към нас и да ни прости, че се отвърнахме от Неговия Син.

⁶ Насилието не произхожда от нашия небесен Баща. По-късните ни разбирания по този въпрос са отразени в книгата *Agape*, която може да намерите на maranathamedia.bg

Авраам и адвентизмът, един паралел – част втора

(29-ти май, 2012 г.)

Тъкмо обядвах, когато тези мисли ми дойдоха, така че трябваше да ги представя в статия, за да не ги изгубя. Ще имат нужда от повече разработване, но просто исках да имам основните точки.

Авраам и Сара	Христос и адвентизмът
1. Авраам взема Сара от Вавилон. Бит. 11:31; Бит. 12:1	1. Христос взема адвентизма от Вавилон
2. Сара не може да роди потомство на Авраам. Бит. 15:2	2. Адвентизмът не може да роди потомство на Христос в 1888 г.
3. Сара подтиква Авраам да вземе Агар, за да има деца и да стане голямо множество. Бит. 16:1-3	3. Адвентизмът подтиква Христос да приеме евангелския протестантизъм, за да може да стане голяма множество
4. Агар ражда потомък на Авраам. Бит. 16:4	4. Евангелският адвентизъм ражда потомство и църквата нараства неимоверно
5. Бог променя имената на Аврам и Сарая на Авраам и Сара. Те нямат капацитета да родят потомък	5. Бог издига ново поколение, което държи вярата на своите бащи, но адвентизмът на пионерите е напълно зелят от евангелския протестантизъм дотам, че за него изглежда напълно невъзможно да роди Потомъка.
6. Авраам се моли за своя роднина, който е пленен в Содом.	6. Адвентизмът на пионерите умолява за своите роднини, които са заробени във Вавилон.

7. Сара ражда потомъка.	7. Адвентизмът на пионерите ражда семето, в силата на 4 ^а ангел.

Елементи от тази последователност могат да се намерят и в историята на Елкана и Анна. Анна била първата съпруга, която не можела да ражда. Втората съпруга родила деца и поискала наследството. Анна влиза в светилището и чрез Илий получава обещаното Семе.

Адвентизмът и седемте църкви

(7-ми септември, 2012 г.)

Принципът на повтарящата се история е изложен ясно в Библията. Преживяването на Авраам, когато отива, а след това излиза от Египет, било повторено от Израил няколко столетия по-късно. Самото преживяване на Израил осигурява пример за Божия народ в последните дни. Обърнете внимание на това, което казва Елън Уайт:

Примките на Сатана са заложени за нас също толкова истински, колкото са били заложени за израилтяните, точно преди влизането им в Ханаанската земя. Повтаряме историята на този народ. (Свидетелства към църквата, Гл. 14, Параграф 10)

Още едно важно изявление:

"Това което е било до сега: и това което ще бъде, вече е било; и Бог изисква това което е минало." В милост Бог повтаря отношенията си от миналото. Дал ни е запис на отношенията Си в миналото. Трябва да изучаваме внимателно това, защото историята се повтаря. Имаме по-голяма отговорност от онези, чиято опитност е записана в Стария завет, защото техните грешки и резултатите от тези грешки са били хронифицирани за наша полза. Ривю енд Херълд, 20-ти април, 1897 г.

Една от историческите епохи, която ме е интересувала, е периодът на седемте църкви. Материалът който ни даден в Откр. 2-ра и 3-та глави,

очертава историята на църквата в един общ смисъл, но по-конкретно тя прави това в един организационен смисъл. Казвам това, защото седемте звезди, които са в ръцете на Христос, са ръководителите на седемте църкви (Откр. 1:20). Ръководителите са свързани директно с организация.

Интересно е, че историята, дадена в Откровение 12-та глава се отнася за това, как истината на Библията е оцеляла в сред Божия народ. Тя отива в забвение и е скрита за един период от 1260 години чрез Келтската църква, Валдензите и други. Историята в Откр. 2-ра и 3-та глави е по-широка, заради конкретните ѝ послания към църковното ръководство и неговите успехи и провали в организацията. Разликата между Откр. 2-3 глави и Откр. 12 е жизненоважна по много причини, но този проблем отива отвъд обхвата на тази статия.

За мен е било интересно как историята на седемте църкви може да бъде използвана, за да покаже едно типологично развитие на дадена църква, във всяка епоха. В таблицата която следва, бих желал да очертая организационните принципи, които виждам в тези седем църкви.

Църква (г. сл. Хр.)	Значение	Организационни принципи	Преживяване
Ефес (31-100)	Желателен	Установяване на основа	Загуба на първата любов. Откр. 2:4
Смирна (100-313)	Сладко ухание след като е смазана	Напредък в сред преследване	Ти си богат. Откр. 2:9
Пергам (313-538)	Въздигната чрез брак	Напредък чрез компромис	Появата на Валаам и

			Николаитите (Откр. 2:14,15)
Тиатир (538-1517)	Да изтощиш	Разширяване чрез институционално господство	Толерира Езавел (Откр. 2:20)
Сардис (1517-1798)	Останалите неща	Раздробена чрез духа на съпротива и независимост	Име което живее, но е мъртво. Малцина са неосквернени (Откр. 3:1, 4)
Филаделфия (1798-1844)	Братска любов	Пресята чрез любовта към истината	Не си се отрекъл от моего име, имаш малко сила. Подготвен за преживяване то в Най- святото място. (Откр. 3:7, 8)
Лаодикия (1844- 2 ^{ро} пришествие)	Съд на народа	Отделени чрез съд. Мъдрите и глупавите девизи.	Казваш, че си богат, но си беден, спял и гол. Покай се!

Ако следваме тази последователност, виждаме че Божията църква първо е установена, а след това преследвана. Преследването води до компромис, който позволява на врага да влезе в църквата, за да потвърди своето господство. Духът на господство в комбинация с духа на бунта, води до едно движение на съпротива, което след това фрагментира църквата. От този процес се пресява една малка група, която е привлечена към истината, докато останалите, които са подхранвани, или от духа на господство, или от духа на съпротивата, съставляват неразумните девизи в съда, защото нямат маслото на Христос, което е един дух на любов и нежност.

Бих желал да кажа, че това преживяване се случва в историята на Църквата на Адвентистите от Седмия Ден, и то съдържа много поуки за нас.

Организационен принцип	Преживяване	Адвентизъм
Установяване на основа	Загуба на първата любов. Откр. 2:4	1840-1863г.. Преживяване на първата любов 1840-1844г., Полагане на доктринална платформа 1847-1848г. Загуба на първата любов. Пример в 1856 г., провал на Ендрюс и Лафбъроу в Уаукон Айова.
Напредък всред преследване	Богат си. Откр. 2:9	1863-1895 г. Богати чрез вестта от 1888 г. Атакувани от другите църкви, неделни закони, фалшиви твърдения за

		отричане божествеността на Христос.
Напредък чрез компромис	Появата на Валаам и Николаитите (Откр. 2:14,15)	1895-1931 г. Царска власт, Келог, Белинджър, Библейска конференция в 1919г.. Започва пасторската асоциация. Връзка с фундаменталните протестанти. Въвеждане на Триединството.
Разширяване чрез институционално господство	Толериране на Езавел (Откр. 2:20)	1931-1980 г. Въвеждане на Триединството, Църковен наръчник и Църковни политики. Въпроси върху Доктрината, разширяване на институциите.
Фрагментиране чрез духа на съпротива и независимост	Име което живее, но е мъртво. Малцина неосквернени. (Откр. 3:1, 4)	1981 г. – настояще. Издигане на независими движения. Война по въпроса за светилището, Праведност чрез вяра, Победа над греха, Елън Уайт, Ръкополагане на жените, Триединството и много други.

Пресети чрез любовта към истината	Не си се отрекъл от моето име, имаш малко сила (Откр. 3:8)	Точно пред нас. Придържат се към името на Божия Син и поддържат нежния Дух на Христос. Възстановяват достъпа до преживяването в Светая Светих. Една врата се отваря и се затваря.
Отделени чрез съд; Мъдри и глупави девизи.	Казваш че си богат, но си беден, сляп и гол. Покай се! (Откр. 3:17, 19)	Заключителни сцени. Духът на филиделфийците се захваща с едно дело на покаяние и получава печата, докато останалите са избълвани или посечени с оръжията на заколението (Ез. 9-та гл. Откр. 3:18, 19).

Горната таблица е доста обобщена и биха могли да се добавят още много други идеи, но смятам че последователността е установена и че това дава възможност да се направи увещателен апел.

В момента нашата църква е в преживяването на Сардис. Това е една реакция спрямо институционалното господство на църквата и нейното толериране на Езавел. За съжаление духът на Езавел също подхранва духа на независимост и съпротива у консервативните адвентисти, докато същевременно запалва и движението за социална справедливост в лицето на ръкополагането на жените и човешките права. Същият дух поддържа и двете движения в църквата. Нетринитарното движение до голяма степен е било закърмено с този дух и също допринесло за понататъшното фрагментиране, разделяне и за духът на съпротивата.

Ако погледнем към събитията в края на Сардис, виждаме, че политическите сили слагат край на видимото ръководство на Тиатир в 1798 г. Това привлякло Божия народ обратно към Данаил и Откровение, за да намери пророчески контекст за представянето на Трите ангелски вести. Политическите сили ще причинят ли края на адвентната църква в нейната настояща форма? Дали това ще привлече хората обратно към пророческите книги, за да ги подготви за повтарянето на Тройната ангелска вест, подсилена от четвъртия ангел? Този ангел ще въведе в Най-святото място онези, които следват Исус и не са се отрекли от името на Божия Син, и са запазили Неговия сладък Дух. За нас има поуки, в края на Сардийския период.

Църквата среща предизвикателства, както от консервативния дух на независимите, така и от либералния дух на социалната справедливост. Тези сили ще раздробят напълно църквата и само онези, които са изследвали щателно Писанията, придържали са се към дадените в началото основи и са намерили отворената врата към Най-святото място, ще чуят призива за събиране на 4^я ангел.

Онези, които са мотивирани и привлечени от провалите на църквата през 1895-1980 г., ще изиграят своята роля в ускоряване фрагментацията на църквата и ще имат име, че са живи, но ще бъдат мъртви. Няколко имена не са опетнили дрехите си с един такъв дух и ще получат духа на 4^я ангел, и ще разкажат на света за прекрасния Исус, с един дух на любов, мир и радост, които идват от Най-святото място.

Почувствах духа на Сардис в собствената си душа, когато обмислях ситуацията на нашата църква. Имам нужда всеки ден да се моля за благодат, за да не бъда завлечен към един такъв начин на мислене. Искам да положа своите чувства в нещата които са горе, чрез отворената врата, и да поддържам радостта си пред лицето на голямата скръб, която е в, и около църквата.

Откр. 3:22: Който има ухо да слуша, нека чуе какво казва Духът към църквите.

Защо се придържам към моите адвентни братя

(21-ви август, 2011 г.)

Току-що общувах с приятел и обсъждахме няколко аспекта на благословенията, които идват от подчиняването на водачите на нашите църкви с истината за Божия Син, продължавайки да се молим в дух на покорство и признанието, че адвентната църква все още е църква на Божия завет, макар и в отстъпничество.

Днес се издигат много гласове, които призовават хората на Бога да излизат от адвентната църква. Ние вярваме, че когато човек е изтласкван от църквата и му е казано да напусне, след това сме свободни да се събираме в домашни групи и на срещи, както се изисква, докато продължаваме да се молим за водачите на адвентната църква. Онези, които могат да продължат да посещават адвентната църква, без да бъдат насилвани и където стилът на поклонение е в рамките на библейските указания, трябва да продължат да се опитват да бъдат свидетели, на това място, с кротък дух.

Призивът да напуснем адвентната църква, преди да бъдем изгонени, е инструмент на Сатана да остави адвентната църква незащитена, за да може той да унищожи Божията църква. Забележете тази история от Деяния на апостолите.

Но сега ви съветвам да сте бодри, защото нито една душа от вас няма да се изгуби, а само корабът; защото тази нощ до мен застана ангел от Бога, на когото аз принадлежа и на когото служа, и каза: Не се бой, Павле, ти трябва да застанеш пред императора; и ето, Бог ти подари всички, които плават с теб. Затова, мъже, дерзайте, защото вярвам на Бога, че ще бъде така, както ми беше казано. (Деяния 27:22-25)

Елън Уайт заявява:

В продължение на четиринадесет дни се носеха, без да виждат нито слънце, нито звезди. Апостолът, който макар и да страдеше физически, имаше думи на надежда за най-тъмния час и готовност за помощ при всяко бедствие. Той се хвана с вяра за ръката на

Безграничната Сила и сърцето му остана в Бога. Не се боеше за себе си. Знаеше, че Господ щеше да го опази, за да свидетелства в Рим за Христовата истина. Но сърцето му бе изпълнено със съчувствие към бедните души около него — грешни, деградирани и непригответени да умрат. Като се молеше настойчиво на Бога да опази живота им, бе му открито, че молитвата му е приета. (Деяния на апостолите, Гл. 42, Параграф 11)

Помислете също и за тази история:

Гледай, този град е близо и е малък — моля те, да прибегна там! Нека побягна там — не е ли малък град? И така животът ми ще се запази. Той му каза: Ето, слушам те и за това нещо, че няма да разоря града, за който ти говори. Бързай, бягай там, защото Аз не мога да направя нищо, докато ти не стигнеш там. Затова този град се наименува Сигор. (Битие 19:20-22)

Докато Павел се молел за мъжете на кораба с него, той им осигурил безопасност. Ако не било неговото присъствие, на Сатана щяло да бъде позволено да ги унищожи всички. В случая с Лот, унищожаващите ангели не могли да започнат делото си, докато той не изчезнал от там.

Не можем ли да прочетем в тези неща, че част от причината да се придържаме към нашите братя-адвентисти е заради тяхната защита; да им дадем време да видят безплодието, което влиза в душата им от поклонението на Ваал. Сатана има своите агенти, които молят Божиите хора да напуснат адвентното общество, за да може той да го унищожи. Ако обичаме братята си, няма ли да останем на кораба с тях, докато не се стигне до корабокрушението? Няма ли нашата изповед за Исус, като Божий Син, да осигури слой защита за тези, които обичаме в църквата?

Има още по-голяма причина, поради която трябва да се молим за ръководството на адвентната църква. В момента има ръководители, които разглеждат въпроса за Божия Син. Нашият президент имаше няколко възможности да разгледа учението за Божия Син. Ако той приеме тази истина, тогава ще има голямо благословение за Божиите хора и ще настъпи огромно разтърсване. Ако той отхвърли това благословение, тогава целият свят ще бъде изложен на яростта на Сатана. Една от

единствените причини светът все още да не е разрушен е поради съществуването на адвентната църква. За последните 30 години силата на Сатана значително нарасна, защото адвентната църква, за съжаление, изостави Отец и Неговия Син. Много от нашите ръководители не са наясно с промяната. Дори и аз изобщо не бях наясно. Ние сме в здрача на този период на невежество и скоро решенията ще бъдат взети по един или друг начин.

Църквите, които отхвърлят Божия Син, в лицето на онези, които апелират към тази църква, ще се изложат на влиянието на бога, на когото служат, и той ще има по-голям контрол над тези църкви. Нека се хванем здраво за нашите братя, където това е възможно и нека се молим за техния живот. Нашето присъствие със сърцето и тяло в адвентните събрания ще предпази братята ни от яростта на лукавия. Моля се за всички вярващи в родения Син да не слушат онези гласове, които ни призовават да изоставим адвентната църква; това е измама, която ще донесе трагедия и загуба. Ако или когато дойде моментът да напуснете напълно, нашият Баща ще го изяви на своите слуги пророците - „защото, наистина, Господ няма да извърши нищо, без да го изяви на своите слуги пророците“ (Амос 3:7).

Още веднъж апелирам към онези, които вярват в родения Син, да се представят на своите водачи и да представят изповедта си за родения Син. Не вие сте на изпит, а вашият Спасител. Това дава възможност на всяка църква да приеме или отхвърли родения Син. Нека духът ви бъде покорен и благосклонен, така че да се възползвате от всяко предимство да представите Родения Син, без дух на критика и себеправедност. Тези нагласи почти сигурно ще заслепят църквата за истината. Трябва да работим с благодат и търпение в отношенията с нашите братя. Обръщам се към вас: не отивайте зад гърба на ръководителите си, за да спечелите привърженици за вярата; това говори лошо за нашата вест и показва липса на уважение към авторитета, който нашият Баща е установил.

Колкото повече хора се представят пред своите ръководители за разглеждане, толкова повече решения за или против Божия Син ще бъдат взети и това ще ускори пресяването, късния дъжд и Второто Пришествие.

Нека позволим на нашите братя да изберат Христос пред Варава, като им представяме своята изповед на вярата. След като нашето изпитание приключи, ако църквата ви отхвърли, стремете се все още без враждебност да останете на това място възможно най-дълго време заради тяхната защита, поради факта, че са отхвърлили Божия Син. Ако напуснете, те са изложени на гнева на Сатана. Ако ви принудят да напуснете и ви изгонят, тогава те носят това върху себе си и няма какво повече да направим.

Братя, моля се да видите светлина в това, което е положено върху сърцето ми. Нека бъдем като Павел и да се молим за тези, които са на кораба с нас, да бъде спасен живота им. Нека останем с тях, за да разширим защитата им от нечестивия, за да им дадем повече време да обмислят пътя си и да изберат живота с родения Син.

Който има Сина, има живот.

Защо оставам част от Църквата на адвентистите от седмия ден

(4-ти август, 2011 г.)

Имам много мили спомени от прочитането на проповедите на А. Т. Джоунс от Бюлетина на Генералната конференция през 1895 г. При четенето на тези лекции ми беше показано, че Христос е много близо до мен и напълно се идентифицира с мен като човек. Един от най-добрите спомени, които имах, беше четенето на проповед №. 15, където старейшината Джоунс проследява това как Псалмите говорят на всички нас за Христос.

Във всички точки, Той трябваше да бъде направен като братята си и Той е наш брат в най-близката кръвна връзка. Сега трябва да изучаваме друга фаза на тази велика тема: Първо в Псалмите - Христос в Псалмите - за да видим как изцяло Псалмите означават Христос и че този, чийто опит е записан там, е Христос. Невъзможно е да разгледате подробно цели 150 Псалма в един урок

или в десетина урока; но в известен смисъл можем да докоснем всичките 150 псалма, като така докоснем няколко от тях, че да покажем голямата тайна на всички тях и тази тайна е Христос. Ще вземем някои от псалмите, от които самият Бог е направил приложението им към Христос, така че да не е възможно да има съмнение, че този Псалм се отнася за Христос. {22-ри февруари 1895 г. А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната конференция, стр. 299, параграф 2}

Първият пример, който старейшината Джоунс дава е от Псалм 40. Спомням си моето твърдо съгласие, че Псалми 40:8-10 се отнася за Исус.

Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми. Проповядвах правда в голямо събрание; ето, не въздържам устните си — ГОСПОДИ, Ти знаеш! Не скрих правдата Ти вътре във сърцето Си, изявих верността Ти и спасението Ти, не укрих милостта Ти и истината Ти от голямо събрание. (Псалми 40:8-10)

Знаем, че това се отнася за Христос, защото Павел говори за Псалм 40:8 като отнасящ се за Исус.

Тогава казах: Ето, идвам — в свитъка-книга е писано за Мен — да изпълня Твоята воля, о, Боже. Като казва първо: „Жертви и приноси, и всеизгаряния, и жертви за грях не си пожелал, нито са Ти угодни“ — които се принасят според закона — а после казва: „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“, Той отменя първото, за да постанови второто; според която воля ние сме осветени чрез принасянето на тялото на Исус Христос веднъж завинаги. (Евреи 10:7-10)

Но ясно си спомням тревогата си, когато старейшината Джоунс продължаваше да чете Псалм 40.

Защото ме обкръжиха безброй злини, беззаконията ми ме стигнаха, така че не мога да гледам; те са по-многобройни от космите на главата ми и сърцето ми ме оставя. Благоволи, ГОСПОДИ, да ме избавиш; побързай, ГОСПОДИ, да ми помогнеш! (Псалми 40:12-13)

Забележете какво казва старейшината Джоунс:

Кой? Христос. Откъде Той получи беззаконие? О, "Господ е положил върху Него беззаконието". Не бяха ли повече от космите на главата Му? И когато Той би се вгледал в Себе Си и щеше да се замисли за себе си, къде би се появил Той пред погледа Си? О, „сърцето ми прималява“, поради огромността на вината и осъждането на греха - нашите грехове, които бяха възложени върху Него. {22-ри февруари 1895 г. А. Т. Джоунс, Бюлетин на Генералната конференция, стр. 300, Параграф 2}

Ясно си спомням тръпката от радост, когато разбрах, че Исус говори в този Псалм и понеже Господ бил положил върху него беззаконието на всички нас, Той можел напълно да се идентифицира с мен и да се моли като мен, с молитвите, с които трябва да се моля. Само в своята божественост Христос е наясно, че човешката греховност е повече от космите на главите ни. До този момент си мислех, че мога да преброя греховете, с които се борех. Само един божествен характер би могъл да различи стотиците грехове, въплътени в човечеството. И въпреки това видях чудото, че това осъзнаване е смислено, тъй като виждам, че Христос е напълно идентифициран с мен и затова може да говори от мое име и да се моли от мое име с молитвата, с която трябва аз да се моля. Дори сега, докато пиша, усещам как напират сълзи от радост при мисълта за това. Христос, моят Спасител, се моли с молитвите, с които трябва да се моля аз - „Моите беззакония ме завладяха, така че аз не съм в състояние да вдигна поглед“. Единствената причина, поради която някога съм се молил с тази молитва, е, че Бог изпрати Духа на Сина Си в сърцето ми, за да произнесе тези думи.

Никога не бих имал увереността да приема, че Исус може да ме изведе от греховното ми състояние, освен ако не разбирах, че Христос напълно представлява човека пред умиловилището в небето. Той може да ни представлява, защото Той напълно се идентифицира с нас. Не се е срамувал да ни нарече Негови братя. Централната сила, която виждам в посредническото дело на Христос, е, че Той е напълно идентифициран с мен и познава моето състояние и положение.

И как това се отнася за мен, който съм адвентист от седмия ден? Църквата на адвентистите от седмия ден отхвърли небесния Бог и записа в закон един бог, който нашите предци не знаеха и не биха приели. Църквата на

адвентистите от седмия ден е приела голяма част от поклонението и учението на вавилонските дъщери. От всяка страна виждаме хора, заемащи длъжности на пастори, отричащи учението за Светилището, победата над греха, природата на Христос, съвършенството на характера и много други учения. Знаейки, че адвентната църква е в толкова ужасно състояние, какво трябва да направим? Покайте се! Но уви, ние сме в Лаодикия и Лаодикия не знае, че е нещастна, бедна, сляпа и гола. Какво трябва да се направи? Как адвентната църква ще се покае за греха си, че е отхвърлила Отец и Сина? Нека помислим какво направи нашия Господ, когато бяхме изгубени и отвъд всяка надежда. Какво е направил? Отхвърли ли ни, обявявайки ни за отстъпници? Дали Той стоеше далеч, осъждайки ни и произнасяйки решенията, които с право трябва да се вземат за нас? Не, Христос напълно се идентифицира с нас, стана един от нас и се моли с молитвите, с които трябваше ние да се молим, за да можем да прием от този Дух и по същия начин да се научим как да се молим. Точно това направил и Даниил.

ГОСПОДИ, при нас е срамът на лицето — при царете ни, първенците ни и бащите ни — защото съгрешихме против Теб. При Господа, нашия Бог, са милостта и прощката, защото се разбунтувахме против Него, и не послушахме гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да ходим в Неговите закони, които положи пред нас чрез Своите слуги, пророците. И целият Израил престъпи закона Ти и се отклони, така че не послуша гласа Ти. Затова се изля върху нас проклятието и клетвата, записана в закона на Божия слуга Мойсей, защото съгрешихме против Него. (Данаил 9:8-11)

Даниил бил праведен човек, но като евреин и част от Израил, той напълно се идентифицирал с Израил и се молил с молитвите, които водачите в Израил трябвало да произнесат. Ако Даниил се идентифицира с Израил и признава греховете на своя народ като израилтянин, колко повече трябва да се идентифицираме с любимата ни църква и да изповядваме греховете, които се нуждаят от изповед, и да поискаме прошка? Защото не сме ли повечето от нас участвали в този грях на Триединството? Вместо да действаме с ужаса на нашата праведност, не трябва ли да бъдем като Исус и напълно да се идентифицираме с църквата, която е Божият остатък и да се молим с молитвите, които църквата трябва да се моли?

Като изповядващ се за адвентист от седмия ден, мога да се моля като адвентист от седмия ден и да изповядвам моите грехове и греховете на моя народ. Ако напусна църквата на адвентистите или застана от страни и осъждам адвентната църква, тогава се лишавам от способността да представям това тяло и да се ангажирам с делото на изповедта, което църквата толкова спешно трябва да започне. Когато Божиите хора се смирят и изповядват греховете си, тогава нашият Отец ще постави нещата начело на делото. Тези, които си тръгват от нараняване, гняв и разочарование, се отказват от способността си да се молят от името на църквата, защото вече не се идентифицират с нея.

Ами ако вече съм напуснал? Можете да се върнете в сърцето си и да признаете пред Бога, че наистина сте адвентист от седмия ден. Можете да започнете да се молите за пастири и водачи на адвентната църква. Можете да започнете да се молите с молитвите, с които те трябва да се молят, и знам, че нашият Бог ще чуе тези молитви.

Исус не се срамувал да ни нарече братя. Трябва ли да се срамувам да се наричам част от Църквата на адвентистите от седмия ден? Господ не се срамува и затова и аз няма да се срамувам.

Да не говориш зло за управителя на народа си

(1-ви юни, 2011 г.)

След няколко години проповядване на евангелието, Павел почувствал, че трябва да отиде в Ерусалим, въпреки че бил предупреден чрез пророческия дар, за очакващите го там опасности (Деян 21:10, 11). Павел имал много дарби на Духа, включително дарбите на апостолството и пророчеството (Римл. 1:1; 2 Кор. 12:1-3).

Християнската църква била установена в много части на света и била добре организирана, както показва ясно Съборът на църковните водачи в Деяния 15-та глава, във връзка с обрязването и церемониалните закони

на юдеите. Павел бил основен ръководител в това движение и един от почитаните.

Имайки предвид това, намираме едно много интересно събитие, когато Павел бил вързан и отведен при Първосвещеника Ананий. Лука записал тези събития в книгата Деяния на апостолите около 60 г. сл. Хр.

Деян 23:1-3 И Павел, като се вгледа в Синедриона, каза: Братя, до този ден съм живял пред Бога със съвършено чиста съвест. А първосвещеникът Анания заповяда на стоящите до него да го ударят по устата. Тогава Павел му каза: Бог ще удари теб, стено варосана! И ти си седнал да ме съдиш по закона, а против закона заповядваш да ме ударят?

До този етап на историята, мнозина биха смятали, че това, което Павел казал е оправдано. Водачите на юдеите разпънали Христос и преследвали последователите Му. Те били под контрола на злите духове и били отхвърлени от Бога на небето през 34 сл. Хр. Добавете към това и факта, че Павел бил надарен от небето с много духовни дарби и бил призван директно от Исус да Му служи. Това което се случва после е много интересно.

Деян 23:4-5 А стоящите наоколо казаха: Божия първосвещеник ли хулиш? И Павел каза: Не знаех, братя, че той е първосвещеник, защото е писано: „Да не злословиш началника на народа си.“

Павел не знаел, че човекът към който се обърнал бил Първосвещеника. Този човек бил едновременно духовен и юридически водач на Израил. Когато Павел е информиран за неговата позиция, той цитира Изх. 22:28

Изх. 22:28 Да не хулиш съдиите и да не кълнеш първенец на народа си.

Първото нещо на което трябва да обърнем внимание е това, че Павел отстъпва назад и показва уважение към този водач, признавайки го за водач на народа. Този човек, който представлял самия Сатана; от групата мъже станали отговорни за смъртта на Божия Син; към този човек, Павел показал уважение и уctивост.

Тези уроци отнасят ли се и за нас?

Нашата църква е умъртвила Божия Син през 1980 г. със следното твърдение:

Има един Бог: Отец, Син и Свети Дух, единство от три съвечни Личности. – Из основно учения № 2 на Адвентистите от седмия ден

Въвеждането на Триединството унищожавя персоналноста на Божия Син и тази на Неговия Баща. Тази идея е един идол на човешкото въображение и е мерзост за небето. Това е поклонение на Ваал от най-висш порядък.

Също както бяха изминали около 30 години от смъртта на Христос, до момента, когато Павел се противопоставил на Ананий, така и сега са изминали около 30 години от събитието, при което възлюбената ни църква разпъна наново Божия Син.

Правилно ли е, ние, които сме били призовани към светлината на Отец и Неговия скъпоценен Син, да говорим зло за водачите на нашия народ? Не трябва ли да им покажем уважение. Да, още повече като не сме били дарени с всички дарби, които имал Павел и не сме в положението да говорим за една организация, която е достигнала планетата, както Павел би могъл да се похвали; и нашият Баща не е дал никаква индикация, че църквата ни е била отхвърлена, както бе Израил през 34 сл. Хр.

Колко повече тогава трябва да показваме уважение и любов към водачите ни в Адвентната църква. Молим ли се за тях и за техните семейства? Застъпваме ли се за тях пред нашия Баща, да ги благослови и да им даде мъдрост? Не трябва да говорим зло за ръководителите на нашия народ.

Втората важна идея се намира в текста на Изх. 22:28

Изх. 22:28 Да не ругаеш боговете, нито да кълнеш управител на твоя народ.

Казва се, че не трябва да ругаем боговете. Повечето преводи представят това по следния начин:

Изх. 22:28 NIV (Нова Международна Версия/Превод) Не хули Бога и не кълни управителя на твоя народ.

Тогава защо версията на крал Яков (KJV) и някои други преводи представят това като „боговете“? – Библията ни заповядва дори да не споменаваме имената на други богове, нито да им служим (Изх. 23:13).

Нека изследвате внимателно тази дума, която е думата Елохим, (с № 430 в речника на Стронг), и е думата за Бог. Обърнете внимание как е използвана на някои други места в Изход:

Изх. 21:6 Тогава господарят му¹¹³ да го доведе⁵⁰⁶⁶ при⁴¹³ съдиите;⁴³⁰ да го доведе също⁵⁰⁶⁶ при⁴¹³ вратата,¹⁸¹⁷ или¹⁷⁶ при⁴¹³ стълба на вратата;⁴²⁰¹ и господарят му¹¹³ да промуши ухото му^{7527, (853), 241} с шило;⁴⁸³⁶ и той ще му служи⁵⁶⁴⁷ завинаги.⁵⁷⁶⁹

Изх. 22:8 Ако⁵¹⁸ крадецът¹⁵⁹⁰ не бъде³⁸⁰⁸ намерен,⁴⁶⁷² тогава господарят¹¹⁶⁷ на дома¹⁰⁰⁴ да бъде доведен⁷¹²⁶ при⁴¹³ съдиите,⁴³⁰ за да се види дали^{518, 3808} е сложил⁷⁹⁷¹ ръката си³⁰²⁷ над богатата ⁴³⁹⁹ на ближния си⁷⁴⁵³.

Изх. 22:9 За⁵⁹²¹ всеки³⁶⁰⁵ вид¹⁶⁹⁷ престъпление,⁶⁵⁸⁸ било то за⁵⁹²¹ вол,⁷⁷⁹⁴ или⁵⁹²¹ магаре,²⁵⁴³ за⁵⁹²¹ овца,⁷⁷¹⁶ за⁵⁹²¹ дреха,⁸⁰⁰⁸ или за⁵⁹²¹ всякакво³⁶⁰⁵ изгубено нещо,⁹ което⁸³⁴ друг твърди⁵⁵⁹ че е негово,^{3588, 1931, 2088} случаят¹⁶⁹⁷ и на двете страни⁸¹⁴⁷ да възлезе⁹³⁵ пред⁵⁷⁰⁴ съдиите;⁴³⁰ и когото⁸³⁴ съдиите⁴³⁰ осъдят,⁷⁵⁶¹ той ще плати⁷⁹⁹⁹ двойно⁸¹⁴⁷ на ближния си.⁷⁴⁵³

Думата Елохим може да се отнася за съдии и магистрати. Исус потвърдил тази истина, когато казал:

Йоан 10:34-35 Исус им отговори: Не е ли писано във вашия закон: „Аз казах: Богове сте вие“? Ако Той нарече „богове“ онези, към които дойде Божието слово – а Писанието не може да се отмени;

Тогава как думите магистрати и съдии може да се отнасят за Елохим? Това не е ли богохулство?

Е, явно не е, защото Исус заявява ясно “Ако Той нарече „богове“ онези, към които дойде Божието слово”. Това означава, че онези, които са ръководители могат да бъдат представени като Елохим, до които идва Божието Слово.

Отново можем да попитаме: Как е възможно това? Когато разбираме, че нашият небесен Баща е източникът на всичко и е във всичко и чрез всичко и във всички вас, може да започнете да виждате, че нашият Баща може да облича хората със Своята власт; което означава, че позицията, която те заемат, не е тяхна, но им е дадена от Бога. Това означава, че когато говорим срещу някой, който Бог е назначил, говорим против Източника на тази власт. Обърнете внимание на това:

Римл. 13:1-2 Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога. Затова, който се съпротивлява на властта, се съпротивлява на Божиата наредба; а които се съпротивляват, ще навлекат осъждане на себе си.

Няма друга сила, освен идващата от Отец в небето. Онези, които са призвани да ръководят са представители на Бога и са водени от Неговата власт, а не от своя собствена.

В нашия съвременен свят думата Бог обикновено се отнася за върховно божество; само за някой, който притежава в себе си божествена сила, но библейското значение на думата Бог, включва и онези, които са били облечени с власт от Бога. Изводите от тази истина достигат далеч. Каня ви да размислите за тези изводи.

И така, накратко ние видяхме Павел, един явно призван от Бога човек и оторизиран за ръководство и поправяне на отстъпничеството, като апостол и пророк. И все пак той показал учтивост и уважение към човека, който представял хората, разпънали нашия Господ Исус. Нека добре обмислим тази история, в светлината на нашите настоящи обстоятелства.

Дни на борба

(9-ти януари, 2011 г.)

Отговорът, който Петър дал на въпроса на Христос „Кой казваш, че съм аз?“, поставя много от нас в положение на конфликт с нашата църква. Да вярваме, че Христос наистина е самият „Син на Живия Бог“ (Мат. 16:16) ни поставя в противоречие с тези, на които е възложена отговорността да ръководят Божията заветна църква.

Начинът по който реагираме на този конфликт, ще говори много за това, какво всъщност означава вярата, че Исус е Син Божий. Как живеете във верска общност, която отхвърля сърцето на вашата вяра? Няколко мои приятели и колеги са ми казвали, че трябва да „постъпя достойно като си тръгна“. Най-честият укор към мен е, че съм упорит и самонадеян и се поставям над колективната мъдрост на назначените от Бога водачи. Предизвикателството е: „Ейдриън, какво те уверява, че си прав и че всички тези верни мъже са в заблуда? „Искаш да имаш монопол върху истината ли?“. Тези предизвикателства са далеч по-малко директни от многото други, които са ми били отправяни, когато са ме уверявали, че съм позор и че дяволът е поел контрол над ума ми.

Когато получавате много от този вид коментари, изкушението да посегнете към Писанието и да използвате примера на Христос и апостолите в тяхното пророческо служение, става много примамливо. Ето една добра извадка:

Но Петър и Йоан, в отговор, им казаха: Правилно ли е пред Бога да слушаме повече вас, отколкото Бога — вие отсъдете; защото ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули. (Деяния 4:19-20)

Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. А понеже Аз говоря истината, вие не Ми вярвате. (Йоан 8:44-45)

И никого на земята не наричайте свой отец, защото Един е вашият Отец — Небесният. Не се наричайте и наставници, защото Един е вашият Наставник — Христос. А по-големият между вас нека ви бъде служител. И всеки, който възвишава себе си, ще се смири; и който смири себе си, ще се възвиси. Но горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото затваряте небесното царство пред хората, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат. (Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото изпояждате домовете на вдовиците, даже когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане.) (Матей 23:9-14)

Тъй като сочим към Христос и апостолите и те са нашият пример, тогава има определено ниво на убеждение, че това е начинът, по който трябва да реагираме спрямо онези, които се стремят да защитят църквата срещу вярата, че Исус е истински Божи син.

Въпреки че е изкушаващо да се действа така, това пренебрегва няколко библейски принципа и осигурява наметало на плътското сърце, за да се защити от подигравките и нападките на църквата.

Библията ни казва:

Старейшина не избличавай, а го увещавай като баща; по-младите — като братя; (1 Тимотей 5:1)

Духът на пророчеството ни казва:

Родителите имат право на степен на любов и уважение, която не се дължи на никой друг човек. Самият Бог, Който им е възложил отговорността за душите, поверени на тяхната отговорност, е постановил, че през по-ранните години от живота, родителите са на мястото на Бога пред своите деца. А онзи, който отхвърля законния авторитет на своите родители, отхвърля авторитета на Бога. Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение, подчинение и послушание на родителите си, но и да им отдават и любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да ги утешават в напреднала възраст. **Тя също включва уважение към служителите и управниците и към всички останали, на**

които Бог е делегирал власт. Патриарси и пророци, Гл. 27,
Параграф 24

Дали членовете на църквата могат да кажат на църковните водачи, че са от дявола или че са лицемери, които ги очаква проклятие? Това ли е свободата, която ни предлага вярването в Исус, като Божия Син? Пази Боже!

Тези стихове, които се цитират толкова често, се отнасят за Христос и апостолите в тяхната пророческа служба. Когато Христос бил помазан като Месия, Той бил назначен в службата на пророк, учител и апостол. Забележете внимателно как Исус обявява Своята мисия след кръщението Си:

„Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господна година.“ (Лука 4:18-19)

Христос бил помазан да:

1. Проповядва евангелието
2. Изцелява сърцесъкрушените
3. Проповядва избавление на пленниците
4. Да освободи угнетените
5. Да прогласи благоприятната Господна година.

Тези 5 задачи били дадени на Христос чрез помазването с Духа.

А Исус се върна в Галилея със силата на Духа и слух се разнесе за Него по цялата околност. И Той поучаваше по синагогите им; и всички Го прославяха. (Лука 4:14-15)

Същото е и с учениците. Божият Дух слязъл върху тях на Петдесетница със сила и им били дадени няколко дарби на Духа, включително пророческият дар, способността да лекуват и да проповядват Евангелието.

Обърнете специално внимание на това, че преди Исус да се кръсти, Той не смъррял фарисеите и не оспорвал открито тяхното учение.

Той не атакува предписанията или практиките на образованите учители; но когато беше упрекван заради собствените си прости навици, Той представяше Божието слово в оправдание на поведението Си. По всеки нежен и покорен начин Исус се опитваше да угоди на онези, с които влизаше в контакт. {Копнежът на вековете, Гл. 9, Параграф 2}

Има голяма разлика между служението на Исус преди и след Неговото кръщение. Казва се, че „по всеки нежен и покорен начин Исус се опитвал да угоди на онези, с които е влизал в контакт“. Кои са тези, с които Той се е свързвал и на които се е опитвал по всякакъв начин да бъде покорен?

Ръководени от учителите в синагогата, юношите бяха наставлявани с безброй изисквания, които се очакваше да изпълняват като правоверни израилтяни. Но Исус не се интересуваше от тези неща. Още от дете Той действаше независимо от равинските закони. Писанията на Стария завет бяха Неговия постоянен предмет на изучаване и думите „така казва Господ“ бяха винаги на устата Му. Когато състоянието на народа започна да се разкрива пред Неговия ум, Той видя, че изискванията на обществото и изискванията на Бога бяха в постоянно противоречие. Хората се бяха отклонили от Божието слово и бяха издигнали свои измислени теории. Спазваха традиционни ритуали, които нямаха никаква стойност. Богослужението им беше обикновен кръг от церемонии. Святите истини, които то трябваше да предава, бяха скрити от поклонниците. Той видя, че в службите, които се изпълняваха без вяра, хората не намираха мир. Не познаваха свободата на Духа, която биха получили, ако служеха на Бога на истината. Исус бе дошъл да придаде смисъл на богослужението и не можеше да одобри смесването на човешки изисквания с Божествените предписания. Копнежът на вековете, Гл. 9, Параграф 1, 2

Исус видял, че ръководителите възвишават измислени от тях теории; Той знаел, че службите им са безполезни, но по всякакъв начин се стремил да бъде покорен и нежен към тях. Едва когато се опитвали да Го принудят да

следва пътищата им, Той бил твърд и представял ясно библейското изявление за Своята позиция.

Книжниците и старейшините предположиха, че ще се поддаде лесно на ученията им. Караха Го да приеме традициите, установени от древните равини, но Той ги проверяваше чрез авторитета на Свящото писание. Би послушал всяка дума, излязла от Божията уста, но не би се подчинил на човешки измислици. {Копнежът на вековете, Гл. 9, Параграф 3}

Нашият пример за поведение в сегашната ни ситуация трябва да бъде този на Исус преди Неговото кръщение и въстъпването Му в пророческата служба. Трябва да четем внимателно за делото, което Исус върши преди да навърши 30 години. Глави 7 до 9 от *Копнежът на вековете* са пълни с инструкции за това как да се справяме в дни на борба.

Знае ли Исус какво е бъдеш наричан упорит заради това, че живее според стриктното и буквално „Така казва Господ“?

Стриктното Му подчинение на Божия закон те осъдиха като упорство. Копнежът на вековете, Гл. 9, Параграф 6

Казвано ли е било на Исус, че смята Себе Си за по-добър от всички водачи? Да!

Обвиняваха Го, че се смята за по-горен от тях и Го укоряваха, че се поставя над всички учители, свещеници и управители на народа. Често се опитваха да Го сплашат, но Той продължаваше да има за Свой водач Писанията. {Копнежът на вековете, Гл. 9, Параграф 9}

Нека изучаваме внимателно живота на Исус в детството и младостта Му, докато си имаше работа с църква, която все още била призната от Бог, но все пак въздигала собствените си теории, създадени от човека. Нека се стремим да бъдем нежни и покорни по всякакъв възможен начин, докато се молим Бог да отвори пътя за възвишаването на Божия Син.

Нашият небесен Баща ще даде сила на тази вест и властта за освобождаване на наранените скоро ще бъде дадена, но дотогава нека се научим да бъдем като Исус преди голямото изливане на Духа върху Него.

Историята се повтаря – уроци за нас

(11-ти декември, 2012 г.)

Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото. (Еклисиаст 3:15)

А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена. (1 Коринтяни 10:11)

Библията дава най-ясни доказателства, че преживяванията на Божиите хора в миналото служат като примери за това, което трябва да се очаква в последните дни. Трябва да проявяваме грижа, относно това, как прилагаме опита от миналото, към нашия собствен. Може да бъде много лесно да си представим себе си, като едни от верните Божи, които дръзват да се изправят срещу преследването и изпитанието, иницирано от онези, които са против нас, когато в действителност е възможно сами да си докарваме време на скръб чрез свръх увереността си в нашите праведни действия в поправяне на нашите братя.

Макар че трябва да проявяваме предпазливост, ние също трябва да се съобразим с инструкциите в тези истории, защото както се казва в 1 Кор. 10:11 - „те са написани за нашето поучение“.

В Духа на пророчеството има няколко твърдения относно времето на Христос, които смятам, че имат специално значение за нас в последните дни.

Начинът по който хората се отнасяха към Христос, когато Той дойде? ... „Той дойде при своите Си, но Своите Му не Го приеха“ (Йоан 1:11). Така е и днес. **Тази история се повтаря и ще се повтаря отново и отново, преди Господ да дойде в небесните облаци.** Измамите на Сатана ще бъдат върху онези, които живеят на земята ... (Утринно бдение, *За да го позная*, стр. 54, 17-ти февруари)

Сцените на предателството, отхвърлянето и разпъването на Христос са били разигравани отново и пак ще бъдат разиграни в огромен мащаб. Хората ще бъдат изпълнени с качества на Сатана. Заблудите на архиврага на Бог и човека ще имат голяма сила. Онези, които са отдали привързаността си към който и да е водач, освен

Христос, ще се окажат под контрола в тяло, душа и духа на пристрастяващо заслепление, което е толкова примамливо, че под неговата сила душите се отклоняват от слушането на истината, за да повярват на лъжа. Те са омагьосани и впримчени и с всяко свое действие викат: „Пусни ни Варава, но разпни Христос“.... (Избрани вести, том 3, Гл. 57, Параграф 14)

Като цитира пророчеството за отхвърления камък, Христос се позова на действително събитие в историята на Израил. Инцидентът бил свързан със сградата на първия храм. Докато той имал специално приложение, по времето на първото идване на Христос и трябваше да се отнася с особена сила към евреите, **той има урок и за нас.** (Копнежът на вековете, Гл. 65, Параграф 30)

Както светлината и животът на хората бяха отхвърлени от църковните власти в дните на Христос, така те бяха отхвърлени във всяко следващо поколение. **Отново и отново историята на оттеглянето на Христос, от Юдея, се повтаря.** (Копнежът на вековете, Гл. 23, Параграф 5)

От тези твърдения можем да бъдем сигурни, че историята на идването на Христос, Неговото приемане от Църквата и света ще се повтори в огромни мащаби. Исус като отхвърлен крайъгълен камък има уроци за нас днес. Ужасно е, че отхвърлянето на Христос от църковните власти се повтаря от всяко следващо поколение.

Ако изложим основната последователност от събития в живота на Христос, откриваме:

1. Христос е представен на църквата чрез пророческото служение на Йоан Кръстител. Йоан 1:6-8;
2. Христос проповядва Евангелието на Царството. Марко 1:15;
3. Христос се разкрива като Син Божий. Йоан 5:17-39;
4. Църковните водачи Го отхвърлят. Йоан 5:43;
5. Малка немощна група в църквата вярва в Него. Йоан 6:66-69;
6. По-широка група го следва заради личен интерес. Йоан 6:26, 27;
7. Значително събитие потвърждава Христос като Божий Син и Му дава по-голям авторитет сред народа. Възкресяването на Лазар. Йоан 11-та гл.;

8. Църковните водачи планират смъртта на Исус. Йоан 11:57;
9. Исус произнася присъда над Църквата. Мат 23-24 гл.;
10. Църковните водачи използват държавната власт, за да убият Исус. Йоан 18:28; 19:23;
11. Мнозинството оставя Христос, а най-близките Му последователи са обзети от разочарование;
12. Исус възкръсва от мъртвите и утешава последователите Си с дара на Светия Дух. Йоан 20:19, 20;
13. Докато са все още членове на Църквата, учениците, подпомагани от дара на Духа, участват в делото на изповед и покаяние, в продължение на 10 дни. Деяния 1:5-8;
14. Малка група ученици проповядва Божия Син, с мощна сила, пред Църквата, като част от нея. Деяния 2-ра гл.;
15. Много водачи се покаяват и приемат вярата. Хиляди са добавени към движението. Деяния 2:41; 6:7;
16. Църковното ръководство преследва последователите на Божия Син и отхвърля призива за покаяние. Деяния 4:18;
17. Вярващите в Божия Син, с новата си власт, чрез Духа, започват да евангелизират света. Деяния 10-28 гл.;
18. Съществуващото църковно ръководство е отхвърлено от Бога. Деяния 13:46;
19. Евангелието се проповядва на всяко създание под небето. Кол. 1:23;
20. Рим разрушава Йерусалим през 70 г. сл. Хр.

Докато разглеждаме списъка от събитията, сигурен съм, че много от нас могат да видят къде наистина са се повтаряли аспекти от тази история. Желанието ми не е да представя цялостно отражение на изброените събития, но искам да насоча вниманието ви към няколко точки.

Малка група вярващи в Божия Син преминава през процес на разочарование, покаяние, получава изливането на Духа и проповядва Евангелието, докато все още са свързани със съществуващата църква.

Светият Дух се излива само когато онези, които вярвали, че Исус е Божий Син, са признали своето отричане от Него, по време на разпятието. Няма приемане на Светия Дух без процес на покаяние, от всички вярващи.

Между Христовата смърт и изливането на Духа нямало Божии герои или велики хора. Всички те се провалили, допуснали грешки и не били квалифицирани да водят Божия народ.

Ако прочетете първата глава на *Великата борба*, ще видите, че там ни се казва, че унищожаването на Йерусалим е паралел на края на света:

Нека хората внимават, за да не пренебрегнат урока, предаден им в думите на Христос. Като предупреди учениците Си за унищожението на Йерусалим и им даде знак за приближаващата гибел, за да могат да избягат; така Той предупреди света за деня на окончателното унищожение и им даде белези за неговото приближаване. (Великата борба, Гл. 1, Параграф 49)

Докато вървим към онзи страшен ден, нека научим уроците на историята осъзнавайки, че никой човек няма да премине през финалните сцени, без нужда от дълбоко покаяние и разбиране, че животът му до този момент е пълен с грешки, неуспехи и личен интерес. Нека се вслушаме в предупреждението да останем на кораба, докато той не заседне в плиткото. Деяния 27:41

Евангелие на правото или привилегията и ръкополагането на жени

(24-ти август, 2012 г.)

Всеки път, когато съм се натъквал на история за голяма борба, смелост и победа над силите на злото, аз естествено се идентифицирах с централния герой на историята. Като човек, който се бори с греха и живее в съзнанието за великата борба, за мен тази история е естествена така, както е вероятно и за повечето хора. Когато стигнах до историята за Исус и видях борбата, в която е ангажиран, докато чета страниците на

Писанието, и като виждах любящото Му търпение и мъдрост пред лицето на жестокостта на Сатана и неговите сили, моето сърце бе привлечено към Него. Идентифицирам се с Неговата борба и се утешавам от познанието за идващата Му пълна победа над греха. Очаквам с нетърпение да застана на стъкленото море с Него и да се радвам с Него в победата Му над Неговите и моите врагове.

Това ни отвежда до централния въпрос за идентичността на Исус. Каква е историята на Библията, с която се идентифицирам? Историята на Исус, за която бях учил в моята църква, е, че Исус поддържал позицията си на Бог по Свое божествено право. Тъй като Той притежавал всички присъщи качества на божествеността, Той естествено имал право на равнопоставеност с Бог Отец. Както тази история ми беше обяснявана, Луцифер се е опитвал да отрече на Христос това, което естествено било Негово, Сатана се опитвал да отнеме от Христос Неговата титла на Бог. С това разбиране за Христос централната история, която е в основата на Великата борба, е завладяването на *божественото право*; Бог е Синът, който демонстрира своята божественост пред вселената и разсейва лъжите на Сатана относно Себе Си. Идването на Исус на тази земя било демонстрация на Неговата любов, търпението Му, Неговата сила, Неговата мъдрост и Неговата саможертва, за да демонстрира, а след това и да положи божествеността Си. Повтарям, че тази история е история на борба за признание, за да може на някой да се гледа като на равен с Бога.

В лицето на родения Син открих много различен Исус. Божият Син заема Своето положение чрез *божествена привилегия*. Всички неща били дадени на Сина от Неговия Баща. Той не търсел равенство със Своя Баща, а по-скоро възприел образа на слуга, за да разкрие любовта на Своя Баща. Личността на Исус е изпълнена с дълбоко чувство на радост от това, че са й дадени всички неща. Личността на Исус не прави нищо от Себе Си, вместо това Той се доверява на Своя Баща, че ще Му даде всичко, от което се нуждае, и ще защити и оправдае Неговото име. Великата борба се разгръща, докато Сатана се стреми да отрече връзката, която Исус има с Отца; Сатана се стреми да отнеме от Христос Неговата синовност и Неговото наследство. Борбата на Христос тук се състои в Неговото почитане (ославяне) в любовта на Неговия Отец, докато Той се държи

здраво за Своята синовност и Своето наследство. В контекста на Евангелието, този фон предлага отрязък от темата за почивката ни в любовта на нашия Отец и прилепването ни към нашата синовност и наследството ни чрез Христос. Христос е Евангелието, Пътят, истината и животът.

Тези две много различни истории за Исус предоставят много различни разбирания за Евангелието. Исус, който участва в битка със Сатана, за да разкрие Своята идентичност на равенството с Бога, се превръща в един, който полага усилия за получаване на признание и равенство по човешко право. Евангелието се прикрива в мантията на социалната справедливост; на правата на жените за ръкополагане; на правото на човек за образование и работа; на правата на планетата да процъфтява. Виждаме ли как църквата е обсебена от въпроси за социалната справедливост? Те не са ли просто едно ехо от главния разказ, така както е разбран в личността на Исус? В този контекст не е ли ръкополагането на жените въпрос на евангелието за правото на равенство? Тъй като Исус, Който се бори за равенство, действа в сърцата и живота на онези, които му служат, не е ли този въпрос за ръкополагането на жените ехо от борбата на Христос за равенство? Евангелието на Исус, който управлява по божествено право от собствените си ресурси, е евангелие на един Бог, който подклажда огньовете на социалната справедливост и равенството по право, равенството в образованието, равенството по позиция.

За разлика от това, Божият Син, който получава всичко, създава темата в Евангелието за огромната привилегия и радост и доверие, идващи от това, че Отец ни защитава и спасява. Това е евангелието на Писанието, евангелие на огромна привилегия, евангелие на невероятен дар от Отца при даването на Неговия Син. Това даване от Отца е подпечатано и запечатано в историята на Исус, на Когото е дадено всичко. Исус получил всичко, но Той взел, за да дава. Разбира се, когато някой живее с такава огромна привилегия, той ще цени човечеството, образованието и планетата като подаръци от Отец, за които желае да се грижи, но това е любов, родена от привилегия, а не от правото.

Докато нашата Църква представя историята за Исус като историята на един, който е Бог по божествено си право, тогава проблемите за социалната справедливост и равенство, естествено, ще действат в нашия живот, докато подражаваме на борбата на Исус, който търси равенство и признание. Моля църквата ни да се върне при Сина, Който управлява чрез божествена привилегия, на Когото са били дадени всички неща, за да дава. (Виж Копнежът на вековете, гл. 1, Параграф б). Това е Син, Който не търси равенство.

Преди шест години от моята гледна точка, като служител на църквата на адвентистите от седмия ден, видях проблемите, които сега заплашват единството на църквата чрез ръкополагането на жените, във връзка с въпросите за управлението на църквата и семейството. Написването на книгата ми „Завръщането на Илия“ се отнасяше, преди всичко, до управлението на църквата, макар че повечето хора я разбират като една книга против Триединството. Богът, на когото се покланяме, определя методите на човешката власт и как тя се прилага. Разказът, който ни е натрапван чрез съравното Триединство, въз основа на присъщите му качества, е разказ за социална и правна справедливост. Триединството на адвентизма логично изисква социалната справедливост в ръкополагането на жените; тя трябва да бъде централна в темата на Евангелието. Консервативното положение на ръкополагането само на лица от мъжки пол в съчетание с равнопоставеното Триединство е логически непоследователно. Спиритуализмът на Триединството в термините Баща и Син трябва естествено да позволи спиритуализиране на термините „Съпруг на една съпруга“ по отношение на старейшина пастор. Или се връщаме към буквалните Отец и Син и възприемаме богословие на наследството и привилегията, или ръкополагаме жените, като духовни „съпрузи на една съпруга“ и съравни водачи по силата на божествения пример, водещ до човешко право. Това е логичният избор.

Съюзните конференции на Колумбийското академично съединение (CUC) и Тихоокеанското академично съединение (PUC) провеждат единствено легитимната борба на Исус, разкриваща се в Триединството, борбата за равенство и признание. Това е борба, за която си струва да се жертва единството, защото тази борба се разглежда като евангелска борба, а не

просто като човешко желание и мнение. Това е борбата на Исус, така както Той е виждан в адвентизма. Предоставям ви моята книга *Завръщането на Илия*, ако не сте я чели, с един поглед върху проблема за ръкополагането на жените. За мен това беше най-належащият въпрос. Въпросът за ръкополагането на жените няма да отшуми, защото е свързан с основните въпроси, относно това, на кой Исус служиш и в какво Евангелие вярваш. Отвъд това написах книгата *Въпроси на живота* (свържете се с нас, ако не можете да използвате Amazon.com), за да ви осигурим систематичен поглед върху това как разбирането на авторитета и благословенията влияят на основните адвентни учения. Относно последиците за семейството, църквата и общността, произтичащи от разбирането за истинската структура на авторитет, в отношенията *Баща и Син*, вижте моята книга *Божественият модел*.

Нека се молим за нашата църква, да си възстанови историята на великата борба, която носи по-скоро темата за привилегиата, отколкото правото; по-скоро за наследството отколкото за вродеността, по-скоро за отношенията, а не за позиция.

Едно последно наблюдение. Чия история във великата борба е тази за търсене на равенство чрез борба за признание? Това не е ли историята на самия Сатана? Не е ли това желание за ръкополагането на жената просто камей (брошка) на централната тема на сатанинския възглед за великата борба - желанието за признание и равенство? Исус, на Когото служи, няма такава борба; Той почива спокойно в наследството Си. Неговата борба е борба за истинските Му отношения с Бога, като Негов Баща, закрилник и Такъв, който се грижи за Него.

Изберете в този ден кой Исус да бъде в основата на вашата история за великата борба. Дали Исус управлява по божествено право или по божествена привилегия?

Но ако и самите ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет. Както казахме и преди, така го казвам и сега пак: ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет. (Галатяни 1:8-9)

А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил. (Йоан 17:3)

Син Божий	Бог Син
Унаследил цялата сила и власт от Неговия Отец. Йоан 5:26, Мат. 28:18; Йоан 3:35	Има цялата власт и авторитет, не ги получава от никого
Различен от Отца по наследство – различен в съществуване, което прави титлата значима. Евр. 1:1-3	Същият като Отец, по силата на вродената власт – различен само по име, което прави титлата ненужна.
Владее по Божествената привилегия – Дадено Му е право. Фил. 2:11, Откр. 3:20	Владее по Божествено право – възприема привилегията
Почива в отношението Си на синовност към Неговия Отец-направен е равен чрез божествена привилегия. Йоан 5:18	Утвърждава равенство с Отец – възприема равенство чрез божествено право
Прави каквото е заповядал Неговият Отец. Подхожда към Отец чрез Дух на ходатайство, признавайки Своя Отец като великият Източник на всичко, Който дарява от любящото Си сърце. (агапе) Йоан 5:19, 30. Пс 36:9, Великата борба, Гл. 28, Параграф 2, Копнежът на вековете, Гл. 1, Параграф 6.	Сътрудничи си с Отец и Духа (като отделно същество), за да решава резултатите. Подхожда към Отец чрез Дух на самоувереност, водещ до взаимно уважение и любов (платоническа ерос - търси равни).
Дава пример на човечеството за равенството, чрез наследено отношение – Думите Баща и Син означават истинска взаимовръзка. Мат. 3:17	Дава пример на човечеството за равенство чрез сила (всемогъщество), знание (всезнание) и възраст (sempiternity) - Думите Баща и Син са само функционални звания, които нямат връзка с битието, което е тайна.

Дава пример на човечеството за Един, Който получава от Висшия авторитет, за да дава. Йоан 5:19-22	Дава пример на човечеството за един, който се стреми да демонстрира равенство, като разкрива присъщи качества.
Дава пример за вяра в Отец, че ще даде каквато и да е позиция, и се основава на това положение, без да желае възвисяване. Фил. 2:7-9, 1 Петр. 5:6	Дава пример на един, който иска да бъде разпознат във възможно най-високата позиция.
Полага основите на мъжкото водачество в дома и църквата. 1 Кор. 11:3, Тит 2:3-5	Полага основите на това най-способните да водят в дома и в църквата.

Обобщение на изворовия модел

(28-ми април, 2010 г.)

1. Бог Отец е източникът на целия живот и благословение. Именно Неговият живот протича към нас, кара сърцата ни да бият, осигурява поддръжката ни и вдъхновява мислите ни. Неговото благословение е усещането за приемане и Неговото удовлетворение от нас. Благословието се демонстрира най-силно при кръщението на Исус. Ps 36:9; Ер. 2:13; Откр. 22:1, 2; Деяния 17:28 Мат. 3:17;

2. Исус е божественият Син на Бога, Който произхожда от Отца и е божествен получател на благословието на Отец. В сърцето на Христос има пълно усещане за приемането и насладата на Отец. Тъй като Исус е наследил всички неща, Неговото сърце също е изцяло предано на Отца в любов, доверие и послушание. Михей 5:2; Пр. 8:22-24; Йоан 5:26; 8:42; Ps 40:8; Евр 1:2-4; Йоан 5:19, 30;

3. Връзката на ръководство/подчинение на Отец и Сина формира двойна структура на властта, която позволява благословиенията на Отца да протичат чрез Неговия Син във Вселената и да се връщат в любов и прослава към великия Източник на всичко. Самоличността на Отец и Сина трябва да бъде разбрана правилно, за да може тази структура на

благословието на властта да тече правилно. 1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Копнежът на вековете, Гл. 1, Параграф 6;

4. Връзката Баща/Син определя нашето разбиране за авторитет, равенство и стойност. Христос е ключът към всяко от тези определения. Подчинението Му на Отца установява абсолютната власт на Бащата. Затова управлението е на рамото Му. Издигането на Сина, въз основа на дадените от Отец заповед и наследство, полага ценностната система, която здраво подкрепя равенството във взаимоотношенията, а не в тяхната сила. Йоан 10:29, 30; Ис. 9:6; Пр. 17:6; Ер. 9:23, 24;

5. Христовият ум съдържа чувството за наслада и приемане на Отец, съчетано с Неговото любящо подчинение, доверие и послушание, които се вливат във Вселената чрез Божия Дух в умовете и сърцата на цялото Божие разумно творение. Нашето чувство за стойност и приемане идва през този канал. Нашето усещане за това как да се покоряваме с любов и доверие също идва при нас чрез този канал. Духът на Христос вика в сърцата ни „Авва Отче“. Христовият Дух в нас отдава естествено послушание на Отца. В Христос живеем и се движим и имаме своето съществуване. 1 Кор. 2:16; Гал. 4:6, 7; Римл. 8:9, 10; Йоан 14:16-18; Йоан 15:26;

6. Тази властова структура на ръководство/подчинение е възпроизведена при създаването на Адам и Ева. Създаването им било уникален израз на връзката Отец-Син, който трябвало да даде отговори за това как функционира благославящата структура Отец-Син. Бит. 1:26; Римл. 1:19, 20; 1 Кор. 11:10;

7. Защитата на този канал на благословието се осъществява чрез закона, изразен в 10-те заповеди. Този закон защитава идентичността на Бога и човека, за да запази тези благословения. Пс 1:1-3; Пс 111:7, 8; Римл. 7:12; Пс. 119:97

8. Лъжата на змията в Едем: „Никак няма да умрете“, удря в самото сърце на Божията структура на благословение. Приемането на тази лъжа променило в съзнанието на човека чувството му за собствената му идентичност и тази на Бога. Тази приета лъжа прекъснала канала на

благословието, защото създава усещане за независимост, което унищожават истинската идентичност на Христос в съзнанието на човека и по този начин релационната (основаната на отношение) система с двойна власт била консолидирана в единна властова система. Бит. 3:1-5; Бит. 3:9; Ис. 59:2; Бит. 4:12; Бит. 6:4;

9. Сатана усъвършенствал своята система, основана на властта, чрез извратената фамилна връзка на Нимрод, Семирамис и Тамуз. Самоличността на тези три индивида станала объркана и мистифицирана чрез спиритизма и вярата в безсмъртието на душата. Това царство е символизирано чрез първия град, построен от Нимрод, наречен Вавилон. Тази система на поклонение е напълно противоположна на структурата за семейното благословение на Отец и Сина и на семейния образ на съпруга и съпругата и се стреми да ги унищожи чрез унищожаване на семейната система глава/подчинение. Бит. 10:8-10; 11:4; Ер. 50:33, 34; Ис. 1-3; Римл. 1:16-32;

10. Бог призвал Авраам от Вавилон и възстановил чрез него канала на Своята благославяща властова структура водачество/подчинение. Именно чрез завета с Авраам всички семейства на земята ще бъдат благословени. Сигурността на този завет се основава на правилната семейна структура, за да се гарантира усещането за благоволенieto и приемането на небесния Отец и любящото доверие и послушание на Сина, протичащи по канала на човешкото семейство. Процесът на излизане на Авраам от Вавилон е модел за църквата, излизаша от духовния Вавилон. Бит. 12:1-3; Бит. 18:18, 19; Бит 49:28; Изх. 4:15; Изх. 17:8-13. Римл 4-та глава;

11. Църквата е разширение на семейната единица и действа под същата двойна власт. Отговорността на старейшините е да се грижат за вдовиците сираците и да осигурят защитна стена на Божието семейство. Ролята на старейшинството пребивава в мъжа и неговият авторитет се основава на доверието на църквата. На по-високо ниво старейшината се подчинява на Божието Слово, което е словото на пророците, които говорят от името на Бога. Ако старейшина се разбунтува срещу Словото, църквата апелира към него и го третира като баща. Членовете не изобличават старейшината и не

подкопават авторитета на водача, но го ценят високо, в любов и се молят Бог да продължи да излива благословенията Си чрез него. 1 Тим. 3:1-5; Яков 1:27; 2 Тим. 3:16; 1 Тим. 5:1, 2; I Сол. 5:12, 13;

12. Както древният Израил се приближил до границите на обещаната земя и се разбунтувал против Господа, така и днес Неговата заветна църква отхвърлила вестта, която би им позволила да влязат в небесния Ханаан. Това отхвърляне причинило загуба на истинското познание за Бога и особено за личността на Христос, като Божий Син. Заветните отношения карат Неговия народ заедно да се моли за ръководителите да отворят отново запушения канал на благословието и народът да изповядва своите колективни грехове по примера на Данаиловата молитва в Дан. 9-та глава. Божиите хора не напускат семейството на завета, но остават заедно в завета, който обещава благословенията. В последните дни Бог изпраща Илия да обърне сърцата на бащите към децата и на децата към бащите, чрез събуждане съзнанието за Христос, като Божий Син, Който възстановява системата за благословение на двойната власт. Това подготвя път в пустинята, за да може духът на Господ да влезе в сърцата на Неговия народ. Това събудено съзнание, чрез Илия, достига кулминацията си във вестта от Откровение 18-та глава, която озарява земята със своята слава. Тогава се излива късният дъжд на Божието благословение и Божиите хора получават пълната мярка от благоволенieto и приемането на Отец, съчетани с любящото доверие и послушание на Христос, в контекста на Десетте заповеди. Божиите хора тържествуват над Вавилон и искат своето наследство в небесния град и намират пълната си почивка пред Божиия престол и Агнето. Числа 13 и 14 глави; 1 Кор. 10:11; Даниил 9:1-19; Мал. 4:5, 6; Марко 10:14-16; Ис. 40:1-6; Откр. 1:1-3; Откр. 14:12; Откр. 22:14; Откровение 5:13, 14

ОТЕЦ И СИН

Основополагащите статии

Малко си давах сметка за пълните последици от възприемането на това, че божествеността на Исус беше получена чрез Неговото наследство от Отец. Излизайки от мъглата на фалшивото предположение, че божествеността може да бъде само присъща (вродена) и нейния произход може да се определи само от завинаги продължаващо време, аз се оказах в гъста, тъмна гора, изведнъж пронизана от ярка светлина..

Да разберем равенството на Отец и Сина във взаимоотношения беше такава революционна и красива мисъл. С тази мисъл цялата същност на светските царства беше разбита в съзнанието ми. Сякаш чувах звука от скърцането и огъването на метал и мисловната постройка, която бях наследил, се срина около мен, а светлината избухна в душата ми.

Никакви думи не могат да опишат чувството на радост, което изпитах. Красотата в отношенията на Отец и Сина ме завладя напълно и аз коленичих пред Тях с порой от сълзи в очите си. В един единствен момент бях избавен от матрицата на Вавилон и стъпих в царството на светлината. Наистина Божият Син е пътят, истината и животът към Отца.